

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/06 • 13 Şubat 2009 • 1 TL

**BDSP yerel seçim
bildirgesini ve
adaylarını açıkladı...**

**Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**

İÇİNDEKİLER

Sınıf hareketinin yönü ve iradi müdahale	3
“Krizle karşı 15 Şubat'ta Kadıköy'e!” ..	4
NATO: Emperyalist saldırganlığın vurucu gücü!	5
Mehmet Ağar nihayet hakim karşısına çıktı!.....	6
Dersim'de AKP'nin yerel seçim yatırımı.....	7
“Yoksula yardım” oyunu sürüyor.....	8
İzmir'de kapitalist krize karşı sempozyum.....	9
Emekçi Kadın Komisyonları'ndan panel.....	10
Kurtiş'te direniş kazandı!	11
İS-KA'da iş durdurma eylemi ve sendikal ihanet	12
İşçi ve emekçi hareketinden.....	13
İşgal, grev, direniş... ..	14
BDSP yaklaşan yerel seçimlere ilişkin programını açıkladı... ..	15
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!	16-17
Krizle karşı faaliyet ve eylemlerden....	18
Sağlıkta özelleştirme saldırıları devam ediyor!	19
Gün geçtikçe inandırıcılığını yitiren yalanlar!	20
Türkiye Kyoto'yu imzaladı... ..	21
Kadın işçilerin sendikalarda örgütlenmesinin önemi.	23
Kırgızistan'da ABD üssü kapatılıyor... ..	24
Gerici güç odaklarının Filistin sorununa “ilgisi”... ..	25
Bir kez daha yerel seçimler üzerine; ya da ilkeli duruş mu, günübürlük şaşkınlık mı?	
M. Can Yüce	26
Yeni döneme başlarken... ..	27
Bültenlerden... ..	28
Günlük kizilbayrak.net sitesinin 2008 yılı ve Ocak ayı rakamları	29
Eylem ve etkinliklerden	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm için

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/06 ● 13 Şubat 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Komünistler, 7 Şubat günü İstanbul'da Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdikleri basın toplantısı ile seçim bildirgelirini açıkladılar, sınıfın bağımsız sosyalist adaylarını tanıttılar.

Yerel seçimlere kısa bir zaman dilimi kaldı. Komünistler seçimlerde düzeni ve sistemi teşhir eden, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yapan seçim faaliyeti yürütecekler. Yanı sıra emekçi kitlelere düzen içi alternatifler ve çözümler önererek boş hayaller yayan ve beklentiler oluşturan reformist liberal sol kesimleri de teşhir edecekler.

Özellikle sistemin bu kadar teşhir olduğu böylesine önemli bir süreçte devrimci kitle hareketi yaratmak için tüm imkanlardan yararlanmak gerekmektedir. Mevcut tabloda sol siyasal güçlerin konumu bundan fazlasıyla uzaktır. Bu sınıf devrimcilerine daha fazla görev ve sorumluluk yüklemektedir.

Komünistler kriz ortamının yarattığı imkanlara yaslanarak yerel seçimleri devrimci baharı yaratmanın zeminine çevirmeye çalışacaklar. Asıl olarak krizin işçi ve emekçi kitlelerde yarattığı hoşnutsuzluğu açığa çıkarmaya, mevcut tepkiyi eylemli bir hatta akıtmaya çalışacaklar. Yerel seçimlerden 8 Mart'a, Newroz'dan 1 Mayıs'a tüm gündemlere kadar tüm gelişmelere bu yaklaşım üzerinden müdahale edecekler.

Bu temel yaklaşım ışığında seçim startını vermiş bulunuyoruz. Açıktır ki bundan sonrası için yoğun bir süreç sınıf devrimcilerini beklemektedir. Devrimci baharı yaratma hedefiyle tüm gelişmelere krizin ortaya çıkaracağı imkanları büyütme hedefiyle yüklenecek olan sınıf devrimcileri sistematik, kararlı, dinamik bir çalışma yürütmek için bugünden tüm hazırlıklarını tamamlamalıdır. Devrimci baharı kazanmanın yolu bugünden hem politik, hem pratik, hem de örgütsel olarak önümüzdeki sürece hazırlanmaktan geçmektedir.

Bu dönem atılacak adımlar, yaratılacak mevziler

hem devrimci baharı yaratmada hem de geleceğe anlamlı kazanımlar bırakacak, zorlandığımız bir dizi alanda deneyim kazandıracak, önemli bir mesafeyi geride bırakmamızı sağlayacaktır.

Yerel seçimlere bu bütünlük içerisinde bakmak ve buna uygun hazırlıkları zaman yitirmeden tamamlamak tüm çalışma alanlarının önündeki en temel görev ve sorumluluk olarak durmaktadır.

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi **Ekim Gençliği**'nin 15 Şubat-15 Mart tarihli 114. sayısı çıktı. Derginin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirsiniz...

Sınıf hareketinin yönü ve iradi müdahale

Krizin en önemli sonuçlarından biri, sınıf ilişkileri alanının netleşmesi, sınıflar arasındaki karşıtlıkların belirginleşmesi, mücadele hatlarının ortaya çıkmasıdır. Bu gerçek her yeni gün doğrulanmakta, gelişmelerin yönü bu doğrultuda bir seyir izlemektedir. Bugün yine de henüz yolun başındayız. Bu aşamada bu olgunun tüm bir toplumsal-siyasal ortamı belirler hale gelmesi için biraz daha beklemek zorundayız.

Fakat bugün yürünen yol tartışma götürmeyecek kadar açıktır. İşçi sınıfı, uzun süreli durgunluğunun ardından yeniden hareketlenmekte, yaygın eylemliliklerle saldırılara karşı durmaya çalışmaktadır. Halihazırda mevcut hareketlilik oldukça yoğundur. Örgütlü-örgütsüz birçok sanayi havzasında işçiler sermayenin saldırılarına karşı ayakta. Bu hareketlilik mevcut haliyle merkezi bir yönlendiricilikten ve ortak bir örgütlenme zemininden yoksundur. Hatta bazıları örgütlü bir güçle bağlantısı olmadığı ölçüde sessiz-sedasız yürümektedir. Ancak toplamda işçi sınıfı ile sermaye arasındaki karşıtlık büyümekte, hatlar belirginleşmektedir.

Öte yandan bu sürecin hedeflenen yönde gelişmesi ve giderek tüm bir toplumsal-siyasal alanı belirler hale gelebilmesi için öznel müdahalelere ihtiyaç var. Özellikle saldırıların dayanılmaz baskısının eylem kanalına ittiği örgütlü-örgütsüz işçilerin direnişleri genelleşmediği ölçüde henüz filiz halindeyken ezilmektedir. Oysa bu sınırlarda dahi bu çevrelere etkileri bir hayli fazladır. Hemen hemen her fabrikada benzer sorunların boğucu bir düzeyde işçileri dört bir yandan sardığı bir ortamda her direniş bir çıkış imkanı, direnen her işçi bölüğü bir umut ışığı haline gelmektedir. Bu, sınıfın geniş bölükleri içerisinde yayılan mücadele isteği ve arayışının yoğunluğunun sonucudur. Ama yanısıra mevzi direnişlerin giderek birleşik bir direniş yönünde geliştirilmesinin ve böylelikle yalnızlıklarının kırılarak bir geniş mücadele cephesinde buluşturulmasının imkanlarını göstermektedir. Fakat örgütsüzlüğün çok yaygın oluşu, en ileri sendikaların bile bu yönde bir bakışa sahip olmaması, ve en önemlisi, siyasal sınıf çalışmasının maddi güçlerinin yetersizliği, bu imkanların değerlendirilmesini engellemektedir.

Bu durumda yapılması gereken nedir öyleyse? Sınıf hareketinin parçalı, ancak yaygın hareketliliği nasıl bir mücadele hattında birleştirilecek? Birbirinden örnek olarak ve öğrenerek ilerleyen bir parçalılık tablosunda, mevzi çıkışlar sınıf hareketi için yeni bir mücadele düzeyi haline nasıl getirilecek? Bu yönde yapılacak iradi müdahalenin rolü ne olacak?

Bunun aşağıdan yukarıya, yerelden merkeze tek yönlü bir süreç olarak gerçekleşmeyeceği bugün birçok deneyimden gidilerek de görülüyor. Sınıfın hala da sürmekte olan en kararlı direniş örnekleri dahi, bir yerden sonra sınıf mücadelesinin dengeleri ve koşullarına takılarak sınırlarını aşamamakta, birleşik bir hareketin gelişmesinin dayanağı haline gelememektedirler.

Mesele de bu son nokta üzerinden açıklığa kavuşturulabilir. Sorun, sınıflar arasında hatları belirginleşen mücadelenin genel dengelerini değiştirmekte ve tek tek mevzi direnişleri bu dengeler üzerinden yaratılacak siyasal ve moral koşullar üzerinden örgütlemektedir. Bu birbirini besleyen bir süreci öngörmektedir. Sınıflar arası mücadelenin genel

dengelerini değiştirebilecek sarsıcı çıkışlar yapabilmek, çözücü ve ilerletici müdahaleleri buradan örgütlemek gerekir. Bugünle gelecek arasında, yerel direnişlerle merkezi mücadele süreçleri arasındaki bağı da buradan hareketle kurabiliriz.

İhtiyaç ortadadır. İhtiyaç, krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek için adı konulmamış bir savaş açmış bulunan sermayeye, bir savaş düzeninde karşı koyabilmektir. Bu savaşı hakıyla verebilmek için ise, işçi sınıfı sadece tek bir biçimle yetinemez. Kaldı ki işçi sınıfı bugünkü sürece safları dağılmış bir ordu halinde girmektedir. Sermaye sınıfı ise, bu dağılmış orduyu parça parça teslim alıyor. Fakat bununla birlikte bazı noktalardan işçi sınıfının bazı birlikleri gücünü toplayarak dağılan ordunun da yeniden toparlanabileceği ileri bir savunma hattı oluşturmaya çalışıyor. Bugün devam etmekte olan işçi direnişlerini böyle görebiliriz. Ama açık ki bu çıkışlar henüz başarıya ulaşamamakta. Bu çıkışlar genel bir savunma hattına dönüşmemektedir.

Peki bu nasıl başarılacak? Safları dağınık durumdaki işçi sınıfı ordusu nasıl birleştirilecek? Mevcut ileri çıkışlar nasıl bir savunma hattının dayanakları haline getirilecek? Bu doğrultuda işçi sınıfının birleşik mücadelesinin zeminleri olarak hala da meşruluğunu koruyan merkezlerin inisiyatifi önemli bir imkan olabilir. Böyle bir inisiyatifle işçi sınıfının dağınık birliklerinin önüne bir buluşma noktası konulabilir, bir ortak hedef gösterilebilir. Merkezi eylemlerin rolü de işte burada başlıyor. Sermaye tarafından boğucu bir ablukaya alınan işçi sınıfı, böylelikle bir noktada buluşarak gücünü gösterebilme imkanı bulacak ve bu haliyle de sınıflar arası mücadelenin genel dengesini ve havasını işçi sınıfı lehine çevirebilmenin yolunu açacaktır. Böyle olduğu takdirde ise mevzi direnişler bu olumlu değişimin havasını taşıyarak artık çok daha güçlü ve direngen bir düzey kazanma imkanı bulabilirler. Bu ise tersinden giderek merkezi mücadele cephesinin çok daha ileriden kurulmasını sağlayacaktır.

Ancak bu yönde bir gelişim sağlayabilmek, yani merkezi eylemden sınıfın mücadele hatlarını ileriden kurmak doğrultusunda yararlanmak için iradi bir müdahale zorunludur. Merkezi eylemleri bir hava boşaltma eylemi olmaktan çıkararak, siyasal ve moral

kazanımlara taşıyacak olan böyle bir iradedir.

Mevzilerin güçlendirilmesi ölçüsünde giderek daha ileriden merkezi süreçlerin zorlanması da, yine böyle bir iradenin rolünü oynamasıyla mümkün olacaktır.

Böyle bir irade ise öncelikle siyasal ufkun sınırları tarafından belirlenir. Ufku kurulu düzenin sınırlarını aşamayan bir irade ne mevzi direnişleri, ne de merkezi eylemleri sınıfın yararına değerlendirebilir. Böyle bir irade için mevzi direnişler kadar merkezi eylemler de daha çok kendi düzen içi konumunu güçlendirmesi ölçüsünde bir anlam taşır. Böyle olduğu ölçüde bu eylemleri kendi içerisinde değerlendirir, onun devrimci geleceği sorunuyla ilgilenmez, devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarıyla ilişkilendirmez.

Tersine, ufkun düzenin sınırlarını aşan bir irade ise mevzi direnişleri merkezi eylemlerle buluşturarak, sınıf hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyini devrimci bir rotada ilerletme çabasını gösterir. Bu irade işçi sınıfının gerçek bir ordu gibi kaynaşmasının ve sermayeye karşı bir yıkıcı kuvvet haline gelmesinin yolunu açacaktır. Diğeri ise işçi sınıfına kofluğu ve yılgınlığı taşır. Enerjisini söndürür. Değişik kanallardan akan suyu ortak bir noktada toparlamak hedefini taşısa bile, birleştirilen suyu yıkıcı bir kuvvet olarak değerlendirmeyi öngörmediği ölçüde, sonuç başka türlü olmaz.

Bugün sınıf hareketinin gelişim sorunu bu temel noktalar üzerinde yoğunlaşmaktadır. Mevzi direnişlerin yoğunlaşan tablosu ile birlikte 15 Şubat tarihinde düzenlenecek olan merkezi İstanbul mitingi, sınıf hareketi için ileriye dönük olarak anlamlı olanakları barındırıyor. Dolayısıyla bu olanakları sınıf hareketinin devrimcileşmesi yönünde değerlendirmek zorunluluğu da artıyor.

Mitinge ve miting sonrasındaki pratik görevlerimize bu çerçevede bakmalı ve daha güçlü bir iradi yüklenme için tüm hazırlıklarımızı yapmalıyız. Bu sınırlarda görev, yerel direnişlerin solugunu 15 Şubat mitingine taşımakta, 15 Şubat'ın muhtemel başarısından ise yerel direnişleri birleşik bir direniş yolunda geliştirmek üzere yararlanabilmektedir.

Ayrıca, tüm bu süreci örgütsel zeminleri güçlendirmek temel görevine bağlı olarak ele aldığımız ölçüde, sürekli kazanımlarla ve büyüyerek ilereleyebiliriz.

Kapitalist krize karşı onbinler Kadıköy’de buluşuyor!**“Krize karşı 15 Şubat’ta Kadıköy’e!”**

Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek isteyen kapitalistlere karşı onbinlerce işçi ve emekçi 15 Şubat 2009 Pazar günü Kadıköy’de buluşacak.

29 Kasım 2008 Ankara mitingiyle zamlara, pahalılığa ve işten atılmalara karşı alanlara çıkan onbinler bu kez de İstanbul’da toplanacak.

TÜRK-İŞ, DİSK ve KESK’in çağrısıyla düzenlenen “İşsizliğe ve yoksulluğa karşı birleşik mücadele için emek ve demokrasi mitingi”ne İstanbul’da SSGSS karşı mücadele sürecinde oluşturulan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu da etkin bir biçimde katılacak.

Mitinge sayılı günler kala sendikalar, kitle örgütleri, siyasi partiler ve devrimci kurumlar hazırlıklarını sürdürüyorlar.

Üç konfederasyonun imzasının bulunduğu pankartlar çeşitli bölgelere asılırken, mitinge çağrı yapan bildiriler de İstanbul’un çeşitli ilçelerinde ortak dağıtımlarla işçi ve emekçilere ulaştırılıyor.

10 Şubat günü Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla mitinge katılım çağrısı yinelenirken, üç konfederasyona bağlı sendikalar 11 Şubat günü Kadıköy İskelesi’nde gerçekleştirdikleri basın açıklaması ve bildiri dağıtımıyla da mitinge katılım çağrısı yaptılar.

Türk-İş, DİSK ve KESK’e bağlı sendikaların birçoğunda işyeri toplantılarıyla mitinge katılım çağrısı yapılıyor.

15 Şubat mitinginin programı da netleşti. Saat 10.00’da Haydarpaşa Hastaneler ve Tepe Nautilius kolu olmak üzere iki koldan gerçekleştirilecek yürüyüş 11.00’de başlayacak.

Miting programının başlama saati ise 13.00 olarak belirlendi.

Saygı duruşuyla başlayacak miting programında TÜRK-İŞ, DİSK ve KESK Başkanları söz alacaklar.

Alana girişlerin iki koldan gerçekleşeceği mitingte sıralamalar da şöyle belirlendi:

Deniz Otel / Nautilius Kolu:

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Devrimci 1 Mayıs Platformu, Türkiye Komünist Partisi (TKP), Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP), Halkın Kurtuluş Partisi (HKP), Devrimci İşçi Partisi Girişimi (DİP-G), Halkevleri, Gençlik Koordinasyonu, İşçilerin Mücadele Birliği, Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), İlerici Gençlik Derneği (İGD), Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK), UMUT, Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği (UID-DER), Sosyalist Emek Hareketi (SEH), Devrimci Hareket, Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), RED.

Haydarpaşa Hastaneler Kolu:

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-İŞ), Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği (TMMOB), Türk Tabipleri Birliği (TTB), Eczacılar Odası, Diş Hekimleri Odası, İstanbul Mali Müşavirler Odası (İSMMO), İstanbul Barosu, TÜKODER, İnsan Hakları Derneği (İHD), Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, USTKP, EMEP, DTP, ESP, SDP, DSİP, İKP, Ürün, Tüm İGD, Mayısta Yaşam ve Köz.

15 Şubat mitingine çağrı ve eylemlerden...***HSGGP: Krizin bedelini ödememek için Kadıköy’e!***

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, 7 Şubat günü Kadıköy İskele Meydanı ve Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirdiği basın açıklamalarıyla 15 Şubat mitingine çağrı yaptı. Taksim’de ve Kadıköy’de saat 13.30’da gerçekleşen eylemlerde, “*Krizin bedelini ödememek için birleşik mücadeleye! 15 Şubat’ta Kadıköy’e / HSGGP*” pankartı açıldı.

Her iki yakada yapılan basın açıklamalarında, patronların işçi çıkararak, ücretleri düşürerek kriz dönemlerinden büyüterek çıktıkları ifade edildi. İşçi ve emekçilerin bir kez daha kapitalistlerin krizine kurban edildiğini söylenen açıklama şu sözlerle sona erdi: “*Bu düzenin efendileri karlarındaki düşüşleri ve kapitalizmin kumarhanelerinde kaybettikleri paraları, işçi ve emekçiye soyarak telfa etmeye çalışıyorlar. Karından olmak yerine milyonların hayatıyla oynuyorlar. İnsan emeğiyle çarklarını çeviren düzen, yavaşlayan bu çarklarını milyonlarca insanın canına kıyarak çevirmenin hesabını yapıyor. İnsanlığı yıkıma ve büyük bir sosyal felakete sürüklüyor.*”

Açıklamaların sonunda 15 Şubat Pazar günü Kadıköy’de gerçekleştirilecek mitinge çağrı bildirilerinin dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Avcılar’da krize karşı eylem ve çağrı

“Krize karşı emek ve demokrasi mitingi” öncesinde Avcılar’da 8 Şubat günü basın açıklaması gerçekleştirildi. Eğitim-Sen, BDSP, DHF, HKM, TKP, ÖDP ve EMEP’in katıldığı eylemde, Avcılar Marmara Caddesi boyunca bir yürüyüş gerçekleşti. Yapılan açıklamada, gün geçtikçe derinleşen ekonomik krizin işçi ve emekçilere çok ağır bir yıkım getirdiğine ve bu olumsuz tabloya karşı işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesinin önemine vurgu yapıldı. 15 Şubat’ta Kadıköy İskele Meydanı’nda yapılacak mitingin çağrısıyla eylem sona erdi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “İşçi-memur el ele genel greve!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Devrimci 1 Mayıs Platformu’ndan çağrı

KESK, DİSK ve Türk-İş’in 15 Şubat’ta Kadıköy’de gerçekleştireceği “Krizin bedelini ödemeyeceğiz” mitingine birçok kesimden katılım çağrısı gelirken, devrimci 1 Mayıslar’ı örgütleme hedefiyle çalışmalarını sürdüren Devrimci 1 Mayıs Platformu da mitinge katılım çağrısı yaptı. Açıklamada şunlar söylendi:

“*15 Şubat 2009 tarihinde Kadıköy meydanında TÜRK-İŞ, DİSK ve KESK tarafından düzenlenen ‘Krizin bedelini ödemeyeceğiz; işsizliğe ve yoksulluğa karşı birleşik mücadele! Emek ve demokrasi mitingi’ne tüm halkımızı davet ediyoruz.*

Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak, krizin sorumlularından hesap sormanın, bizleri açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum edenlere karşı mücadeleyi yükseltmenin yolunun örgütlü ve birleşik mücadeleden geçtiğine inanıyoruz. Bizler açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, sömürüye karşı birleşirsek egemenler her istediklerini kolayca hayata geçiremeyeceklerdir.

Devrimci 1 Mayıs Platformu 15 Şubat’ta yapılacak mitinge: ‘Açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, sömürüye karşı devrim mücadelesini yükseltelim!’ pankartıyla katılacaktır. Tüm halkımızı Devrimci 1 Mayıs Platformu pankartı arkasında mitinge katılmaya çağırıyoruz.”

Kadıköy’de miting çağrısı

Türk-İş, DİSK, KESK 11 Şubat günü Kadıköy’de Beşiktaş İskele Meydanı’nda miting çağrısı yaptı. “İşten çıkarmalar yasaklansın! 15 Şubat’ta Kadıköy’deyiz / Türk-İş, DİSK, KESK” pankartının açıldığı eylemde ilk olarak Sami Evren bir açıklama gerçekleştirdi. Kamuoyuyla mitingi buluşturmak ve taleplerini dile getirmek için burada olduklarını söyledi. 15 Şubat’ta yine bu meydandan taleplerini haykıracaklarını ve bu mücadelenin Kadıköy Meydanı’ndan tüm alanlara yayılacak olan demokrasi rüzgarını oluşturacağını belirtti.

Ali Rıza Küçükosmanoğlu da krizin sadece sendikaların sorunu olmadığını belirterek, tüm emekçileri mitinge çağırdı. Basın açıklamasının ardından pankart ve sloganlarla Kadıköy İskele önüne yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında mitinge çağrı yapan taleplerin yer aldığı bildirilerin dağıtımı yapıldı.

Taksim’de 15 Şubat çağrısı..

10 Şubat günü Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasına, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı Sami Evren ve Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak üç konfederasyonu temsilen katılırken, DİSK ve KESK’e bağlı sendikalardan da az sayıda yönetici açıklamada yer aldı.

Basın açıklamasının ardından İstiklal Caddesi boyunca 15 Şubat Kadıköy mitingine çağrı yapan bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi.

“İşten çıkarmalar yasaklansın 15 Şubat’ta Kadıköy’e! / DİSK-KESK-TÜRK-İŞ” pankartının açıldığı basın açıklamasında Sami Evren ve Süleyman Çelebi konuştu.

“İşten atmalar yasaklansın!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarının atıldığı açıklamanın ardından konfederasyon yöneticileri ve bağlı sendikaların yöneticileri Galatasaray Lisesi’ne kadar mitinge çağrı yapan bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Savaş aygıtı NATO'nun 45. Münih Güvenlik Konferansı kitlesel protestolar eşliğinde gerçekleşti!

NATO: Emperyalist saldırganlığın vurucu gücü!

Kapitalist-emperyalist düzenin efendileri, savaş aygıtı NATO'nun 60. yılı vesilesiyle Nisan ayında yapılması planlanan etkinlikler öncesinde Almanya'nın Münih kentinde "Güvenlik Konferansı"nı topladılar. Afganistan ve Irak işgalleri gündemde önemli yer tutarken, gerici güç odakları arasında cereyan eden kirli pazarlıklar da yoğunlu.

Dünya jandarması ABD emperyalizmi, konferansta Obama'nın ulusal güvenlik danışmanı General James Jones, Pakistan ve Afganistan özel temsilcisi Richard Holbrooke, Akdeniz'den Afganistan'a kadar uzanan bölgedeki ABD işgal güçlerinin komutanı General David Petraeus tarafından temsil edildi.

Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy, Almanya Başbakanı Angela Merkel, Rusya Başbakan Yardımcısı Sergey İvanov, İran Meclis Başkanı Ali Laricani, NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer gibi isimlerin bulunduğu konferansa Türkiye'den Dışişleri Bakanı Ali Babacan katıldı.

Aralarında devlet yöneticileri, savaş baronları ve silah tekellerinin yöneticilerinin de bulunduğu konferansa toplam katılımcı sayısının 350-400 arasında olduğu bildirildi. Binlerce kişiden oluşan polis ordusu tarafından korunan konferansta, her zamanki gibi küresel silahlanma yarışı ve emperyalist saldırı stratejileri gündemin merkezindeydi.

Kapitalizmin küresel krizinin devam ettiği, Afganistan'ın ise işgalci NATO orduları için bataklıkla dönüştüğü bir dönemde gerçekleşen savaş konferansında, emperyalist güç odaklarının birlik olmaktan uzak olduğu görüldü. Parçalı görünümünden rahatsız olan savaş aygıtının şefi De Hoop Scheffer, NATO'nun önemini kaybolmadığını ve gelecekte de süreceğini savunarak, Avrupa ülkelerinden NATO'ya daha fazla destek olmalarını istedi. NATO'daki transatlantik ortaklığın karşılıklı dayanışmaya dayandığını iddia eden De Hoop Scheffer, Avrupalı NATO müttefiklerinin ABD'nin Afganistan işgali için daha fazla çaba gösterme hedefine destek olmadığından yakındı.

Savaş aygıtı şefi De Hoop Scheffer'in "NATO ve AB arasındaki ilişkiler istendiği gibi gitmiyor. NATO ve AB arasındaki işbirliği bazı üye ülkelere önlenmemeli" şeklindeki ifadeleri, dünyadaki tüm zenginliklerin yağmalanması etrafında süren çatışmanın derinleştiğine işaret ediyor. Emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı direnen güçlerin ezilmesi konusunda ortak tutum alabilen savaş baronları, yağmadan parsa kapmak söz konusu olduğunda farklı kamplara ayrılmaktadır.

Konferansa katılan Rusya rejiminin temsilcileri, bir yandan bölgesel çıkarları gereği NATO güçleri ile karşı karşıya gelirken, öte yandan yağmadan uygun bir pay karşılığında batılı emperyalistlerle işbirliği yapmaya hazır olduklarını bildirdiler. Görüldüğü üzere taraflar, ekonomik, siyasi, askeri güçleri oranında yağmadan pay alma derdindeler. Bu olgu, emperyalist güç odakları arasındaki çatışmanın kaçınılmazlığını ortaya koymaktadır.

ABD'nin kuşatmasından rahatsız olan İran'daki molla rejim ise, Münih Konferansı'na temsilci göndererek, emperyalist güçlerle işbirliğini geliştirmeye hazır olduğunu göstermeye çalıştı.

AB emperyalistleriyle zaten işbirliğini sürdüren molla rejimi, temel çıkarlarının gözetilmesi şartıyla ABD emperyalizmi ile de işbirliğine hazır olduğu mesajını verdi. Nitekim Gazze saldırısı sırasında sessiz kalan molla rejiminin tutumu, Barack Obama yönetimine "işbirliğine hazırız mesajı" şeklinde yorumlanmıştı. ABD yönetiminin PKK'nin İran kolu olarak nitelendirilen PJAK'ı terör örgütleri listesine alması da molla rejimine jest olarak yorumlanıyor.

İran rejiminin izlediği politika, ABD karşıtlığı ile anti-emperyalizmin farklı şeyler olduğunu bir kez daha somut olarak göstermiştir. Zira mollalar rejiminin emperyalizmle herhangi bir sorunu bulunmuyor. Onların derdi ABD ambargosunun kaldırılıp İran'la ilişkilerin normalleştirilmesidir. "Uluslararası toplum seçilmiş Hamas'ı terörist diye yaftalamayı sürdürürse, barış süreci ilerlemez. Hamas'ı desteklemekten şeref duyuyoruz. İran'a eski havuç-sopa politikası bırakılmalı. Bu ABD için altın fırsat. Yeni yönetim hataları kabul edip politika değiştirirse köprüleri inşa edebilir" açıklamasını yapan Ali Laricani, İran yönetiminin görüşünü özetlemiştir.

İrkçı-siyonist İsrail rejiminin İran yönetimiyle sorunu olmasaydı, Laricani'nin çizdiği çerçeveye uygun adımlar atılması zor olmayacaktı. Zira normal şartlarda ABD emperyalizminin İran gibi bir ülkeyi fiilen AB emperyalistlerine terk etmesi söz konusu bile olamazdı.

Emperyalist saldırganlığa hizmet edenlere "barış" ödülü!

Savaş baronlarının yer yıl düzenledikleri bu "Güvenlik Konferansı"nda "diyalog ve barış ödülü" vermeleri, savaştan arınmış bir dünya isteyen halklarla alay etmek anlamına geliyor. "Barış" ödülünün ilki 2005'te, o zaman BM şefi olan Kofi Annan'a verildi. 2006'da John McCain, 2007'de Javier Solana ödül

alırken, 2008'de ise ödül Kanadalı "barış gücü" askerlerine verildi. Görüldüğü üzere, ödüle layık görülenlerin ortak özelliği, emperyalist saldırganlık ve savaş politikasına hizmet etmeleridir. Bu ödül mizansen, kapitalist-emperyalist sistemin efendilerinin barıştan ne anladıklarını ortaya koyuyor.

Emperyalist güç odaklarının sergilediği parçalı görünüme rağmen, Münih Konferansı, dünyanın işçi-emekçileri ile ezilen halkları açısından uğursuz sonuçlara yol açacaktır.

Savaş aygıtı NATO'ya karşı büyüyen öfke ve protesto hazırlıkları

Kolluk kuvvetlerinin yoğun ablukasına rağmen anti-emperyalist/anti-militarist güçlerin konferansı protesto etmeleri, emperyalist güçlerin saldırganlık ve savaş politikasına duyulan öfkenin göstergesi olmuştur.

Saldırganlık ve savaş politikasına karşı sesini yükselten çok sayıda kitle örgütü, sendika ve parti, savaşa ve militarizme karşı mücadelenin bugün her zamankinden daha fazla önem kazandığını vurgulamaktadır. Mücadele çağrısında bulunan bu güçler, NATO'nun 60. kuruluş yıldönümü vesilesiyle 3-4 Nisan tarihlerinde yapılması planlanan etkinlikleri protesto etme hazırlığına şimdiden başlamış bulunuyorlar. Bu tarihte, dünyanın dört bir yanında onbinlerce savaş karşıtının meydanlara çıkıp, NATO şahsında emperyalist saldırganlık ve savaş politikalarını protesto etmesi bekleniyor.

Halkları köleleştirmek için küresel çapta silahlanma ve savaş stratejileri geliştiren kapitalist-emperyalist düzenin efendileri, kuruluşundan bu yana NATO'yu vurucu güç olarak kullanmaktadırlar. Tepeden tırnağa bir savaş aygıtı olarak örgütlenen NATO'ya karşı etkili bir mücadele ancak, anti-kapitalist/anti-emperyalist bir temelde örülebilir.

Mehmet Ağar nihayet hakim karşısına çıktı!..

Yargılanmak değil, aklanmak için!

Susurluk’un önemli isimlerinden Mehmet Ağar, kazanın 13. yılında ve en sonunda hakim karşısına çıkarıldı. Ancak yanlış anlaşılmasın! Sabaha karşı evi basılarak, başına basılıp polis otosuna tıklarıyla değil, tam bir polis korumasında ve duruşmada da savunmayı ihmal etmediği katiller eşliğinde geldi mahkemeye.

Ancak, Ağar ve şürekası, mahkeme heyeti ve izleyicileri toplu bir şov sergilediler ve Ağar’a sorulan sorular Susurluk’un sadece çevresinde dolanıyor diye olayı küçümsemek gerekir. Bu olay o pek şaşıla Ergenekon davasını dev aynasında yansıtmayı açısından büyük bir önem taşıyor.

Hatırlanacağı üzere, Susurluk davasının en ünlü “avukatı” Mehmet Ağar idi. Sanığı olması gereken bir davayı, Ağar kadar açıktan ve pervasızca savunan bir kontracı çıkmadı o günlerde. O, sadece mahkemeye sevkedilen sanıkları değil, devletin kontra örgütlenmesini de savundu. İçinde olduğu, önemli mevkilerinde önemli görevler üstlendiği bu örgütlenme için, “konuşursam ortalık karışır”, “biz böyle bin operasyon yaptık” gibi ifadeler içeren bu savunma, aslında başlı başına bir toplu suçun itirafıydı. Ancak öyle kabul edilmedi. Ne “yüce” Meclis dokunulmazlığını kaldırdı, ne de “bağımsız” yargının bağımsız savcıları” harekete geçtiler.

Bugün karşısına çıkarıldığı yargı hala “bin operasyon”u sormadığına göre, hala bu anlamda harekete geçmiş sayılmazlar. Demek ki “bin operasyon” devlet sırrı olarak korunmaktadır.

Bu ise, koparılan onca gürültüye ve gözaltına alınan, tutuklanıp salınan “ünlü” sanıklarına rağmen, Ergenekon’un kontrgerillaya yönelen bir operasyon olmadığını gösterir. Nitekim, onlara da “bin operasyon”, yani “derin devlet”in suçları sorulmuyor. Zaten operasyonun ilan edilen hedefi de, hükümete karşı darbe hazırlamaktır. Her sanık tek tek bu amaçla çete oluşturma suçlamasıyla karşı karşıyadır. Genel olarak darbecilik de değil, sadece işbaşındaki hükümeti yıkmaya yönelik darbe hazırlığıdır söz konusu edilen. Oysa darbecilik, TSK’nın ve kontra örgütlenmesinin, şu veya bu hükümetten bağımsız biçimde, karakteridir. ABD/NATO/CIA’nın direktif, yönlendirme hatta finansmanı ile gerçekleştirilen Türkiye’deki darbelerin son figüranlarının başı Kenan Evren, bu operasyonlardan arı biçimde, emekliliğinin tadını çıkarıyor. 12 Eylül faşizminin kontracılarından Mehmet Ağar ise, bugün güya yargı karşısına çıkarılmış bulunuyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerle dalga geçiyorlar!

Devletin ya da aynı anlama gelmek üzere kontrgerillanın, toplumsal mücadeleleri bastırma amacıyla işlediği suçların hesabını bu devletin herhangi bir kurumunun sormayacağı yeterince açık. Darbecilerden ve kontrgerillanın diğer suçlularından, Ağar’dan, Küçük’ten, adı geçen ve geçmeyen tüm katillerden hesap sorma işini, bu suçların mağdurları adına işçi sınıfı üstlenmek durumundadır. Gerçek hesap günü, hiç kuşkusuz, işçi sınıfının devrim günüdür. Ancak, düzenin yargısı dahilinde ve kısmi hesaplaşma için bile, güçlü bir sınıf hareketinin gerekli olduğu açıktır. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele ile bunun önündeki engellerle hesaplaşma, aynı sürecin iki farklı ayağını oluşturuyor.

Düzenin kendi içindeki hesaplaşmaları halk düşmanlarından hesap soruluyor gibi görmek ne kadar büyük bir gafletse, bu görüşü kitlelere yansıtmak, olayları böyle çarpıtarak göstermek daha büyük bir suç kabul edilmelidir.

Ergenekon’da tahliye dalgası...

Pisliği devrim temizler!

Ordu ile AKP hükümeti arasında Ergenekon davası konusundaki gerici uzlaşmanın sonuçları birer birer ortaya çıkıyor. Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklanan Emekli Orgeneral Hurşit Tolon’un sağlık sorunları nedeniyle değil “delil yetersizliği” gerekçesiyle tahliye edilmesi bunu gösteriyor. Öyle anlaşıyor ki, Ergenekon tahliyeleri için artık geline yerde “sağlık nedeni” kılıfına da ihtiyaç duyulmamaktadır.

Hatırlanacağı üzere, Ergenekon’un 10. dalga operasyonlarında, biri MGK eski genel sekreteri Tuncer Kılınç, diğeri Kemal Yavuz olmak üzere iki orgeneralin gözaltına alınması, kimi çevrelerce “AKP 28 Şubat’ın rövanşını mı almaya çalışıyor?” sorularına neden olmuştu. Böylece Ergenekon’un 10. dalgası, bir süredir gündemden düşen, daha çok magazin boyutuyla medyaya konu olan Ergenekon davasını yeniden gündemin ön sırasına oturtmuş, bir inandırıcılık sorunu yaşayan davaya bazı kesimler nezdinde kısmen bir inandırıcılık da kazandırmıştı. Fakat bu gözaltılardan sonra Genelkurmay’ın harekete geçmesi üzerine başlayan tahliyelere geçtiğimiz günlerde emekli Orgeneral Hurşit Tolon da eklendi. Daha önemlisi, dava sürecinde yaşanan gözaltı ve tutuklama dalgasının bir nevi tahliye dalgasına dönüşmesi davayı yeniden inandırıcılık krizine sürüklemiş oldu.

Ergenekon soruşturmasına pek ses çıkarmayan Genelkurmay, sıra JİTEM’e ve işin Kürdistan boyutuna gelince sert tepki göstermiş, JİTEM davasında yargılanan eski Diyarbakır JİTEM Komutanı Abdülkerim Kırca’nın cenazesine tam kadro katılarak, bu eli kanlı tetikçi ve icraatlarını sahiplendiklerini ortaya koymuştu. Kırca’nın cenazesi öncesinde yaptığı yazılı açıklamada gazetecileri de tehdit etmiş, “yetkili ve sorumlu makamlar ile sağduyulu medyayı üzerlerine düşen görevleri yerine getir”meye çağırılmıştı. Ardından “yetkili ve sorumlu makamlar” da aynı yönde konuşmaya başlamış, Erdoğan intihar eden emekli albayla ilgili haberlere, “yargısız infaz yapıldı” diyerek tepki göstermişti.

Kısacası gelişmeler, Genelkurmay ile AKP hükümeti arasında Ergenekon davası konusunda yeni bir gerici uzlaşmayı gösteriyor. Ve bir kez daha görülmüştür ki, kontrgerilla çeteleri tarafından işlenen cinayetler, yargısız infazlar, köy yakmalar söz konusu olduğunda, üzerinin örtülmesi için “devlet erkleri” el birliği ile çalışmaktadır. Zira, çok yönlü bir kriz içinde debelenen düzenin bugün bu kirli ve karanlık örgütlenmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardır. Çözme gücünden yoksun olduğu diğer sorunlar bir yana, sadece Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş için bile bu örgütlenmeleri kullanmaya devam edecektir.

Açıktır ki, “devlet adına” işçi ve emekçilere, Kürt halkına ve onların politik temsilcilerine karşı kirli savaş sürdüren kontrgerilla, birkaç kuruma, kişiye, gruba ya da belli bir döneme indirgenemez. Sermaye egemenliği koşullarında kontrgerilla örgütlenmesi sürekliliğini korur. Kontrgerilla uygulamalarına ihtiyaç duyulmadığı dönemlerde sadece geri plana çekilir.

Asalak sermaye sınıfının bekliliğini yapan bu devletin, işçilere, emekçilere, onun devrimci öncülerine ve Kürt halkına karşı katliamlar, provokasyonlar tezgahlayan bir yapı haline gelmesinin gerisinde, mevcut burjuva düzenin iliklerine kadar çürümesi ve kokuşması gerçeği durmaktadır. Burjuva düzen bataklığının ürettiği pisliğin küçük bir bölümü, düzen içi dalaşmaların da bir sonucu olarak dışa vurmuş, bu pisliğin bazı icraatçıları bataklığın selameti açısından sorun haline geldiği ve ABD politikaları da bunu gerektirdiği için, “Ergenekon” türü operasyonlarla etkisizleştirme yolu tutulmuştur.

Bugün Ergenekon operasyonu ile ortaya saçılanlar, kontrgerilla gerçeğinin sadece küçük bir kısmıdır. Bugün kontrgerilla, başta Kürt illeri olmak üzere hala işbaşındadır, kanlı ve kirli icraatlarına devam etmektedir.

Kontrgerilla pisliğinin temizlenmesi ancak işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye devletini yerle bir edip kendi iktidarını kurmasıyla mümkün olabilir.

Devletin yıllardır sistematik baskı ve terör uyguladığı Dersim’de AKP’nin yerel seçim yatırımı...

Dersim halkı düzen partilerine oy vermeyecek, katliamcı devletten hesap soracak!

Dersim Osmanlı’dan bu yana devletin sistematik olarak katliam gerçekleştirdiği bir bölgedir. Kürt ve Alevi kökenli halkın yoğun yaşadığı bölge devlet için her zaman “çıban başı”, “terörist yatağı” olarak tanımlanmaktadır. Bu özelliğinden kaynaklı bölgedeki emekçiler devrimci mücadeleye açıktır.

Cumhuriyetin ilanı sonrasında da devletin bölgeye yönelik baskı ve terörü, asimilasyon politikası sürdü. Burjuvazi 1934’te Türkiye’yi etnisite esasına göre üç bölgeye ayıran 2510 sayılı İskan Kanunu çıkarttı. Bir nevi sıkıyönetim kanunu olan 2884 sayılı Tunceli İlinin İdaresi Hakkındaki Kanunla Dersim’in adı Tunceli “Tunç Eli” olarak değiştirildi. Ardından Elazığ, Tunceli, Erzincan ve Bingöl’ü içeren Elazığ merkezli 4. Genel Valilik kuruldu.

1935’te hazırladığı “Şark Raporu”nda önerilerini belirtmiş olan başbakan İsmet İnönü, 1937’de Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak’ın da katıldığı Bakanlar Kurulu toplantısında Dersim için hazırladığı “İslahat Programı”nı açıkladı. Programa göre, Dersim’e yol, köprü, okul, kışla yapılacak, askerlik ve vergi işleri düzene konulacak, ağalık, derebeylik, şeyhlik kökünden kaldırılacak, zorbaların malları devlete geçecek, halka toprak, ziraat aletleri ve tohumluk verilecekti. Dersim’i haydut yatağı durumuna getirenler Batı illerine nakledilecek, orada iskân edilip, namuslu, eğitilmiş vatandaşlar haline getirileceklerdi. Dersim tamamen boşaltılacak ve burada Bakanlar Kurulu’nun izni olmadan kimse oturmayacak ve yerleşmeyecekti.

Böylece, resmi tarih tezine göre “Horasan’dan gelme öz Sünni Türk olan ama sonradan Kızılbaş Kürtlere dönüşen Dersimliler”, asıl çevrelerine, benliklerine kavuşacaklardı. İnönü’nün açıkladığı önlemler arasında “Türkler’in yoğun olduğu yerlerde kız ve erkek yatılı okulları açılarak Dersim’den beş yaşını doldurmuş kız ve erkek çocukların okutulup büyütülmesi, bunların kendi aralarında evlendirilerek, kendi ana ve babalarından kalan mallar ve mülklerin içinde birer Türk yuvası haline getirilmesi” de vardı. Öngörülen uygulamalar devletin ırkçı-şoven bir zihniyetle kapsamlı bir asimilasyona giriştiğini açıkça ortaya koymaktadır. Bu çabalarına fiili olarak da devam eden devlet, ‘38 katliamı ile binlerce kişiyi katletti. Dersim’i Kürtler’den ve Aleviler’den temizleyerek “Türk”leştirmeye çalıştı. Ancak Dersim her zaman isyanın ve başkaldırının diyarı olarak anılmaya devam etti.

Yıllardır bölgede gerçekleştirilen katliamlar bugün de devam etmektedir. Bölge halkı muhalif kimliğinden arındırılmak istenmektedir. Dersim şenlikleri devletin kolluk güçleri tarafından terörize edilmekte, Mercan’da olduğu gibi devrimciler katledilmektedir. Bölgedeki halk yıllardır olağanüstü hal uygulamalarıyla sindirilmiş, topraklarından zorla göç ettirilmiş, bölgeye kolluk güçleri yerleştirilmiştir, vb.

Yerel seçimler yaklaşırken sermaye devletin bölge halkını sistemin bir parçası haline getirme çabalarından hiç vazgeçmediği görülmektedir. Tunceli Valisi Mustafa Yaman, Dersim’de “Sosyal devlet olmanın temelinde, her vatandaşa insan onuruna yaraşan asgari bir yaşam düzeyi ve ortamı sağlama hedefi vardır. Bu anlayışla uygulamaya koyduğumuz ‘Her Eve Beyaz Eşya’ projesi kapsamında, il ve

ilçelerimizde ikamet eden yoksul vatandaşa yardım edip, onlara asgari bir yaşam düzeyi sağlamayı amaçlıyoruz” diyerek, yıllardır baskı uyguladıkları halka birden yardım eli uzattıklarını ilan etti.

Devlet bugüne kadar yaptığı yasal düzenlemelerle ve uygulamalarla “sosyal” sıfatından kurtulmaya çalışırken, Vali Yaman’ın “sosyal devlet”in bir gereği olarak halka el uzatması inandırıcı olmadığı gibi ikiyüzlü bir yalandır. Bilinen düzen politikacılarının sahtekarlığının tipik bir örneği olan bu uygulama Dersim halkının gözünü boyamak için yapılmaktadır. AKP’nin yerel seçimlerde Kürdistan illerini ele geçirme düzenbazlığının bir sonucu olan bu uygulama ile, “yardıma muhtaç” bırakılan 3 bin 300 aileye 5 milyon lira değerinde beyaz eşya dağıtımına başlandığı ifade edilmektedir.

Ne CHP, ne AKP, ne MHP, ne de bir başka düzen partisi bugüne kadar uygulanan sosyal yıkım saldırılarından, baskı ve terörün sistematik hale getirilmesinden, şovenizmin tirmandırılmasından, gerçekleştirilen tüm katliamlardan bihaberdir. Her biri sömürü üzerine kurulu bu sistemin devamı ve sürekliliği için bugüne kadar sermayeye uşaklıkta sınır

tanımamışlardır. Sermaye uşağı düzen partilerinin hepsi işçi ve emekçi düşmanıdır. Açık bir seçim aldatmacası ve rüşveti olan bu uygulamaya karşı Dersim halkının tutumu katillerinden hesap sormak olmalıdır.

Dersim halkı sadece düzen partilerine değil, yerel seçimlerde kendini “umut” olarak gösteren reformistlere, halkın öfkesini düzen içi kanallara akıtmaya çalışan liberallere de kanmamalıdır. Seçimini devrimden, sosyalizmden ve mücadeleden yana kullanmalıdır. Düzendenden ve düzen partilerinden hesap sormalı, devrimci mücadeleye katılmalıdır.

TUDEF: “Yardım” değil, seçim rüşveti!

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), AKP’nin Tunceli’de “yardım” adı altında dağıttığı tırlar dolusu beyaz eşyalara ve TRT 6’ya ilişkin görüşlerini 8 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile duyurdu.

Basın açıklamasında AKP’nin “sosyal devlet” anlayışının koca bir yalandan ibaret olduğunu belirtildi, ülke nüfusunun büyük bir çoğunluğunun açlık ve yoksulluk sınırında yaşadığı söylendi. Açıklama şu sözlerle devam etti:

“Halkı yoksullaştıran ve açlığa mahkum eden AKP hükümeti onuru kırılmış bir sadaka toplumu yaratmak istemektedir. İlimiz Tunceli’de dağıtılan beyaz eşya ve diğer yardımlar devletin sosyal olgusundan ziyade AKP’nin hizmetine sunulmuş seçim rüşvetidir... Dersim onurlu bir coğrafyadır ve onuruna sahip çıkacaktır.”

TRT 6’nın açılması Kürtlere karşı yürütülen savaşın çok daha özel bir aracı olarak değerlendirilirken, Kürtler’e, Kürt kültürüne, Kürt sanatına ve Kürt diline karşı kullanılacak savaşın bir Truva atı olduğu söylendi.

“Yoksula yardım” oyunu sürüyor...

Yoksulluk ve sefaletin kaynağı kapitalizmdir!

29 Mart yerel seçimlerinin yaklaşmasıyla beraber düzen partileri de “onu seçme beni seç” yarışını hızlandırmış durumdadır. Her seçim arifesinde olduğu gibi, yapılan inşaat sayısı artmaya, yollar yeniden asfaltlanmaya, alt geçit-üst geçit çalışmaları hızlanmaya başladı. İşçi ve emekçilerin ceplerinden çıkan paralarla yapılan, her belediyenin zaten yapması zorunlu olan bu “hizmetler”, yine yeni bir seçim döneminde gırtlığına kadar çirkef ve yolsuzluk içine batmış belediye başkanları için en önemli propaganda malzemesi olarak kullanılıyor.

İşçi ve emekçilere “sadaka kültürü” dayatılıyor!

İşçi ve emekçiler her geçen gün daha da ağırlaşan yaşam koşullarına mahkum edilmektedir. İşsizlik artmakta, yoksulluk ve sefalet emekçilerin iliklerine kadar işlemektedir. Sözkonusu saldırılar emekçileri düşkünlüştürme, iradesizleştirme manevralarıyla birleştirilmeye çalışılmaktadır. AKP hükümetiyle beraber artan kömür ve erzak dağıtımlarıyla “sadaka kültürü” iyice pekiştirilmek istenmektedir. Sermaye düzeninin egemenliği altında aç ve yoksul bırakılan işçiler ve emekçiler, bu tür “yardımlarla” yozlaştırılmaktadır.

Emekçiler, kendisinin olanı söküp almak, saldırılara karşı direnmek, açlığa ve yoksulluğa karşı mücadele etmek yerine boyun eğmeye, düşkünlüştürilmeye çalışılmaktadır. Sermaye iktidarı “sadaka kültürüyle” işçi ve emekçilerin bilincine pranga vurmak, ruhlarını teslim almak istemektedir.

Sermayenin has temsilcisi olan AKP hükümetiyle ayyuka çıkan bu saldırı, aynı zamanda önemli bir seçim yatırımı olarak da kullanılmaktadır. Yapılan “yardımlar ” aynı zamanda emekçilerin oyları satın alınmak içindir. İşçi ve emekçiler hem düzene hem de verilecek oylarla AKP’ye yedeklemek istenmektedir. Yaklaşan seçimlerle beraber bu “yardımlar”ın arttığını biliyoruz. Bu “yardımların” belediyeler, kaymakamlıklar, valilikler aracılığıyla dağıtıldığını ve bu “yardım”ların faturasının işçi ve emekçiler tarafından ödendiğini de biliyoruz.

Geçtiğimiz günlerde gazetelerde çıkan haberlerde, bu düzenin yasalarına bile aykırı bir tarzda, kömür ve diğer yardımların ilçelerde kimlere verileceğini belirleyen vakıfların ilgili komisyonlarına AKP’li il genel meclisi üyelerinin yerleştirildiği haberi yeraldı. Bu AKP’li “hayırseverler”in devlet bütçesi üzerinden yaptıkları “hayırlar”ın seçimler öncesi neye hizmet ettiği ortadadır.

Seçim sandığının değil mücadelenin yolunu tutalım!

Düzen partilerinin hepsi, kim daha fazla yalan söyler yarışı tüm hızıyla sürmektedir. İşçi ve emekçiler bir yandan krizin faturasını ödemekle yüz yüze bırakılırken, daha fazla açlığa ve yoksulluğa sürüklenirken, diğer yandan da düzene karşı artan hoşnutsuzluk ve tepki seçim oyunuyla tekrar düzen kanallarına akıtılmaya çalışılmaktadır. İşçi ve

emekçileri seçim yoluyla sermaye düzenine daha kuvvetli bağlarla bağlamaya çalışmaktadırlar. “Sadaka kültürü” ile emekçilerin mücadele istek ve iradeleri kırılmak istenmektedir.

Bizleri sömüren, aç bırakan, sefalet içinde yaşamamıza neden olan kapitalist sistemin kendisidir.

Yıllardır tekrarlanan seçim oyununu boşa çıkarmanın zamanı çoktan geldi. Seçimleri kurtuluş yolu olarak gösteren bu sisteme, partilerine ve bizleri teslim almaya çalışan tüm politikalara karşı sesimizi yükseltelim. İşçi ve emekçiler seçim sandığının değil mücadelenin yolunu tutmalıdır.

Patronlardan hükümete direktif:

“Sermayeye hizmet için görev başına!”

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Danışma Konseyi, İstanbul’da yaptığı bir toplantıda, dünyada ve Türkiye’de etkisini giderek arttıran krizi görüştü. Toplantıdan, sermayenin yeni dönem ihtiyaçlarını bir an önce karşılaması için AKP hükümetini görev başına çağıran bir bildiri çıktı.

Başta krizi küçümseyen sermaye uşağı AKP, “bize bir şey olmaz” havalarındaydı. Ancak TİSK’in bildirisi AKP’nin çizdiği pembe tabloyu adeta parçalıyor. AKP’yi siyasal olaylarla değil ekonomiyle ilgilenmesi gerektiği konusunda uyarıyor.

Patronların yayınlamış olduğu bildiride “Hükümet krizi yönetememiş ve gereken güven ortamını sağlayamamıştır” ifadesine yer veriliyor. Ekonominin eşi görülmemiş bir “güven krizi”nin etkisi altında olduğunu belirtiliyor. Krizden önce de ciddi sorunlar yaşayan reel sektörün, krizin yansımalarıyla birlikte hem dış hem de iç pazarlardaki daralma sonucunda buhrana sürüklendiğini, ekonominin adeta durma noktasına geldiğini vurguluyor.

Sonucunda ise, sanayi işletmelerinin korunmasına yönelik “acil önlemler” planına ihtiyaç olduğu belirtiliyor ve şöyle deniliyor:

“Talebi arttırma, nakit akışı ve likitide sorunlarının çözülmesi ile zordaki işletmelerin sorunlarını çözmenin yanı sıra sosyal tedbirler, bu sürecin ve planın en önemli unsurları olmalıdır.”

Burada, “nakit akışı ve likitide sorunlarının çözülmesi” ile ifade edilen, işsizlik fonu gibi kamu birikimlerinin bir an önce patronların yağmasına açılması, işçi ve emekçilere ödetilen faturanın daha da ağırlaştırılmasından başka bir şey değildir.

Hükümetin önceliğinin ekonomi olduğu, siyasetteki başarının da ekonomideki bağı olduğu vurgulandığı bildiride “Artık tahammülümüz kalmamıştır” deniliyor. Böylece “Hükümet krizi yönetememiştir” denilerek krizin yapısal boyutu patronlar tarafından da tescillenmiş oluyor. Krizin çözülemeyeceği, ancak yönetilebileceği (yani faturanın işçi ve emekçilere kesilerek patronların rahatlatılabileceği) vurgulanmış oluyor. Bu da demek oluyor ki, burjuvazi tam da sınıf kimliğine denk düşecek bir biçimde hareket ediyor.

Ama asıl ayağa kalkması gerekenler, yani işçi ve emekçiler henüz sözünü söylemiş değil. Burjuvazinin mezar kazıcıları olarak işçi sınıfı da kendi kimliğine uygun davranıp, iktidar hedefiyle mücadeleye atılmalıdır.

İzmir’de kapitalist krize karşı sempozyum...

Kapitalizmin krizine karşı mücadele görevleri

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun (BDSP) İzmir’de 8 Şubat günü gerçekleştirdiği “*Kapitalizmin krizine karşı işçi sınıfının mücadelesi nasıl olmalı?*” başlıklı sempozyum başarıyla gerçekleşti. Yaygın ve etkin bir ön çalışmaya konu edilen sempozyumun amacı, krize karşı etkili bir sosyal-siyasal muhalefet örgütlenme ihtiyacının tartışılacağı bir platform oluşturmaktır. Etkinlik, hem amacı ve ön hazırlığı, hem konuşmacıların niteliği ve içeriği, hem de teknik hazırlığı ve katılımı bakımından başarılı geçti. Etkinliğe 200 işçi ve emekçi katıldı.

Sempozyum programı açılış konuşmasıyla başladı. “Kapitalizm ve kriz” başlıklı birinci oturumda ilk sunumu Hacay Yılmaz yaptı.

Hacay Yılmaz: “Kriz karşı sosyalist bir dünya mümkün!”

Yılmaz, Davos’ta burjuva medyanın Erdoğan’ın şovunu öne çıkardığını, ancak satır aralarında büyük şirket temsilcilerinin panik halinde olduklarını yazdıklarını ifade etti. Krizin kapitalizmin krizi olduğuna değinen Yılmaz, krize karşı başka bir dünyanın mümkün olduğunu, bunun da sosyalizm anlamına geldiğini dile getirdi ve bu alternatif sınıfa gösterilmeli dedi. Bunun için de devrimci müdahale gerektiğini söyledi. TİSK’in krize karşı kendi açısından 4 maddelik çözüm önerisi olduğunu ifade eden Yılmaz, patronların üretimi koruyan kanunların çıkarılmasını, TİS’lere müdahale edilmesini, işçi haklarının budanmasını, esnek üretimi istediklerini dile getirdi. Konfederasyonların TİSK’in önerileri konusunda uzlaşmaya vardıklarını dile getirdi.

Volkan Yaraşır: “Kriz devrimci durumların imkanlarını yaratır!”

Volkan Yaraşır, krizin spekülasyon değil yapısal bir kriz olduğunun altını çizerek konuşmasına başladı. “Kriz 2008’de değil 1974’te başladı” dedi. ‘89’daki çöküşten sonra pazara ucuz işgücü aktığı için krizin durgunluk döneminin uzun sürdüğünü ifade eden Yaraşır, bunun 2008’de buhrana dönüştüğünü ifade etti. ‘74’ten beri kapitalistlerin krizi geciktirmek için sınıfa saldırdığını dile getirdi.

Krizin ortaya çıkardığı imkanlarla birlikte devrimci durum yaratılması açısından çok önemli bir tarihsel süreçten geçildiğini ifade eden Yaraşır, diğer toplumsal kuvvetleri sürükleyecek gücün işçi sınıfı olduğunu söyledi. Bunu anlamayanların hiçbir şeyi başaramayacağını, bu muazzam imkanların kaçırılmasının tarihsel bir hata olacağını dile getirdi. Böylesine önemli bir görev orta yerde duruyorken solun yerel seçimleri sandık merkezli ele aldıklarını dile getirdi.

Krizin devrime, aynı zamanda da karşı devrime gebe olduğunu ifade eden Yaraşır, krizi devrime götürmek için sadece çalışan işçileri değil, işsizleri de örgütlemeye çalışmak gerektiğinden bahsetti. İşsizlerin, 1933’te Almanya’da olduğu gibi, faşizmin kitle tabanı haline gelme riskine değindi.

Bugün Brisa, Sinter, Gürsaş, Tezcan’da yapılan işgallerin işçi sınıfına izlenecek yolu gösterdiğini dile getiren Yaraşır, “*Marks Lyon ayaklanmasına sınıfın savaş çığlığı diyordu. Bu işgaller de sınıfın savaş çığlığıdır*” dedi.

Soru-cevap bölümünün ardından ikinci bölüme geçildi.

Organizelere ve sektörlere krizin ağır yansımaları...

Bu bölümde krizin organizelere ve değişik sektörlerde yansımalarını ele alan tebliğler sunuldu.

İlk tebliği sunan **Çiğli İşçi Platformu** (ÇİP), krizin Atatürk Organize Sanayi’ye somut yansımalarını anlattı. Organizedeki fabrikaları dolaştıklarını ifade eden ÇİP çalışanı, bu çabanın sonucu olan Çiğli Organize’ye ilişkin verileri aktardı.

İşçi sınıfının son derece dağınık, örgütsüz ve bir sınıf olarak kendine güvenini yitirmiş olduğunu dile getiren ÇİP çalışanı, organize sendikali fabrikaların olumsuz tablosunun işçilerin sendikal örgütlülüğün uzak durmalarına yol açtığını söyledi. Çiğli Organize’de BMİS’in örgütlü olduğu ZF Lemforder ve Totomak ile Türk Metal’in örgütlü olduğu CMS’deki tablonun sendikaların durumuna en somut örnek olduğunu ifade etti.

ÇİP çalışanı platformun faaliyetlerini anlattıktan sonra, taban örgütlenmelerinin önemine vurgu yaptı. Çiğli’deki emekten yana güçlerin kriz karşısında Çiğli’deki tüm işçi ve emekçilerin tepkisini açığa çıkaracak bir mücadele kanalı açmak amacıyla bir araya gelmesini önerdi. Sınıfın ve emekçilerin dolaysız örgütlenmesinin açığa çıkarılabilmesi için yapılması gerekenleri dile getirdi. Son olarak sendikaların yüzünün Çiğli Organize’ye çevrilmesi gerektiğinin altını çizdi.

İkinci olarak **Tekstil İşçileri Bülteni** (TİB) çalışanı bir sunum yaptı. Krizin küçük tekstil işletmelerine yansımaları ve örgütlenmenin sorunları başlıklı tebliğde krizle birlikte işten atmaların yaygınlaştığı, tekstilde 160 bin işçinin işsiz kalacağını öngörüldüğü söylendi. Patronların krizin faturasını tekstil işçilerine ödetmek için ücretleri daha da düşürdüğü, ücretli-ücretsiz izin uygulaması başlattığı, kırıntı düzeyindeki sosyal hakları da gaspettiği dile getirildi.

Tekstil sektöründe üç temel alan olarak
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sayılabilecek olan MTK, Gıda Çarşısı, BEGOS’dan yansıyan bilgileri aktaran TİB çalışanı, bu üç temel sanayi sitesinde yoğun bir işçi sirkülasyonu yaşanmasını örgütlenmeyi zorlaştıran bir etken olarak tanımlayarak, “*kendi içerisinde tek bir fabrika gibi ele alınan bu sanayi siteleri arasında ortak bir mücadele ve örgütlenme zemini yaratılmalıdır*” dedi.

Daha sonra **Demir-Çelik İşçileri Bülteni** (DÇİB) çalışanı bir sunum yaptı. Sektörde ağır çalışma koşullarına değinerek, Türk Metal’de örgütlü olan demir-çelik işçilerinin aslında örgütsüz olduğunu, demir-çelik işçilerinin birliğini sağlamanın önemli olduğunu ifade etti. Türk Metal çetesinin fabrikalardan sökülüp atılması gerektiğini dile getirdi.

Deri İşçileri Derneği ise sektördeki sorunlara değindi ve yürüttükleri çalışmalardan bahsetti. Yerel seçimlerde ortak adayların desteklenmesi gerektiğini vurguladı.

Kriz karşı ne yapılmalı?

“Kriz karşı mücadele yöntemleri ve araçları nasıl olmalı?” başlığını taşıyan 3. bölümde ilk sözü BDSP temsilcisi aldı. Krizin açık bir olgu olduğunu dile getirdi. Bunun sadece kuru ekonomik verilerle değil sınıflar mücadelesinin ilk sıcak karşılaşmalarıyla da ortaya çıktığını ifade etti. Krizin dünyadaki ve ülkedeki siyasal etki ve sonuçlarına değindi.

Diğer toplumsal mücadele dinamiklerini birleştirici bir sosyal mücadele eksenini yaratılmasında işçi sınıfının önemine değinen BDSP temsilcisi, bunun için yerine getirilmesi gereken devrimci sorumluluğa işaret etti. Bugünkü kriz koşullarının tüm öteki mücadele dinamikleri için de birleştirici olabilecek bir sosyal mücadele eksenini geliştirme potansiyeli olduğunu ifade etti. Bunun ise bir bütün olarak ilerici-devrimci hareketin sergileyeceği ortak sorumluluğa, ortaya koyabileceği birleşik güç, yetenek ve inisiyatife bağlı olduğunu dile getirdi. Böylesi bir süreçte yerel seçimleri gündemine alan sol siyasal güçlerin yüzünü sandığa döndüğünü ifade etti.

Sınıf hareketinin parçalı ve dağınık tablosuna değinerek, krize karşı birleşik bir sınıf hareketi

yaratmanın önünde sendikal hareketin ve sol siyasal güçlerin tablosunun engel olduğunu dile getirdi. İzmir’deki durumu anlattıktan sonra krize karşı etkili muhalefet örgütlemenin iki zemini olduğunu söyledi. Bunlardan ilkinin ilerici-devrimci siyasal güçler ile başta sendikalar olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin eşit haklar temelinde bir araya gelebileceği birleşik örgütsel platformlar, ikincisini ise taban örgütlenmeleri olarak tanımladı.

İzmir’deki tabloyu tanımlayan BDSP temsilcisi, krize karşı devrimci mücadele çizgisini esas alacak, içerisinde ilerici devrimci güçlerin, sendikaların, emek güçlerinin eşit haklarla yer alacağı merkezi bir platform oluşturulması ve bu yapının kendini alta doğru örgütlemesini önerdi. İzmir’deki emek cephesini, İzmir işçi sınıfının mücadelesini geliştirebilmenin, birleştirebilmenin ve güçlendirebilmenin sorunlarının ve imkanlarının tartışılabilmesi büyük işçi toplantıları, kurultayları, sempozyumları vb. örgütlemeye çağırdı.

Büro Emekçileri Sendikası İzmir Şube Başkanı **Ramis Sağlam**, krize karşı sokağa çıkılması ve akademisyenlerin değil kendilerinin hazırladığı emek programıyla Emek Platformu’nun kurulması gerektiğini söyledi. Dönem sözcülüğü sürecinde diğer işçi sendikalarına çağrı yaptıklarını, krize karşı ortak şeyler yapmak istediklerini ancak ilgisiz yaklaşıldığını ifade etti.

İzmir Halkevi adına **Alp Tekin Babaç** bir sunum yaptı. Krizden kurtulmak için kapitalizmden kurtulmak gerektiğini ifade etti. Tüm sorunların kaynağının sistem olduğunu vurgulayan Babaç, bu ülkede bugün sistem ve devletin AKP ile özdeşleştiğini vurguladı. Halkın kamusal haklarından bahsederek, bunun için çalışmalar yaptıklarını dile getirdi, halk kesimlerinin bir araya geleceği meclisler vb. oluşturulması gerektiğini ifade etti.

Partizan adına sunum yapan **Selma Şahin** ise, sınıf mücadelesi tarihinin bedeller tarihi olduğunu söyledi. “Hangi sınıf daha yetkin ve donanımlıysa oradaki savaşı o sınıf kazanır” diyen Şahin, yaşanan krizi devrimci krize dönüştürmek için Türkiye’de ve dünyada, sadece işçilerin değil emekçi halkın birliğinin oluşturulması gerektiğini ifade etti. “Krizin faturası AKP’ye diyenlerle aramızda kalın çizgiler var” diyen Şahin, “fatura sisteme kesilmeli” dedi.

Son olarak Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu adına **Hasan Gülüm** bir sunum yaptı. Sadece sendikal işyerlerine değil işçi sınıfının tümüne yönelmesi gerektiğini ifade etti. Birbirine yakın olanların birliğinin oluşturulması gerektiğini dile getiren Gülüm, sendikalarla kötü sendikacıların bir tutulmaması gerektiğini, kötü sendikanın olmadığını, kötü sendikacıların olduğunu söyledi. Aksi takdirde işçilerin sendikalardan uzaklaşacağına dikkat çekti.

Soru-cevap bölümünün ardından serbest kürsüye geçildi. İşçiler kürsüden söz alarak düşüncelerini dile getirdiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Emekçi Kadın Komisyonları’ndan panel...

“Kapitalizm, kriz ve emekçi kadınlar”

Emekçi Kadın Komisyonları “*Kapitalizm, kriz ve emekçi kadınlar*” başlığı ile 8 Şubat günü bir panel gerçekleştirdi.

Panele Petrol-İş Sendikası Kadın Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Necla Akgökçe ve Emekçi Kadın Komisyonları temsilcisi katıldı.

Panel, Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan açılış konuşması ile başladı. Konuşmada, komisyonların faaliyetlerinden söz edildi, panele ilişkin bilgilendirmede bulunuldu.

Panel başlamadan önce yapılan sunumda ise krizin nedenlerinden bahsedildi, sermayenin krizden çıkmak için başvurduğu yollara değinildi. Emekçi Kadın Komisyonları olarak, kapitalist krizin emekçi kadınlar üzerinde yarattığı yıkımı ve bu süreçte yürütülecek mücadeleyi tartışmak için bu panelin düzenlendiği ifade edildi.

Panelde ilk sözü Necla Akgökçe aldı. Akgökçe, Petrol-İş Sendikası’nın kriz raporları hazırladığını, bu raporlarla işten atılan işçi sayılarının verilerinin toplandığını, bu veriler üzerinden krizin kadınlar üzerindeki etkilerinin somut olarak görülebileceğini söyledi. Bunun yanı sıra, kadın emeğinin sendikalı olanlarla sınırlı olmadığını ve muhtemelen bu krizden en çok etkilenenlerin örgütsüz işçiler olacağını belirtti.

Akgökçe, kadın emeğinin ucuz işgücü olarak görüldüğünü, kriz dönemlerinde ilk olarak kapının önüne kadınların konulduğunu, kadınların vazgeçilebilir işgücü olarak görüldüğünü belirtti.

Krizi bertaraf edecek politikaların uygulanması gerektiğini söyleyen Akgökçe, bu açıdan sendikaların görevlerine işaret etti. İşsizlik fonunun kullanımı, sosyal paketlerin sermayeye değil, kadın ve çocuklara aktarılması, “kadın kotaları”nın konulması vb. tedbirlerin alınması konusunda sendikaların baskın oluşturabileceğini söyledi. Kadınlara emeğin yüceliğini anlatan bir eğitimin verilmesi gerektiğini belirtti.

Akgökçe, krize karşı mücadeleyi aynı zamanda anti-kapitlist mücadele olarak değerlendirdi. Politik bir mücadele olduğu için de tüm anti-kapitalist güçlerin krize karşı ortak bir platformda örgütlenmeleri gerektiğini ve bu mücadelede cinsiyetçi yaklaşımlara izin verilmemesi gerektiğini vurguladı.

Akgökçe’nin ardından söz alan EKK temsilcisi, krizin kadınlar üzerindeki ekonomik ve psikolojik etkilerine değindi. İşçi ve emekçi kadınlar olarak “ne yapabiliriz”in tartışılması gerektiğini, ancak bugünkü krizin sadece kadınları vurmadığını, bu nedenle kadınların mücadelesinin genel mücadeleden bağımsız ele alınamayacağını söyledi.

“*Savunma hattından çıkıp saldırı hattına atılmaktan, mücadeleyi yükseltmekten başka şansımız yok*” diyen temsilci, son süreçte artan işgal ve direnişlerin işçi sınıfı ve toplamı açısından umut verici olduğunu ve bu direnişlere emekçi kadınlar açısından bakıldığında, kadınlara izlenmesi gereken yolu gösterdiğini söyledi.

İşyeri temsilcisi olan kadınların sendikalarda yeterince söz sahibi olmamalarını eleştirildi. Kadın işçilerin örgütlenmesi amacıyla oluşturulacak kadın komisyonlarının önemine değinildi. Kadınların talepleri şu şekilde sıraladı:

- İşten atmalara son verilsin! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- Eşit işe eşit ücret!
- Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı!

Konuşma örgütlenme çağrısı ile sona erdi.

Yapılan konuşmaların ardından DESA Deri’nin Sefaköy’deki fabrikasında sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılan Deri-İş üyesi Emine Arslan bir konuşma gerçekleştirdi. Arslan kendi yaşadığı deneyimlerden örnekler vererek, kadın ve erkek işçiler arasındaki ücret eşitsizliğine dikkat çekti. Eşinin veya çocuğunun direnişe katılmasına destek olmayan ailelere seslendi. Duyarlı insanların zaten direnişe destek verdiğini, önemli olanın ailenin desteğini almak olduğunu vurguladı. Bursa’da yanan kadınları ve Tuzla’da kum torbaları yerine filikalara bindirilen işçileri örnek vererek ortak mücadeleye vurgu yaptı. Arslan konuşmasının sonunda, direnişin kendisindeki dönüştürücü etkilerine değindi.

Emine Arslan’ın ardından, Gürsaş’ta direnen işçilerden birinin eşi olan Arzu Sancak, kadının cinsel kimliğinden kaynaklı yaşadığı baskılara ve eşinin işten atılması ile yaşadıkları sorunlara değindi.

Deri-İş Sendikası örgütlenme uzmanı Nuran Gülenç de yaptığı konuşmada, kadınların sendikalarda söz sahibi olması için kanallar yaratmak gerektiğini, “kota”nın mücadele için bir araç olduğunu ancak verilmesi gereken mücadelenin kotaları da yerle bir etmesi gerektiğini söyledi. Krize karşı mücadelenin anti-kapitalist bir mücadele olması gerektiğinin altını çizen Gülenç, bunun için çok ciddi bir mücadelenin örülmesi gerektiğini, 15 Şubat’ta yapılacak olan mitingin biraz gecikmiş ancak anlamlı bir adım olduğunu belirtti.

“*Kapitalizm kendi içinde krizden çıkış yolunu bulur. Biz müdahale etmesek o kendi çıkış yolunu bulacaktır*” diyen Gülenç, içinden geçtiğimiz sürecin kadınlar üzerinden en hareketli süreç olduğunu da belirtti.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı panel soru-cevap bölümünün ardından 8 Mart’a ve 15 Şubat’ta Kadıköy’de yapılacak mitinge çağrı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kurtiş'te direniş kazandı!

Direnişin kazanımları ve dersleriyle daha ileriye!

8 Şubat günü ücret alacakları ve diğer haklarının ödenmemesi üzerine iş durdurarak direnişe geçen Kurtiş Matbaası işçileri direnişlerini kazanımla sonuçlandırdılar. Üretimin durdurulduğu iki gün boyunca çeşitli tehdit ve tekliflerle işçileri direnişten vazgeçirmeye çalışan Kurtiş patronu, 10 Şubat akşamı işçilerin kararlı duruşları karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Birikmiş alacakların bir kısmını nakit, bir kısmını banka hesaplarına yatırmayı ve bir kısmını da kısa vadeli senet olarak ödemeyi kabul etti. Ayrıca bundan sonra ücretleri ve diğer hakları düzenli ödeme sözünü verdi. Bunun üzerine işçiler direnişlerini şimdilik kaydıyla sonlandırarak işbaşı yapmayı kabul ettiler.

Öncelikle belirtmek gerekir ki direniş, hedefleri açısından sonuca ulaşmıştır. İlk önce krizden ve yokluktan dem vuran patron işçilerin kararlılıkları karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştır. İşçiler bu kararlılıklarını patronun tüm manevralarını boşa çıkararak ve yıldırma girişimlerini bozarak göstermiştir.

Fakat direnişin en büyük kazanımı moral plandadır. Öyle ki, birlikte davranarak ve kararlı bir direniş sergileyerek haklarını kazanacaklarını somutta görüp yaşadılar. Kendilerine olan güvenleri arttı. Kısa süren bu direnişle bilinç ve örgütlenme konusunda ilerleme sağladılar. İşçiler açısından en önemli kazanım bu oldu. İşçilerin direnişin maddi kazanımlarından çok böyle bir deneyimi yaşamış olmaktan dolayı sevinç duymaları bunun sonucudur.

Direnişin diğer bir kazanımı ise kriz bahanesiyle işçilere yönelik ağır ve kapsamlı saldırılar karşısında direnmeye çalışan işçi sınıfı cephesinden bir başarı örneği yaratılmış olmasıdır. Tıpkı TORGEM işçileri gibi Kurtiş işçisi de direnerek, krizi bahane eden patron karşısında kazanmışlardır. Dahası Kurtiş işçileri işlerini koruyarak, alacaklarını söke söke almışlardır. Bu bakımdan Kurtiş direnişi başta Topkapı havzasındaki işçiler olmak üzere tüm işçi sınıfı için önemli bir deneyim olmuştur. Direnişin bu kazanımının kendi sınırlarını aşmasının yolu ise Kurtiş işçisinin direniş ruhunun başta havzadaki benzer sorunlar yaşayan diğer fabrikalara taşınmasından geçiyor. Sınıf devrimcileri bu doğrultuda üzerlerine düşen görevi yerine getireceklerdir.

Diğer taraftan Kurtiş işçileri için süreç devam ediyor. Patron direnişin bitmesini bir saldırı olanağı olarak görecektir ve ilk fırsatta harekete geçecektir. Öncülerin kıyılması, işçilerin iç birliğinin bozulması gibi saldırılar en başta gelenlerdir. Fakat Kurtiş işçisi bu konuda belli bir bilinç açıklığına sahip durumda. Gevşemenin, birbirine düşmenin ölüm demek olduğunu biliyor.

Bundan dolayı elde edilen kazanımların geleceğe taşınması için mevcut örgütlülüğün güçlendirilmesi kritik önemdedir. İşçiler bu noktaya, Topkapı İşçi Derneği'nin öncülüğünde ve kendi iç birliklerine dayanarak vardılar. Bundan sonrasında örgütlenme yolunda belirlenen ilk hedef sendikalaşmaktır. Bu noktada belirtmek gerekir ki, sendikalaşma ancak işçilerin iç birliklerini korudukları sürece gerçek amacına ulaşacaktır. Kurtiş işçisi de bu bilince sahip bulunmaktadır.

Kurtiş direnişinin en önemli yönlerinden biri de, Topkapı İşçi Derneği'nin ve sınıf devrimcilerinin

öncülüğünün başarılı bir örneği olmasıdır. En başından itibaren direnişin başlatılmasında ve yönlendirilmesinde özel bir rol oynamışlardır. İşçilerin iç birlikleri ise işyerindeki doğal öncülerin eseridir. Fakat işçileri direnişe geçmeye ve bu direnişlerini kararlılıkla sürdürmeye götüren temel neden, bu öncülerin sınıf devrimcileriyle buluşması olmuştur. Sınıf devrimcilerinin sundukları perspektifler, bu perspektifler doğrultusunda bir direniş planının oluşturulması ve uygulanması başarının anahtarı olmuştur.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, direniş boyunca İşçi Derneği bir taraf olarak hareket etmiştir. Patron

tarafından böyle görülmüş, görüşmelerin muhatabı haline gelmiştir. Bu haliyle dernek esasında bir sendika işlevi görmüştür. Güçlü bir taban örgütlülüğü, bu taban örgütlülüğüne yaslanarak sınıfa karşı sınıf duruşuyla hareket eden bir öncülük pratiği ile bu sonuç elde edilmiştir.

Elbette bundan derneği sendikalara alternatif olarak göstermek gibi bir sonuç çıkmaz. Fakat işçilerin yetersizliklerinden dem vuran sendika yöneticilerine, fakat öncelikle ileri-öncü sınıf güçlerine, sınıfın kaderini sendika bürokratlarına bırakmamak konusunda iyi bir derstir.

Topkapı'dan sınıf devrimcileri

Kurtiş'te direnişin ardından işçilerle konuştuk...

“Emeklemeyi öğrendik, bundan sonra yürüyüp koşmaya başlayacağız!”

1. işçi: Yaklaşık 4 yıldır bu işyerinde çalışıyorum. Şimdiye kadar patronu bize ekmek veren, bize ne söylerse itiraz etmememiz gereken biri olarak görüyorduk. Ama öyle olmadığını yaşıyarak anladık. Biz patrona karşı görevimizi yerine getiriyoruz, aynı şekilde onun da bize karşı görevlerini yerine getirmesi gerekiyor. Yapmak istemezse, biz de direnerek ona böyle diz çöktürürüz. Bundan sonra kendimi patrona karşı daha güçlü hissediyorum ve daha sonra çalışacağım yerlerde de böyle sorunlar karşısında nasıl davranacağımı iyi biliyorum.

2. işçi: Bu direnişle emeklemeyi öğrendik. Haklarımız için mücadele edip kazandık. Ama bu daha başlangıç. Artık yürüyüp koşmaya başlayacağız. Bu yolda elbette kararsız olanlar da olacak. Bugüne kadar yaptığımız gibi, onların kolundan tutup ileriye taşımaya çalışacağız. Ama ne pahasına olursa olsun yürüyüşümüzden geri durmayacağız.

3. işçi: Direnerek ücretlerimizi almayı başardık. Ama bu yeterli değil, önemli olan bundan sonrası. Burada daha yapılacak çok işimiz var. Patron içimizde öne çıkan arkadaşlarımızı işten çıkarabilir. Ayrıca ücretlerimizin bundan sonra düzenli olarak ödeneceğinin garantisi de yok. Patron yarın yine karşımıza “bu ay ücretinizi geç ödeyeceğim” diye çıkabilir. Böyle olursa, yanıtımız yine birlikte davranmak olacak. Ayrıca birliğimizi ileriye taşımak ve güçlendirmek zorundayız.

4. işçi: Bu zamanlarda kimse kimseye karşılıksız bir yardımda bulunmuyor. Ama İşçi Derneği sürekli yanımızda oldu, bize yol gösterdi. Buradaki işçiler kararlılıklarını İşçi Derneği'nden alıyorlar. İşçi Derneği yanımızda olmasaydı biz bu direnişi başaramazdık. Bundan böyle İşçi Derneği'ne destek vermek bizim görevimiz olacak.

5. işçi: Çevremizde birçok işyerinde işçi arkadaşlarımız da benzer sorunlar yaşıyor. Biz bundan sonra yaşadıklarımızı onlara anlatacağız. Onlardan da bizim gibi hareket etmelerini isteyeceğiz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İS-KA'da iş durdurma eylemi ve sendikal ihanet

Gürsaş'ta işgal sona erdi, direniş sürüyor!

Birleşik Metal-İş üyesi Gürsaş işçilerine 3 Şubat 2009 tarihi itibarıyla Çalışma Bakanlığı'ndan yetkinin ulaşmasıyla, Gürsaş patronu sendikaya tahammülsüzlüğünü göstererek, içeride çalışmayı sürdüren 14 sendika üyesi işçinin iş akdini feshetti.

Dışarıda direnişi sürdüren işçiler ile içerideki işçilerin birlik ve beraberliğine sürekli saldıran Gürsaş patronu, 4 Şubat akşamı sendika üyesi işçileri arayarak, "5 Şubat sabahı işe gelmeyin" dedi. Toplu tensikata gideceğinin sinyali ise, 4 Şubat akşamı paydos sırasında fabrika önüne gelen sivil polislerin yaptığı "taşkınlık yapmayın" uyarısı gösterdi.

Sinter'deki fabrika işgalinden sözde "gerekli dersi" alan patronların barikatını mücadeleci işçiler bir kez daha aştılar. 5 Şubat sabahı fabrika önüne gelen polis otoları ve özel güvenliklerden sıyrılarak fabrika içine giren sendika üyeleri fabrikayı işgal ettiler. İş akitlerinin feshedildiğinin kendilerine bildirilmediğini belirten işçiler, fabrikaya girip çalışacaklarını söylediler. Polis ve güvenliklerin izin vermemesi üzerine, fiili olarak içeriye girip üç saat boyunca üretimi durdurdular.

Bugüne kadar sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılan 10 sendika üyesi işçinin dışında yeni işten atılan 14 işçinin daha katıldığı işgale sendika üyesi olmayan işçiler de destek verdi.

İşgalin başlamasının ardından Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kemal Coşkun ve BMİS Örgütlenme Uzmanı Hasan Arslan fabrikaya geldiler.

İlçe Emniyet Müdürü de fabrikaya gelerek, içerideki işçilere fabrikayı terk etmelerini, aksi takdirde zor kullanarak çıkaracaklarını söyledi.

Gürsaş işçileri iş akitlerinin feshedildiğine dair kağıtları alarak, dışarıda direnişlerini sürdüren işçilerin yanına katıldılar.

Gürsaş patronu son kıymıla beraber toplam 21 sendika üyesi işçinin iş akdini feshetmiş oldu. Gürsaş işçileri kararlı bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Gürsaş ve Sinter işçilerini 5 Şubat günü öğle saatlerinde Kağıthane Emek ve Dayanışma Platformu ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Topkapı'da kurulu İS-KA kablo fabrikasında çalışan işçiler ücretleri ve diğer hakları ödenmediği için 11 Şubat sabahı işi durdurdular.

Yaklaşık 150 işçinin çalıştığı işyerinde Öz Çelik-İş Sendikası örgütlü. MESS kapsamında olan fabrika Mercedes ve Yazaki gibi fabrikalara üretim yapıyor. Krizin faturasını işçilere kesen İS-KA patronu, Kasım ayından beri ücretleri ödemiyor. Bununla da yetinmeyip Ocak ayında da işçileri 15'er günlük ücretsiz izne ayırdı ve 15 işçiyi işten attı. Tüm bunlara sessiz kalan ve sendika yönetiminin suç ortaklığını aşamayan İS-KA işçileri, patronun 86 işçinin daha işine son verme planları yapması ve işten attığı işçilerin tazminatlarını hemen ödemekten kaçınması üzerine harekete geçtiler.

Fabrikadaki ileri ve öncü işçiler günler öncesinden bir araya gelerek ne yapılması gerektiği konusunda tartışmalar yürüttüler ve 9 Şubat sabahı işi durdurma kararı aldılar. Fakat daha sonra bu karar, sendikacılarla son bir görüşme yapma ve onları harekete geçmeye zorlama biçiminde değiştirildi. Eğer görüşmeden bir sonuç alınmazsa, işin durdurulması kararlaştırıldı. Beklenen oldu ve görüşmeden hiçbir sonuç çıkmadı. Patron krizden yakınmaya ve parasının olmadığından dem vurmaya devam etti. Bunun üzerine işçilerin öfkesi daha da büyüdü ve sendika ister istemez iş bırakma kararına ortak oldu.

Kararın uygulanması ileri-öncü işçilerin eseri oldu. Bu aşamada sendika yöneticileri ortalıkta görünmüyordu. İş bırakmanın tam olarak başarıyla gerçekleşmesinde Topkapı İşçi Derneği'nin de katkısı oldu. İşçi Derneği üyeleri işçileri iş bırakmaya çağıran bildirilerini kullanarak eylemin başlatılmasına yardımcı oldular. Dağıtım sırasında Kurtiş örneği verilerek etkili bir ajitasyon yapıldı. Birimlere gidilerek işçilerle konuşuldu.

Ancak, İSKA işçilerinin iş bırakma eylemi beklendiği gibi sendika bürokratlarının engeline takıldı. Ücretlerini ve işten atılacağı söylenen işçilerin kıdem tazminatlarını almak için iş bırakan işçiler, Öz Çelik-İş yöneticilerinin patronla işbirliği yapması karşısında direnişlerini sürdüremediler.

Oysa direniş karşısında patron daha ilk saatlerde geri adım atmış ve işçilere alacaklarının büyük bölümünü hemen, geri kalanının ise birkaç hafta içerisinde ödeneceği biçiminde bir öneriyle gelmişti. Ancak kıdem tazminatlarını Haziran ayında ödeme

dayatmasını sürdürüyordu. Sendika yöneticileri patronun bu teklifini işçilere dikte etmeye kalkarken işçiler sert bir tepki göstererek net bir tutum aldılar.

Bunun üzerine işçileri bölmek amacıyla bir oyun devreye sokuldu. Önce işten atılacak olan 86 işçinin listesi duyuruldu. Daha sonra çalışmaya devam edecek olan işçilerin tüm alacaklarının hemen ödeneceği sözü verildi. Patronun bu manevrasına sendika yöneticileri de tam destek verdiler. İşçilerin bunu kabul etmemeleri üzerine müdürlerden biri söz alarak tehdit dolu bir konuşma yaptı. Bu konuşma işçilerin direncini büyük ölçüde kırdı. Çünkü bu patron yalakasına karşı net bir tutum alınamadı.

Bu aşamada sendika yöneticileri çalışmaya devam edecek olan işçileri işin başına dönmeye çağırdılar. İşten çıkarılacak işçilere ise kendilerine yapılan öneriyi kabul etmek dışında başka bir seçeneğe sahip olmadığını söylediler. Direnişin başını çeken işçilerin büyük bir moral kırılma yaşamasıyla birlikte bu oyun başarıya ulaştı. Çalışacak işçiler işlerinin başına dönerken, işten atılan işçiler kendi başlarına bırakıldı. İşten atılan işçilerin tazminatlarını yakın bir zamanda almadan işten çıkmayı kabul etmemek biçiminde bir tutumla direnişi sürdürme yönündeki çabaları sonuç vermedi ve direniş tamamen sona ermiş oldu.

Sonuçta İS-KA'da sendikal ihanet iş başındaydı. Önemli bir direnişin patronla tam bir işbirliği içerisinde kırılmasında başrolü oynadı. Ancak burada asıl belirleyici olan, sendika yöneticilerinin ihaneti değil, ileri-öncü işçilerin örgütlü ve kararlı bir tutum gösterememiş olmasıdır. Eğer bu işçiler direniş içerisinde rollerini oynayabilseler ve ne olduğu işçiler tarafından bilinen sendika yöneticilerine inisiyatif vermeselerdi, durum daha farklı olacaktı.

Son bir nokta olarak eklemek gerekir ki, direnişin taleplerinin geri tutulması (işten çıkarmaların baştan kabul edilerek tazminatların taksit sayısı ve süresinin pazarlık konusu edilmesi) süreci esastan belirlemiştir. Eğer krizin faturasını ödememek bilinciyle işten çıkarmalar ve alacaklar konusunda cepheden bir tutum alınsaydı, en azından direniş daha uzun süreli olabilirdi.

İS-KA direnişi olumlu ve olumsuz yönleriyle önemli bir deneyim olarak önümüzde duruyor. Bu deneyimden sonuçlar çıkarmak sınıf devrimcileri ile birlikte ilerici-öncü işçilerin görevidir.

Topkapı'dan sınıf devrimcileri

İşçi ve emekçi hareketinden...

Akan-Sel işçileriyle dayanışma büyüyor!

Mersin Limanı'nın yükleme, boşaltma ve nakliye işlerini yapan ve TÜMTİS'te sendikalaştıkları için işten atılan Akan-Sel işçilerinin başlattıkları direniş kararlılıkla sürüyor. Akan-Sel işçilerine 5 Şubat günü Türk-İş'e bağlı sendikaların Adana Şubeleri dayanışma ziyaretinde bulundular.

Ziyaret sırasında konuşan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, üst işveren MIP ve Akan-Sel Nakliyat yetkililerine seslenerek, işçiler üzerindeki baskıyı arttırmakla, işçileri "sorgu odalarına" almakla sorunu çözülemeyeceğini dile getirdi. "Bu mücadele aylarca da sürse mücadele edeceğiz" dedi.

"Direne direne kazanacağız!", "Limana sendika girecek başka yolu yok!", "İş, ekmek yoksa barış da yok!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Atılan işçiler geri alınsın!" sloganları atıldı.

Akan-Sel işçileri direnişlerinin 37. günü olan 11 Şubat günü ise, Adana'dan gelen kurum temsilcilerinin de desteğiyle coşkulu bir eylem gerçekleştirdiler.

Kurum temsilcilerini liman içinde "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla karşılayan işçiler adına ilk konuşmayı TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz yaptı. Direnişin başlangıcından bu yana yaşananlara ve içinden geçmekte olduğumuz sürece değindi. Bugüne kadar 101 işçinin işten atıldığını, işverenin işten atmalar yoluyla bu direnişten kurtulabileceğini sandığını, ancak bunun sorunu çözmekten öte büyüttüğünü ifade eden Yılmaz, işten atılanlar geri alınana, örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılana kadar direnişin süreceğini söyledi.

Ardından kurum temsilcileri söz aldılar. Eğitim Sen Adana Şube Başkanı, KESK dönem sözcüsü, DİSK Genel-İş Çukurova Bölge Başkanı, TTB ve TMMOB temsilcileri birer konuşma yaparak destek mesajlarını iletiler. Adana'dan Haber-Sen yöneticileri, Türk-İş ve Koop-İş temsilcileri, Mersin'den sendika ve kurum temsilcileri, BDSP, TÖP, ESP, Partizan, Barikat, SDP ile DTP yöneticileri ve belediye başkan adayları da eyleme destek verdiler.

Yapılan konuşmaların ardından işçiler türküler eşliğinde halay çektiler. Eylem sırasında, "Limana sendika girecek, başka yolu yok!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Direnşte 254. gün...

Bursa Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı sarı otobüslerde sendikalı oldukları için işten atılan TÜMTİS üyesi şoförlerin her pazartesi düzenledikleri eylemler devam ediyor. Burulaş işçileri 9 Şubat günü direnişlerinin 254. gününde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla kararlılıklarını ifade ettiler. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı basın açıklaması boyunca "Direne direne kazanacağız!", "İş, ekmek yoksa barış da yok!", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "İşten atılan işçileri geri alınsın!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasına Tez-Koop-İş Sendikası yöneticileri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

TEGA grevi birinci yılında!

Sincan OSB'de bulunan Tega Mühendislik işçilerinin grevi birinci yılını geride bıraktı. 7 Şubat günü TEGA Mühendislik önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında geride bırakılan bir yıllık süreç anlatıldı, mücadele kararlılığı vurgulandı, Tega patronunun tutumu teşhir edildi.

Basın açıklamasının ardından Bursa'da Asil Çelik, İstanbul'da Sinter ve Gürsaş, Mersin'de Akan-Sel işçilerinin grev ve direnişleri selamlandı.

80 kişinin katıldığı eyleme KESK Ankara Şubeler Platformu, BDSP, Şeker-İş Sendikası, TTB, EMEP, Yurtsever Cephe destek verdi. BDSP "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Tega işçisi yalnız değildir!" şiarlı dövizleri ile eylemde yerini aldı.

Ankara Emek ve Meslek Örgütleri Platformu ise, 8 Şubat'ta Sincan Lale Meydanı'nda TEGA grevinin birinci yılı nedeniyle dayanışma amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, TEGA işçilerinin mücadelesine sahip çıkma çağrısı yapıldı.

Eylemde "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "TEGA işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemin ardından Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından hazırlanan bildiri Sincan emekçilerine dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Koç Tex'te direniş sürüyor!

Koç Tex işçisi Ali Hasçelik, ücret ve sigorta hakkı için 2 Şubat günü direnişe başlamış, bunun üzerine Koç Tex patronu talepleri karşılayacağını söylemişti. Ancak Koç Tex patronu verdiği sözün gereğini yapmak yerine tehdit ve saldırılara başvurmuştu.

Bu saldırganlığı teşhir etmek amacıyla GOP İşçi Platformu 9 Şubat akşamı bir eylem gerçekleştirdi. Fabrikanın önüne polis yığınağı yapılmıştı. "Koç Tex'de hak gasplarına son! Baskılar bizi yıldıramaz! / GOP İşçi Platformu" pankartı açılarak eyleme geçildi. Platform üyeleri adına bir işçi, Koç Tex patronunun silahlı, küfürlü saldırısını teşhir ederek, bu fabrikada işçilerin kayıtdışı çalıştırıldığını, sigorta haklarının gasp edildiğini, bu nedenle Ali Hasçelik'in direnişe geçtiğini ve saldırıya uğradığını anlattı.

Daha sonra basın açıklamasını Ali Hasçelik okudu. "Buradan bir kere daha ilan ediyoruz, Koç Tex'te başlattığımız mücadelemizi ücret ve sigorta hakkı başta olmak üzere tüm hakları kazanana kadar sürdüreceğiz." dedi.

Eylemde sık sık, "Ücret haktır gaspedilemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

ATV-Sabah'ta greve doğru

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ile Turkuvaş Grubu'na ait ATV-Sabah işyerlerinde 26 Haziran '08 tarihinde başlayan toplu sözleşme görüşmeleri, sendikal örgütlülüğe yapılan baskılar ve uzlaşmaz tutum nedeniyle greve doğru ilerliyor.

17 Aralık '08 tarihinde İstanbul Balmumcu'daki ATV-Sabah Tesisleri'ne grev kararının asılmasının ardından Adana, İzmir, Antalya ve Ankara'daki ATV-Sabah işyerlerine de grev kararlarını asan TGS, 60

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

günlük sürenin dolduğu 13 Şubat günü greve çıkıyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Fırın emekçileri toplandı

İstanbul'da 5 bine yakın fırın, unlu mamul ve marketlerin gıda reyonlarında çalışan ve ekmek üreten fırın emekçileri örgütlenme çalışmalarını hızlandırdı. Sendikal örgütlenme faaliyetleri çerçevesinde 5 Şubat günü bir toplantı gerçekleştirildi.

Toplantıda, fırın emekçilerinin çalışma koşulları nedeniyle karşı karşıya kaldıkları sağlık sorunları, güvencesiz çalışma, sosyal haklarından yoksunluk, ücretlerin zamanında ödenmemesi, hafta sonu tatilinin olmaması, yaygın örgütsüzlük tablosu vb. birçok konu üzerinde tartışmalar yürütüldü. Hukuki sorunların çözümü noktasında bir avukatın da yer aldığı toplantı oldukça verimli bir atmosferde gerçekleştirildi.

15 Şubat'ta Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitinge katılacaklarını belirten fırın işçileri, kendi işkolları dışındaki süreçlere de ilgi göstermeleri gerektiğine değindiler.

Tek Gıda-İş Sendikası'nın Fırın İşçileri Şubesi'nin tekrar açılması yönünde çalışma yürüten emekçiler, işyeri çalışmalarına ağırlık verme kararı aldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tez-Koop-İş'te işten atmalar

KESK'e bağlı Tüm Bel Sen'de 2007 yılının Temmuz ayında işten atılan 4'ü Tez-Koop-İş üyesi toplam 8 sendika çalışanının işe geri dönmeleri için "mücadele" yürüten Tez-Koop-İş Sendikası Genel Merkezi, kendi bünyesinde çalışan emekçilerin iş akitlerini feshetti.

Uzun yıllardır çalışan emekçilere iş akitlerinin feshedildiğine dair yazılı bildirim 2 Şubat 2009'ta ulaştırıldı. Ardından yeni çalışanlar işbaşı yaptı. İşten atılan Tez-Koop-İş çalışanları, işten çıkarmalara tasarruf nedeniyle değil sendika yöneticilerinin yakınlarına iş olanağı sağlanması için başvurulduğunu söylediler.

KESK'ten ESK çağrısına red!

Hükümetin emek örgütlerine yaptığı Ekonomik Sosyal Konsey'e katılma çağrısına KESK'ten cevap geldi. KESK, ESK'nın davet yazısında krizin varlığının kabul edilmesini "sevindirici" bulurken, Konsey'in toplanma amacını, krizin bedelini emekçilere fatura etmenin toplumsal meşruiyetini sağlama çabası olarak değerlendirdi.

İşsizlik sigortası fonunun ve kısa çalışma ödeneğinin sermayenin çıkarına kullanılmasının yine aynı amaca hizmet ettiğini ifade eden KESK, başbakana dönük eleştiriler de yöneltti. Kriz konusundaki yaklaşımlarının 15 Şubat'ta Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitingte görülebileceğini ifade etti.

İşgal, grev, direniş...

Grev ve direnişlerle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Kapitalizmin krizi patlak vermeden önce artan sendikal örgütlenme eğilimine karşı kapitalist patronlar “kriz fırsatçılığı” yaparak kitlesel işten atmalara başvuru yapıyorlar.

Ücretsiz izinler, sosyal hakların gaspı, sendikal örgütlenmeye dönük baskılar, 2008 yılının Ekim ayından itibaren farklı illerde, başta metal sektörü olmak üzere yaygınlaştı.

Uzun süreden beri devam eden direnişlere kapitalist krizle beraber yeni direnişler, fabrika işgalleri ve grevler eklendi.

DESA’da direniş sürüyor

Deri-İş Sendikası’da örgütlü DESA Deri’nin İstanbul Sefaköy ve Düzce Organize Sanayi Bölgesi’ndeki direnişleri kararlılıkla sürüyor. Düzce’deki direniş 2008 yılının Haziran ayından bu yana sürerken, Sefaköy’deki direnişi tek başına sırtlayan Emine Arslan 220’li günleri aşmış bulunuyor.

TEGA grevinde 1. yıl

DİSK’e Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü TEGA işçilerinin Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesi’nde başlattığı grev 7 Şubat 2009 tarihinde 1. yılını doldurdu.

Sinter ve Gürsaş’ta direniş sürüyor!

2008 yılının Aralık ayından itibaren Ümraniye Dudullu’da devam eden Sinter Metal ve Gürsaş direnişleri canlılıklarını koruyarak 7. haftalarını geride bırakmış bulunuyorlar. Sinter ve Gürsaş patronlarının

baskıları ise sürüyor.

Tezcan Galvaniz’de direniş sürüyor!

Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şubesi’nin örgütlenme çalışması yürüttüğü Tezcan Galvaniz fabrikasında işçiler kriz bahanesiyle işten atmalara karşı direnişlerini sürdürüyorlar.

Bursa’da Asemat ve Asil Çelik grevleri

Asemat’ta örgütlü Birleşik Metal-İş Sendikası, 30 Ocak 2009 tarihinde, toplu sözleşme görüşmelerinde sıfır zam dayatan Asil Çelik patronuna “grev” yanıtını verdi.

Burulaş ve Mersin Limanı’nda direnişler...

Bursa’da 2008 yılının Mayıs ayından itibaren direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi Burulaş işçileri sendikal hak ve özgürlükleri için direniyorlar.

Mersin Limanı’nda bir ayı aşkın zamandır direnen TÜMTİS üyesi Akan-Sel işçileri de coşkuları ve sınıf dayanışmasıyla dikkatleri çekiyorlar.

E-Kart grevi sürüyor...

2008 yılının 16 Haziran’ında Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde greve çıkan Basın-İş Sendikası üyesi E-Kart işçileri de grev bekleyişlerinin 236. gününe girmiş bulunuyorlar.

Kriz süreciyle birlikte patronların saldırıları hız kazanırken, grev ve direnişlerle eylemli dayanışma ayrı bir önem kazanıyor. Özellikle aynı bölgede süren grev ve direnişlerin ortaklaştırılması ise, “krizin faturasını ödememek” için en etkili mücadele araçlarından biri olarak önem taşıyor..

Tersane patronları katliamlarını sürdürüyor!

Krizi fırsata çeviren tersane patronlarının uygulamaları nedeniyle her geçen gün yeni hak gaspları, kazalar ve iş cinayetleri yaşanıyor. Krizi bahane ederek işçi sağlığı ve iş güvenliğine kaynak aktarmayan tersane patronları işçilerin canlarını öğütmeye devam ediyor. Daha iki hafta önce aynı nedenle Sedef Tersanesi’nde Hikmet Kaya isimli bir işçi arkadaşımız hayatını kaybetmişti.

Son olarak 8 Şubat sabahı Dentaş Tersanesi’nde Teknol Denizcilik adlı taşeron firmada taşlama bölümünde çalışan Selim Sevgili isimli işçi arkadaşımız, geminin ambar kapaklarının kayması sonucu kapakların arasında sıkıştı. Hastaneye kaldırılan işçi yolda hayatını kaybetti.

Dentaş Tersanesi daha önce, “*Çalışanlarının hayatı için ciddi ve önlenemez tehlikelere yol açacak olan, başta parlama ve patlama tehlikesi olmak üzere malzeme düşmesi, yüksekte düşme ve elektrik akımına maruz kalmaya yönelik tehlikeler*” olduğu gerekçesiyle bir süreliğine kapatılmıştı.

Hatırlanacağı üzere Çalışma Bakanlığı tersaneler konusunda bir takım yeni uygulamalar başlattığını belirtmişti. Bu sözde uygulamalardan bir tanesi de hafta sonu tatilleriydi. Pazar günleri çalışmanın yasak olmasına rağmen, hemen hemen tüm tersaneler Pazar günleri normal iş günleri gibi faaliyet yürütüyorlar.

Bir takım demagojik söylemlerin, tersaneler cehenneminde yaşanan hak gaspları ve iş cinayetlerine karşı yaratılan kamuoyunu yumuşatmak olduğu artık herkes tarafından biliniyor.

Bir kez daha yineliyoruz: Bu katliamların sorumlusu başta tersane patronları örgütü GİSBİR olmak üzere, uygulanan bu ortaçağ köleliği koşullarına zemin hazırlayan ve göz yuman başta Çalışma Bakanlığı olmak üzere devletin diğer tüm kurumlarıdır.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

TİB-DER’den iş cinayetlerine tepki...

“Ölümler durdurulsun!”

Tuzla tersanelerinde son yaşanan ölümle birlikte iş cinayetlerine kurban giden işçilerin sayısı 119 oldu. DENTAŞ Tersanesi’nde çalışan Selim Sevgili 8 Şubat Pazar günü feci bir şekilde yaşamını yitirdi.

Konuyla ilgili olarak 10 Şubat sabahı Aydıntepe İstasyonu’nda bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. “119. ölüm Selim Sevgili... Artık yeter! İşçi sağlığı ve işçi güvenliğine kaynak aktarılın, ölümler durdurulsun!” başlıklı bildirilerden 600 adedini Aydıntepe istasyonuna dağıttık.

Dağıttığımız bildirilerle tersane işçilerini iş cinayetlerine karşı dernek çatısı altında örgütlenmeye çağırıyoruz. Bildiri dağıtımlarımız sonraki günlerde değişik noktalarda devam edecek.

Bildiri dağıtımının ardından aynı iş cinayetiyle ilgili çıkardığımız ozalitleri İçmeler ve Aydıntepe istasyonuna astık. “119. Ölüm Selim Sevgili / Patronlar sarayda, işçiler mezarda! Sessiz kalma, Derneği’nde örgütlen / TİB - DER” yazılı ozalitlerimizle iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadele vurgusu yaptık.

15 Şubat mitingine çağrı ile pratik faaliyetlerimiz devam edecek.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BDSP yaklaşan yerel seçimlere ilişkin programını açıkladı...

Komünistler sandığa değil kavgaya çağırıyor!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 7 Şubat günü gerçekleştirdiği toplantıyla yaklaşan 29 Mart yerel seçimlerine ilişkin programını ilan etti. Komünistler, düzen partilerinin seçim oyunlarına ve reformist solun dayanaksız hayallerine karşı bir kez daha sınıfın programını, devrim ve sosyalizm bayrağını yükselttiler.

“Sandığa değil mücadeleyi büyötmeye çağırıyoruz!”

BDSP’liler yerel seçimlerine katılacak Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayları’nı tanıtmak için İstanbul’da Mecidiyeköy Kültür Merkezi’nde bir toplantı gerçekleştirdiler. Düzenin seçim oyununun teşhirinin yapıldığı etkinlikte dayanaksız hayallerle işçi ve emekçileri ardından sürüklemeye çalışan liberal-reformist platformlar da mahkûm edildi.

Etkinlikte ilk olarak söz alan BDSP temsilcisi, komünistlerin seçimlere dönük yaklaşımlarını ve seçimler vesilesiyle izleyecekleri taktiği aktardı. İşçi ve emekçilere sandığı hedef göstermenin komünistlerin işi olmadığını ifade ederek mücadele çağrısını yükseltti.

Seçim vaatlerinin sahteliğine ve yerel iktidar hayallerine dikkat çeken temsilci, kentlerin kapitalizmin aynası olduğunu, kentlerin sorunlarının yerel yönetimlerce çözülemeyeceğini, merkezi biçimde örgütlenmiş olan kapitalist devlet aygıtının buna izin veremeyeceğini anlattı.

Kürdistan’daki belediyelerin içinde bulunduğu açmazda değindi.

Yerel seçimler ve yaklaşan üç tehlike!

BDSP temsilcisi, yaklaşan seçimler ile birlikte gündeme gelen üç tehlikeye dikkat çekti. İlk olarak düzen siyasetinin iç krizinin ABD desteği ile AKP lehine sonuçlandığını belirten temsilci, AKP’nin oylarını artırarak devlet aygıtında daha fazla söz sahibi olmanın yolunu aradığını vurguladı. Kutuplaşmanın diğer tarafında duran CHP’nin de benzer kaygılarla hareket ettiğini ve tarafların işçi ve emekçileri kendilerine yedeklemeye çalıştığını ifade etti.

İkinci tehlike ise Kürt halkı için tanımlandı. Burjuvazinin seçimleri Kürdistan için bir referandum gibi göstermeye çalıştığını ve oylarını artırarak Kürt hareketinde moral kırılma yaratmayı amaçladığını vurgulandı. Bu tehlikeye Kürt hareketinin ve onun peşine takılan liberal kesimlerin de düştüğü, bu koşullarda gerçekleştirilen seçimlerin hiçbir biçimde referandum olarak görülemeyeceği ifade edildi.

Seçimlere dair üçüncü tehlikenin ise yükselmekte olan işçi ve emekçi hareketine adres olarak sandığın gösterilmesi olduğu söylendi. Bu tuzağa da pek çok siyasal çevrenin düştüğü ifade edilerek, kriz karşıtı platformlardan uzak duran hareketlerin seçim gündemli toplantılarda, platformlarda boy gösterdiği dile getirildi.

Devrimci bir kitle hareketinin mücadeleyle bu gibi mevzileri ele geçirmesinin mümkün olduğu, ancak bunun için de devrimci bir perspektife sahip olunması gerektiği vurgulandı. Devrimciliğin burjuva

adaylar gibi vaatlerde bulunmak değil iktidarı hedeflemek olduğu anlatıldı. Konuşma şu sözlerle tamamlandı:

“Biz işçilere ve emekçilere vaatlerde bulunmadığımız gibi bizim seçim çalışmalarımız grev çadırlarında, fabrika önlerinde, direniş mekânlarında büyüyecek. Bizim seçim bürolarımız grevlerin örgütlendiği mekânlar olacak, işçiler gelecek buralarda toplantılar yapacaklar, burada ‘direnişi nasıl büyütürüz’ü konuşacaklar, bizim seçim mitinglerimiz işçilerin düzeni protesto mitinglerine dönüşecek. Bizim seçim toplantılarımız burjuva partilerin iplerinin kimin elinde olduğu gerçeğinin anlatıldığı yerler olacak. Bizim seçim çalışmamız devrim ve sosyalizm davasının onurluca taşınmasından oluşacak. İşçi sınıfı savaşıacak, sosyalizm kazanacak! Yaşasın devrim ve sosyalizm!”

BDSP temsilcisinin konuşmasının ardından ekonomik krize karşı mücadeleyi yükseltme ve düzenin seçim oyununa kanmayarak baharı kazanma çağrısının yükseltildiği sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonun ardından ise BDSP’nin seçim bildirgesi okundu.

Yedi ilden Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayları

Bildirgenin okunmasını Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayları’nın tanıtılması izledi. Bu bölümde BDSP’nin seçimlere İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Kayseri ve Manisa’da Bağımsız Sosyalist adaylarla katılacağı ilan edildi.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Melek Altıntaş**, **Ankara** Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Evrin Erdoğdu**, **Adana** Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Fatma Sesli**, **Bursa** Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Özkan Ünal** ve **Manisa** Merkez Belediye Başkan Adayı **Ahmet Subaşı** kürsüye çıkarak kendilerini tanıttılar ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

7 Şubat 2009 / Mecidiyeköy

seçimlere mücadeleyi yükseltmek için girdiklerinin altını çizdiler.

Adayların yaptığı coşkulu konuşmalar salondan yükselen alkış ve sloganlarla karşılandı. **Kayseri** Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Hacı Bora Koç** ile **İzmir** Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Necmiye Şafak Özdoğan** ise toplantıya katılamadılar.

Etkinliğin son bölümünde ise izleyicilerin soruları yanıtladı. Bu bölümde sorulan, aday çıkarılmayan yerlerde oyların nasıl kullanılması gerektiğine ve farklı yerlere verilen oyların AKP’ye yaradığına dair kaygıları anlatan sorulara, hiçbir liberal-reformist programa oy verilmemesi gerektiği vurgulanarak yanıt verildi ve sınıf mücadelesi dışında bir kurtuluş yolunun olmadığı vurgulandı.

Etkinliğin sonunda mücadelenin seçim sürecinde yükseltileceği ve seçimlerden devrimci biçimde faydalanmak için her tür zorluğun göğüsleneceği vurgulandı.

150’yi aşkın kişinin katıldığı etkinlik atılan “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Düzenin

Temel hak ve özgü

Çözüm devrimde

Sermaye uşaklarından hesap soralım!

Gündemde yeni yerel seçimler var. Düzenin efendileri bir kez daha biz emekçileri sandığa çağırıyorlar. Çürümüş düzenin kokuşmuş partilerinden birine oy vererek yerel yöneticilerimizi seçmemizi istiyorlar. 4-5 yılda bir tekrarlanan ve adına “parlamentar demokrasi” denen bu oyuna göre, biz oy vereceğiz, onlar da bizi yönetecekler ve sorunlarımızı çözecekler! Oysa dinci gericisinden laik gericisine kadar tüm sermaye partileri, onların rantçı, rüşvetçi adayları çözümün değil, sorunun bir parçasıdır! Onlar bu sömürü düzeninin efendilerinin hizmetindedirler. Sorunlarımızı çözmeye değil, sermaye sınıfının çıkarlarına uygun planları uygulamaya, bu arada kendileri için çalıp çırpma talip oluyorlar. Bizden de bunun için destek ve oy istiyorlar.

Adı ister AKP, ister CHP, ister MHP, SP, DSP ya da DP olsun, bu burjuva-gerici siyaset bezirganlarının programı birbirinin aynısıdır. Ölçsüz vaatleri ise yalana ve aldatmacaya dayalıdır. Gerçekte hepsi sermaye uşağıdır. Hepsi emperyalizmin, İMF’nin ve sermaye kodamanlarının hizmetindedir. Hepsi emek düşmanıdır. Hepsi rant, hırsızlık ve soygun peşindedir. Hepsi rüşvet ve yolsuzluk bataklığında yüzmektedir. Hepsi bu düzenin çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğunun bir parçasıdır.

Onlara oy vermek, bu sömürü ve soygun düzeninin sürmesi demektir. Sefaletimizin artması, emeğimizin ve ülkemizin kaynaklarının yerli ve yabancı sermaye tarafından talan edilmesi demektir.

Onlara inanmaya, çözümü onlardan beklemeye devam mı edeceğiz? Böylece tüm sorunlarımızın kaynağı olan bu kokuşmuş kapitalist düzenin sürüp gitmesine seyirci mi kalacağız?

Yoksa çıkar ve istemlerimizi koparıp almak için örgütlü mücadele yolunu mu tutacağız? Temel sorunlarımızın gerçek ve kalıcı çözümü için kendi devrimci iktidarımızı ve sosyalizmi kurmak üzere soluklu bir kavgaya mı girişeceğiz?

Bizi bekleyen gerçek seçim işte budur!

Kentler kapitalist yıkımın, sömürünün ve sefaletin aynasıdır!

Kapitalizmin kentleri onun aynasıdır. En temel

altyapı hizmetlerinden yoksun olarak hızla büyüyen yerleşim birimleri, zamanla kendileriyle birlikte sorunları da büyütürler. Sonuçta temel hizmetlerin yerine getirilmediği, çevrenin hesapsızca yağmalanıp tahrip edildiği, semtler ve bölgeler arasında korkunç bir sosyal eşitsizlik ve dengesizliğin yaşandığı, milyonlarca insanın yaşam güvencesinden yoksun bir hayat sürdüğü bugünkü kentler çıkar ortaya.

Kapitalist düzende bu her zaman böyledir. Çünkü bu düzende, temel insani ihtiyaçlar ile insan ve çevre sağlığı değil, fakat kapitalist kâr yasası esastır. Çünkü bu düzende, asalak sermaye sınıfının vurgun üstüne vurgun vurup zenginliğine zenginlik katmasıdır önemli olan.

Bugünün Türkiye’inde de durum budur:

Sağlıklı bir kentleşme planı olan, altyapısı tamamlanmış bir tek kent yoktur.

Ulaşım, yol ve trafik sorunu çözülmüş bir tek kent bulmak mümkün değildir.

Sağlıklı içme suyu sahne kent sayısı/nüfus oranı alabildiğine düşüktür.

Katı ve sıvı atıklar için arıtma tesisleri ya hiç yoktur, ya da çok yetersizdir. Kirli atıklar ırmaklara, denizlere ve yaşam alanlarındaki boş arazilere bırakılmaktadır.

En büyük kentler deprem fay hattı üzerinde kuruludur ve buna karşı hiçbir özel önlem alınmamaktadır.

Bu ülkede milyonlarca emekçi yaşanılır, sağlıklı konuttan yoksundur. Resmi rakamlara göre, kentlerdeki nüfusunun yüzde 30-40’ı gecekonduarda yaşamaktadır. Kırsal kesimlerdeki derme çatma konutlarla birlikte bu oran yüzde 60-70’lere ulaşmaktadır.

Büyük kentlerde yaşayan halkın yaklaşık yüzde 70’inin temel sorunu yoksulluk ve yoksunluktur. İşsizlik ve sefalet sürekli olarak büyümektedir.

İşte sermaye sınıfının ve temsilcilerinin “halka hizmet” adına onlarca yıl içinde yarattıkları kentler tablosu budur.

Bir avuç asalağın içinde birer cennet kurup sefa sürdürdükleri kentler, işçiler ve emekçiler için gerçek birer sefalet yuvasıdır. Milyonlarca insanımız konut adına sağlıklı gecekonduarda, hiçbir hizmetin ulaşmadığı varoşlarda yaşıyor.

Yaşadığımız semtlerde kışın çamur deryasına dönen yollar bir parmak kar yağdığında kapanıyor, sık sık kesilen sular akamaz oluyor, zaten sınırlı olan otobüs seferleri de iptal ediliyor. Sırf tekeller kâr etsin diye, elde edilmesi son derece kolay olan içilebilir sudan yoksun bırakılıyor. Zengin doğal enerji kaynaklarına sahip bir ülke olmamıza rağmen, elektriğe, ısınmaya ve ulaşımına fahiş fiyatlar ödüyoruz. Kreşi, çocuk yuvası, sağlık ocağı, parkı, sineması, tiyatrosu vb. bir yana, yeterli okulu, kanalizasyonu, yolu olan semtlerin sayısı bile sınırlıdır. Çöplüklerin yığılı olduğu semtlerde her türlü salgın hastalık kol gezmektedir vb.

Düzenin egemenleri bu sorunları çözmek bir yana,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

halihazırda verdikleri sınırlı hizmetleri bile paralı hale getiriyorlar. “Ucuz ve kaliteli hizmet sağlamak” vb. yalanlar eşliğinde, belediye hizmetlerini de özelleştirmiş bulunuyorlar. Ödediğimiz vergilerle yerine getirilmesi zorunlu temel hizmetler bile ücretli hale getiriliyor. Artık belediyeler birer şirket, biz ise müşteriyiz.

Sermaye diktatörlüğü yıkılmadan emekçilerin sorunları çözülemez!

Tüm bu sorunları sorun olmaktan çıkaracak yeterli zenginlik ve kaynak bu ülkede elbette var. Fakat milyonlarca emekçinin uzun onyılları bulan emeği ile yaratılan bu zenginlikler sermayenin elinde ve tekelindedir. Sorunun çözümü, bu tekelin kırılmasındadır. Tüm bu zenginliklerin ve kaynakların halka maledilmesinde, halkın hizmetine sunulmasındadır. İnsanca, sağlıklı ve dengeli bir kent yaşamı da ancak bununla mümkündür. Birikmiş zenginlikler ve kaynaklar üzerinde sermaye sınıfının büyük mülkiyet tekeli sürdüğü sürece, sorunlarımız çözülmek bir yana daha da büyüyecektir. Zira sorunun asıl kaynağı kapitalist sömürü düzeninin bizzat kendisidir.

Sadece zenginlikler ve kaynaklar değil, devlet bütçesi de sermaye sınıfının elinde, yönetiminde ve hizmetindedir. Devlet gelirleri binbir yolla sistemli biçimde sermaye kodamanlarına peşkeş çekilmektedir. Bütçenin büyük bir bölümü, borç ve borç faizi altında, yerli ve yabancı sermayeye aktarılmaktadır. Sermayenin sınıf diktatörlüğü sürüp gitsin diye, devletin baskı ve terör aygıtlarına her yıl milyarlarca dolar harcanmaktadır. Hortumcuların içini boşalttığı bankaların zararı emekçilerin sırtına yüklenmektedir.

Tüm bunlara karşılık eğitime, sağlığa ve altyapı hizmetlerine bütçeden ayrılan pay yüzde 3’lük, yüzde 5’lik oranları geçmiyor. Sözde temel kamusal hizmetler sunmakla yükümlü belediye bütçeleri ise yalnızca kırıntılardan oluşmaktadır. Bunun bile nasıl kullanıldığı da ayrı bir sorundur. Yerinde kullanılsa bile bu kırıntılarla hangi temel hizmetler verilebilir, onmilyonlarca emekçinin hangi temel sorunu çözülebilir, hangi temel ihtiyacı karşılanabilir?

Karşımızdaki tablo yeterince açık ve nettir. Üretim aygıtı ve birikmiş zenginlikler burjuvazinin elinde, iktidar bu asalak sınıfın tekelinde kaldığı sürece, işçi ve emekçilerin temel sorunlarının çözülmesi mümkün değildir.

Çözüm için, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin toplumsal bir devrimle iktidarı ele alması, böylece tüm birikmiş zenginlikleri ve kaynakları emekçilerin hizmetine sunması gerekir. Ancak bu takdirde yerel hizmetler de dahil tüm temel sorunların tam ve kalıcı çözümü olanaklı hale gelir. Yerel yönetimlerde gerçek bir demokratik katılım ve işleyiş de ancak bu koşullarda hayat bulabilir. Doğayı tahrip etmeden ve çevreye zarar vermeden sağlıklı bir kentleşme, insanca yaşanacak bir gelecek ancak bu koşullarda sağlanabilir. Bunun dışındaki her çözüm iddiası kaba

Seçim oyununu bozalım! İşçilikler için mücadeleyi yükseltelim! **e, kurtuluş sosyalizmde!**

bir yalan ve aldatmacadır.

Dayanaksız hayaller yayanlar sermaye düzenine hizmet ediyor!

Kokuşmuş düzen partilerinin yalan ve aldatmacaları yetmezmiş gibi, şimdi de reformist sol parti ve çevreler bu türden aldatmacalarla ortaya çıkıyorlar. Onlar emekçilerden oy desteği talep ederek, karşılığında emekçilerin “yerel iktidar”ını kuracaklarını, “halkçı belediyeçilik” yaparak böylece sorunları çözeceklerini söylüyorlar.

Burada çifte bir aldatmaca ile yüzyüzeyiz.

İlkin, her kapitalist ülkede olduğu gibi bugünün Türkiye’sinde de, sermaye sınıfının merkezi olarak kurulmuş sağlam bir iktidarı vardır ve bu iktidar binbir kolla yerel planda da hüküm sürmektedir. Sermayenin bu merkezi iktidarı yıkılmadıkça, yerine işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin devrimci iktidarı kurulmadıkça, salt belediye yönetimleri üzerinden “yerelde halk iktidarlaştırması”ndan söz etmek, emekçi kitleleri aldatmaktır.

Öte yandan, temel zenginlikler ve kaynaklar sermaye sınıfının özel mülkü olarak kaldığı sürece, yanısıra devlet bütçesi de bu sınıfın hizmetinde kullanıldığı sürece, yerel planda halkın herhangi bir temel sorununu çözmek olanaklı değildir. Salt seçimle belediye yönetimlerine gelmekle ve güya “halkçı belediyeçilik” yapmakla sorunların çözülebileceğini iddia etmek, emekçileri bir başka yönden aldatmak demektir.

Devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Bizler işçi sınıfının devrimci sosyalist adayları

olarak, bu yalın gerçekleri dile getirmek; sermaye düzeninin seçim oyununu bozmak, sermaye uşağı partilerin içyüzünü teşhir etmek, emekçileri tek çıkış yolu olan örgütlü mücadeleye kazanmak amacıyla seçimlere katılıyoruz ve devrimci bir seçim çalışması yürütüyoruz. Yalanlara ve boş vaatlere dayalı sahte çözümlere karşı işçi sınıfının devrimci çözümünü ortaya koyuyor, emekçilerin gerçek çıkarlarını savunuyoruz.

İşçilere ve emekçilere sesleniyoruz:

Sorunlarımız düzenin içyüzü çoktan açığa çıkmış seçim oyunuyla çözülemez. Bir avuç asalak iktidar dümenini elinde tuttuğu sürece, sömürü, baskı ve zulüm üzerine kurulu bu düzen devam ettiği sürece, temel sorunlarımız çözümsüz kalacaktır.

Çözüm, tüm sorunların kaynağı olan sermaye diktatörlüğünün temellerinden yıkılmasındadır. Çözüm, işçi sınıfı ve emekçilerin her alanda ve her düzeyde iktidarı ele geçirmesindedir. Böylece bir avuç asalağın tekelindeki tüm zenginliklerin ve kaynakların tüm toplumun hizmetine sunulmasındadır.

Bu sosyalizm demektir, çözüm sosyalizmedir! Sosyalizm, temel iktisadi ve sosyal sorunlarımızın çözümünü sağlamakla kalmaz, emekçiler için gerçek bir demokrasinin de koşullarını yaratır. Ancak bu koşullarda emekçiler, hiçbir engelle karşılaşmadan, temel demokratik hak ve özgürlüklerini gerçekten kullanabilirler. Ve ancak bu durumda, yerel yöneticilerini özgürce seçmek, denetlemek ve gerektiğinde görevden almak olanağına da kavuşabilirler.

**Kahrolsun sermayenin sınıf diktatörlüğü!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Acil istemlerimiz uğruna mücadeleyi yükseltelim!

Sorunlarımız ve istemlerimiz bir bütündür. Bunların kesin ve tam çözümü, kurulu kapitalist düzenin devrimci yollardan aşılması ve yerine işçi sınıfının devrimci iktidarının kurulması ile olanaklıdır. İşçiler ve emekçiler olarak bu gerçeği bir an bile unutmaksızın, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, acil iktisadi, sosyal ve demokratik siyasal istemlerimiz uğruna mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Önemli bir bölümü kamusal hizmetler kapsamında olan ve dolayısıyla yerel yönetimleri ilgilendiren aşağıdaki acil istemleri de bu bakış açısıyla ileri sürüyoruz. Bu istemler uğruna kararlılıkla mücadele edeceğiz. Koparıp almak için tüm gücümüzü ve olanaklarımızı seferber edeceğiz. Bu mücadeleyi, temel istemlerimizin de eksiksizce elde edilmesini ve uygulanmasını olanaklı kılacak olan biricik yola, devrime ve devrimci sınıf iktidarı mücadelesine bağlayacağız.

- ✓ **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- ✓ **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
- ✓ **Tüm çalışanlara genel sigorta!**
- ✓ **İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!**
- ✓ **Tüm dolaylı vergiler kaldırılсын! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**
- ✓ **Herkese parasız sağlık hizmeti!**
- ✓ **Her düzeyde parasız eğitim!**
- ✓ **Herkese ihtiyaca uygun, sağlıklı, güvenli ve ucuz konut!**
- ✓ **Ucuz elektrik, su ve ısınma hizmetleri!**
- ✓ **Güvenli, hızlı ve ucuz toplu taşıma!**
- ✓ **Tüm yerleşim birimlerine kreş, çocuk yuvası, sağlık merkezi, spor, kültür ve sanat kurumları!**
- ✓ **Bedensel ve zihinsel engellilere, yaşlılara, kimsesiz ve yetim çocuklara bakım ve yardım!**
- ✓ **İnsan sağlığını, doğayı ve çevreyi gözetten bir kentleşme ve sanayileşme!**
- ✓ **Ormanlar, denizler-sahiller, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm doğal zenginlikler halkın hizmetine sunulsun!**
- ✓ **Doğal kaynakların yağmalanmasına, çevrenin ve tarihsel-kültürel mirasın tahrip edilmesine son!**
- ✓ **Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**
- ✓ **Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!**
- ✓ **Borç ödemeleri durdurulsun, tüm borçlar geçersiz sayılsın!**
- ✓ **İMF, DB vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!**
- ✓ **Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!**
- ✓ **İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!**

Krize karşı faaliyet ve eylemlerden...

Mamak'ta kriz gündemli faaliyet

Krizi yaratan kapitalizme karşı mücadeleye ve örgütlenmeye çağıran faaliyetimizi işçi emekçilere ulaştırıyoruz. Geçen hafta Mamaklı emekçilerin evlerinin kapılarını çalarak birebir tartışma ve sohbetlerle *‘İşten atmalar yasaklansın-Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi’* talebiyle *‘Krizin faturasını yaratanlar ödesin’* şiarıyla düzenlediğimiz imza kampanyasına devam ettik.

Yüzlerce emekçiyle krizi tartıştığımız faaliyetimiz 8 Şubat günü Tek Mezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı önünde açtığımız standımızla devam etti. Önlüklerimiz, bildirilerimiz ve ajitasyon konuşmalarımızla imza stantımızı açtık. İki saat boyunca yüzlerce emekçiyle konuştuk. Yaklaşık 250 imza topladık. Ajitasyon konuşmalarımızda ve sohbetlerde işten çıkartmalara ve sömürü koşullarına karşı direnen işçilerin süreçlerini anlattık. Aynı sorunlarla karşı karşıya bulunan Mamaklı emekçileri mücadeleye çağırdık.

Seçim oyununun CHP üzerinden emekçileri etkisi altına aldığı bölgemizde CHP araçları geçerken kurtuluşun sandıktan değil mücadeleden geçtiğini haykırdık. Düzen partilerinin teşhirini yaparak *“Bize yalan söyleyen ve vaatlerde bulunan sermaye partilerine oy vermek çözüm değildir. Çözüm sosyalizmdir. Sosyalist işçi emekçi iktidarındadır”* çağrılarıyla gerçek alternatif yolu işaret ettik. Sistemden kırıntı dahi olsa beklenti içinde olmanın boş bir hayal olduğunu anlattık. Faaliyetimiz sırasında 22 Şubat'ta gerçekleştireceğimiz *“Direnen işçilerin çağrısıyla devrimci baharı örgütliyoruz”* şiarlı etkinliğimizin çağrısını yaptık.

Etkinlik ve imza ile birlikte sürdürdüğümüz devrimci baharı örgütleme çağrımız güçlenerek ve yaygınlaşarak devam edecek.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Kartal'da “kriz” yürüyüşü

Krizin sonuçlarının gün be gün artarak işten atmalar, ücretsiz izinler ve ücret gasplarına dönüştüğü bugünlerde, Kartal İşçi Kültür Evi Derneği olarak, krizin bedelini ödemeyeceğimizi haykırmak için meşalelerimiz, pankartımız ve sloganlarımızla bir eylem gerçekleştirdik.

Günler öncesinden çağrısını yapmaya başladığımız eylemimizi 7 Şubat günü Karlıktepe Mahallesi'ndeki derneğimizde toplanarak başlattık. Marşlar ve türkülerle eylem saatini bekledik. Saat 19.30'a geldiğinde, kurumun önünde *“İşten atmalar yasaklansın, Ücretsiz izinler durdurulsun, Krizin bedeli patronlara! / Kartal İşçi Kültür Evi Derneği”* yazılı ozalitimizi açarak kortejler oluşturduk. Coşkulu sloganlarımız eşliğinde yürüyüşe başladık.

Geçtiğimiz her sokakta evlerinden eylemi ilgiyle izleyen emekçiler sloganlarımıza karşılık verdiler. Mahalledeki gençler eylemimize katılarak yürüyüşe coşku kattılar.

Yürüyüşün ardından yapılan konuşmada, krizin etkileri karşısında işçi ve emekçilerin alması gereken tutumdan, bugün direnişleriyle işçi sınıfına yol gösteren Sinter ve Gürsaş işçileriyle dayanışmanın öneminden bahsedildi. İşten atma saldırıları karşısında fabrikalarını işgal eden işçilerin karşısına devletin kolluk kuvvetlerini çıkartanların, işçi ve emekçileri açlığa ve yoksulluğa itenler olduğunun altı çizildi. Konuşma, 15 Şubat'ta Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitingin duyurusu ile sona erdi.

Eylem alanına gelen kolluk güçlerine “Bedel

ödedik, bedel ödeteceğiz!” sloganıyla karşılık verildi. Eylemimiz alkışlarla sona erdi.

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği çalışanları

GOP'ta krize karşı mücadele çağrısı

GOP İşçi Platformu “İşçiler Krizi Tartışıyor” başlığıyla gerçekleştirdiği panelin ardından işçi ve emekçileri krize karşı mücadeleye çağırmaya devam ediyor. Geçtiğimiz hafta Elma Bahçesi'nde imza standı açarak çalışmalarını sürdüren GOP İşçi Platformu, 5 Şubat günü de Bereç'te imza standı açarak emekçileri mücadeleye çağırmaya devam etti.

Yaklaşık 2 saat açık kalan stantta imza toplamanın yanı sıra konuşmalarla 15 Şubat Kadıköy mitingine çağrı yapıldı. Ayrıca imza veren işçi ve emekçilere GOP İşçi Bülteni ve Emekçi Kadın Bülteni ulaştırıldı.

100 imzanın toplandığı çalışma boyunca emekçilerle kriz üzerine canlı tartışmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Mamak İşçi Kültür Evi'nin faaliyetlerinden...

“Direnişçi işçilerin çağrısıyla devrimci baharı örgütliyoruz!”

çağrısıyla birleştireceğiz.

Etkinlikte yer alacak olan Sinter, Gürsaş ve DESA işçileri yaşadıkları direniş deneyimlerini katılımcılar ile paylaşacaklar. Tersaneler cehenneminde verdikleri uzun soluklu mücadele ile gündeme gelen Tersane İşçileri Birliği Derneği ve sermayenin kar hırsı nedeniyle silikozis hastalığına yakalanan işçilerin örgütü Kot İşçileri Birliği de etkinliğimize katılacaklar. Henüz girişim aşamasında olan Sincan İşçi Derneği de etkinlikte yer alarak, direnişçi işçilerin mücadelelerini selamlayacak.

Ankara Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Aytuğ Bağcıoğlu'nun konuşmacı olarak katılacağı etkinlik, Tadal işçilerinin, emekçi kadınların ve gençlerin de krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için sözünü söyleyeceği bir kürsü işlevi görecek.

22 Şubat'ta Tuzluca Yır-Beyaz Köşk Döğün Salonu'nda düzenleyeceğimiz etkinliğimiz, sağlık hakkının gaspından işçi ve emekçilerin mahkum edildiği sefalet koşullarına, düşük ücretlere kadar pek çok gündemi ele alacak.

İşçi ve emekçilere yıkımı dayatan kapitalist sömürü düzenine karşı devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altında mücadeleyi büyütmeye çağrısını güçlü bir biçimde yükselteceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Sağlıkta özelleştirme saldırıları devam ediyor!

Sermayenin “sağlıkta dönüşüm” adı altında yönelttiği kapsamlı saldırının devamı yeni hak kayıplarıyla sürüyor. Son olarak geçtiğimiz günlerde, Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) Başkanı Fatih Acar’ın yaptığı açıklamayla “gittiği bir hastane ile yetinmeyip aynı branşta muayene için birkaç hastane dolaşanlar”ın bu haklarını 1 Nisan 2009 tarihinden itibaren kaybedecekleri, 10 gün içinde aynı branşta birden fazla muayene olamayacakları duyuruldu.

Acar, sosyal güvenlik kurumlarının tek çatı altında birleşmesinin ardından gerek sigortalıya hizmette gerekse gereksiz sağlık harcamalarıyla kurumun zarara uğratılmasını engellemede önemli mesafe aldıklarını anımsatarak, şunları söyledi:

“Hasta aynı branşta 10 gün dolmadan hastaneye gitmişse, hastane görevlileri, hastaya daha önce aynı branşta muayene olduğunu, üzerinden 10 gün geçmediğini, bu nedenle bedeli kendi cebinden ödemek zorunda olacağını bildirecek.

Çünkü, sağlık harcamalarının daha kontrol edilebilir hale gelmesini sağlayacak teknik altyapıyı tamamladık. Daha önce böyle bir kontrol mekanizması yoktu.”

Acar, muayenenin yanısıra hangi filmin ne kadar paraya çekilebileceğinin de formatını oluşturduklarını belirterek şunları söyledi: *“vücudun herhangi bir bölgesinden çekilen filmin tekrarının ne kadar süreyle olabileceği de belirlendi. Bu nedenle, film çekiminde de Sağlık Uygulama Tebliği’nde belirtilen sürelerin dışına çıkmayacak.”*

Sosyal Güvenlik Kurumu’nun 1 Nisan’dan itibaren yürürlüğe girecek uygulamayla, tedavisi tamamlanamayan hastalar kendi imkanları ile

tedavilerini sürdürmeye mahkum edilecekler. Bu uygulama ile işçi ve emekçilerin sağlık hakkı gasp edilmekte ve sağlık hizmetlerine ulaşımı engellenmektedir. SGK, 10 gün içinde aynı branş doktoruna tekrar başvuru baştan suistimal olarak tanımlamakta ve hastalık halini kişilerin kendi sorumluluğuna terketmektedir.

TTB MK üyesi Altan Ayaz, konu ile ilgili yaptığı açıklamada, hasta hakları açısından etik ihlallerle de karşı karşıya kalınacağını belirtti, *“Her hastanın ikinci bir görüş alma hakkı var. Hasta doktoruna güven duymamış olabilir. Yeterince ikna olamamış olabilir ya da hiçbir şey olmasa bile bir başka doktordan görüş alınmak istenebilir. Şimdi bu engelleniyor, bu çok ciddi bir toplumsal sorundur”* dedi.

Ayaz, hastalara aynı branşa müracaat etmede getirilen 10 günlük sürenin kısa gibi görünse de bazı hastalıklar için oldukça önemli olduğunu belirterek, şunları ifade etti:

“Örneğin özel bir beyin kanseri türü 10 gün içinde kendini ikiye katlıyor ve bu süre içinde ameliyat şansınızı kaybedebilirsiniz. Yine bir akciğer kanseri türü 10 gün içinde vücudun her tarafına yayılabilir ya da rahatsızlığı emarda görünmeyen hastanın 10 gün sonra emarında hastalık çıkabilir. Tıpta zaman çok önemlidir. Nisan’a kadar süre var, bu uygulamadan vazgeçilebilir. Uygulama başladığı anda yargıya başvurucağız.”

Ankara’da 14 hastanede uygulanan sağlık harcamaları denetimi formatının başta İstanbul olmak üzere diğer illerde de uygulanacağı belirtiliyor. Sağlıkta yapılan dönüşümlerle işçi ve emekçilerin, sağlık hizmetinden yararlanamayacağı, hastanelerin

işletme, sağlık çalışanların köle, hastaların ise müşteri haline geldiği ve ‘kriz’in yakıcı sonuçlarının hissedileceği bir sürece girmekteyiz. Bir taraftan işsizlik, yoksulluk, hak gaspları yaşanırken, sermaye devleti işçi ve emekçilere, ezilen halklara her alandan saldırmakta. En temel insani hakkımız olan “sağlık hakkı”mız dahi gasp edilmektedir.

İMF’nin neo-liberal politikaları sonucu, sosyal yıkım yasasının uygulamaya geçmesinden sonra sağlık alanında tam bir yıkım ve özelleştirme furyası yaşanmakta. İşçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırıların önemli bir ayağını oluşturan bu saldırıya karşı işçi ve emekçiler “herkese parasız sağlık hizmeti, tüm çalışanlar için genel sigorta” talepleri ile mücadeleyi yükseltmelidir.

Revolverli sakar olamayan gençlik

Yüksel Akkaya

Dün diye bilinen “an” ile bugün diye bilinen “an” öyle örtüşür ki, anlatmak hem çok imkan dahilinde olur, hem “hiç” olmaz. Zor zamanlar gibi algılansa da değıllerdir. Bu anlar, en çok sanatın, edebiyatın güçlü olduğu anlardır. Öyle olduğu için de bazen yazmak “gereksiz” olur, “anlatmak” anlamsız kalır. Sözü, işin erbabına bırakmak gerekir:

İşçi Mihali’nin Ölümü

kurumuş kan çamur lekeli bir fes
petrol lambasının ölgün ışığında
bir gül gibi parlıyordu yarası.

sakar gençlik, evli, cebinde revolver
geceleyin gizlice yasak kitaplar
doyceorientbank yün ipek şeker.

kahvelerin derme çatma peykeleri
bira meze yongo gazinosu rıhtımda
ayak bileklerinde zil ermeni kızları.

minareler çan kuleleri surlar
trenler cepheye asker götürüyor
1904, karanlık bir oda gibi selanik.

serez çarşısı dokumacılar grevi
ve bütün grevlerin iki önderi
biri rum biri türk, kandiya’dan.

gün ortasında esmer bir gece
veles demirkapı hattı greviydi
bir kurşun, işçi mihali yerde.

kurumuş kan çamur lekeli bir fes
petrol lambasının ölgün ışığında
bir gül gibi parlıyordu yarası.

hristos henüz kundaktaydı öldürüldüğünde
babası. kandiya’dan gelen arkadaşları
onun mavi taşı mezar boncuğunu çıkartıp
mihali’nin eski ceketinin
cebine koydular ve
ağladılar.

“giritli doğmak ağır bir şeydi.”
kuğulardır ölüme giderken birlikte
şarkı söyleyen.

barbadan bir daha haber alamadım.
iki yıl sonra yaros adasında, sürgünde öldüğünü
öğrenecektim.

aşk için şarkılar söyler dururdun
ayrılık için şarkılar

on sekiz yaşın
bir sokak ortasında

gülüp durunca sana
ve yıllar sonra

bilemezsin ne yapacaksın.

rüzgarı nasıl kucaklayacaksın
denizi nasıl alıp da yüreğine

alıp da
o hâlâ acemi yüreğine
bir çocuğun gülüşüyle sokacaksın.

takis petrulas geceye kadar
koşarken koyu bir karanlığın içinde

aynı tarihlerde,

benim de ranzamin kıyısından
kız kulesinin ışıkları görünürdü

ve lacivert deniz.

kırık kurşunkalemim
dolaşırken sarı kağıdın üstünde.

Behçet Aysan

Gün geçtikçe inandırıcılığını yitiren yalanlar!

Burjuvazi yaklaşan yerel seçimlere önem vermektedir. Bu, düzen güçlerinin arasındaki çekişmenin geldiği boyuttan da kolayca görülebilmektedir.

Burjuvazi, oldukça bilinçli bir tercihle, seçim oyununu AKP ve CHP arasında iki “kamp” a ayırarak yürütmektedir. Bu suni kamplaşmayı gerçek bir ayırmış gibi göstermekse burjuva politikacılarının hünerlerine bırakılmış durumdadır. Şimdiye kadar her konuda görüş bildiren TÜSİAD’ın suskunluğuna bakılırsa, düzen partileri ve temsilcileri bu konuda oldukça maharetli ve başarılıdır.

Yakın zamanın politik gelişmelerine kısaca göz atıldığında bu durum daha kolay görülebilecektir. Vakti zamanında “deliğe süpürülmemek” ve emperyalizme kendini beğendirmek için elinden geleni yapan AKP’nin, bu alanda katettiği mesafe nedeniyle önu açılmıştı. Yürüttüğü politikalarla, kendine açılan siyaset kulvarında engelsiz bir koşuya başlamıştı. Ergenekon operasyonları, Alevi açılımları, Kürtçe yayın, Nazım Hikmet’in itibarı vb. manevralarla süren göz boyama taktikleri, sonuçta sahte “Davos fatihi” çıkışıyla taçlandırıldı.

Bu şekilde devam etmekte olan bu oyunda inandırıcılık sorununun ortaya çıkmasını engellemek için, etkisiz politik aktörlerle “etkili” bir muhalefet yürütmeliydi. Kısacası CHP’ye yine iş düşmüştü. Yapılması gereken basitti, AKP ne yapıyorsa bir “muhalefet” partisi olan CHP de elinden geldiğince aynısını yapacaktı. CHP, politikasının merkezine sermaye devletinin silikleşen kırmızı çizgilerini yerleştirmişti. Kısacası onun da yeni açılımlara ihtiyacı vardı.

AKP’ye çizilen emperyalizmin kalın çizgileri ise elbette ki CHP için de geçerliydi. O yüzden “muhalif” kimliklerini hangi sınırlara hapsedmelerinin gerektiğini gayet iyi bilmekteydiler. Emperyalizm ve siyonizm karşıtlığı üzerine bir hat izleyememelerinin gerisinde de bu var.

Durumdan vazife çıkaran CHP, dün “laikliğin bekçisi” iken bugün artık “müminlerin de koruyucusu” olmaya adaydır. AKP, Alevi açılımları yapabilecek kadar inandırıcılıktan yoksun olabiliyorsa, CHP de pekala türban üzerine politika yapabilir durumdadır. Önce türbanlı kadınlar rozet takılarak CHP’ye üye yapıldı. Çarşafa iyice sarılan CHP, bu kez “her mahalleye kuran kursu” açacağı vaadinde bulundu. Yine, AKP kadar yolsuzluğa batmış olan CHP’nin, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı Kemal Kılıçdaroğlu, partisinin İstanbul Seçim Merkezi’nde yaptığı açıklamada, “bizim adalet anlayışımız, hazreti Ömer’in adalet anlayışıdır” dedi.

Esasında CHP’nin bu adımlarında bir tutarsızlık yoktur. AKP’nin, bu yönelimi nedeniyle CHP’yi din istismarcılığı ile suçlaması ise, pazarlama sahasına göz dikilmiş bir tüccarın tepkisini ifade etmektedir.

Bugün birbirlerinin “oy depolarına” göz koydukları için karşı karşıya gelenlerin, dün Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta, Gazi’de gerçekleşen kıyımlarda nasıl aynı sorumluluğu taşıyarak yanyana düştükleri tarihin belleğine yazılmış durumdadır. Tetikçilerle onlara ortam hazırlayanların gizli bir koalisyonudur bu. Oynanmakta olan bu oyunun asla silemeyeceği kanlı bir maziye sahiptir bu topraklar. Öyle ki sadece uzak geçmiş değil, yakın tarihte gelecek nesillerin öfkeyle hatırlayacağı gerçeklerle doludur.

Davos’ta İsrail’in çocukları ve kadınları bile acımadan katlettiğini söyleyerek kükreyen Erdoğan’ın samimiyetsizliği ve ikiyüzlülüğü gözler önündedir.

28 Mart 2006’da Diyarbakır’da yaşanan ve 7

yaşındaki çocuklar dahil olmak üzere 14 kişinin devlet güçlerince öldürülmesi öncesinde Recep Tayyip Erdoğan’ın yaptığı açıklamalar nasıl unutulabilir ki? Bugün Filistinli çocuklar için sahte gözyaşları döken aynı Erdoğan “Kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır” diyerek Kürt çocuklarının ölüm emrini vermekten çekinmemişti. Enesler, İsmailler, Abdullahlar ve bedenine yaşından fazla kurşunun saplandığı Uğur Kaymazlar’la dolu bir tarihin vebalini silmeye hangi yalan, hangi sahte çocuk sevgisi yetebilir?

Kürt halkına düşmanlıkta CHP ve AKP çok kolay yan yana gelebilmişlerdir.

Emperyalizmle ve İsrail siyonizmiyle işbirlikçi ilişkilerde, İMF’ye kölece bağımlılıktaki da hiçbir farkları yoktur. İşçi ve emekçilerin karşısında kavgalı görünenler, birbirlerine baktıklarında kendi yüzlerini görmekteyirler.

Gün geçtikçe inandırıcılığını iyice yitiren tüm bu yalanlar sermaye temsilcilerine yakışsa da, herşeye

rağmen yaklaşmakta olan bir sonun habercisi olmaktan öteye bir anlam ifade etmeyecektir.

AKP, işçi sınıfının komünist şairi Nazım Hikmet’in dizelerini sahtekarlıklarını örtmek için kullanmaktadır. Bu ısrarın sadece bir başka yüzüzlükleri olduğunu bu vesileyle bir kez daha hatırlatıp, yine Nazım’ın “kıyamet sureleri” şiirinin dizeleriyle yaklaşmakta olanı işaret edeceğiz:

*Yedi kat yerin altından uğultular geliyor.
Çok alâmetler belirdi, vakit tamamdır.
Haram sevaboldu, sevap haramdır.
Ak kurt, kara tahtayı daha bir yol kemirir,
çekin ki körükleri ateşe girdi demir.
Çok alâmetler belirdi, vakit tamamdır.
Duyuldu kim ölüm satılıp kâr edile,
kendi kendilerin reddü inkâr edile.
Ve duyuldu kabuğuna tik ettiği civcivin.
Duyuldu uykusundan uyandığı,
zincirinden başka kaybedecek şeyi olmayan devin.*

Çocuklar “terör suçlusu” olarak yargılanıyor!

Türk Tabipleri Birliği (TTB), Kürt illerinde eylemlere katıldıkları iddiasıyla gözaltına alınan ve Ağır Ceza Mahkemeleri’nde yargılanan çocukların yaşadıkları ruhsal ve bedensel tahribatlara ilişkin olarak 10 Şubat günü bir basın toplantısı düzenledi.

Basın açıklaması öncesinde konuşan Gençay Gürsoy, 13-17 yaş arası çocukların, DGM’lerin bugünkü karşılığı olan “Ağır Ceza’ Mahkemeleri”nde yargılandıklarını söyledi.

Basın metnini okuyan Elif Kırtepe ise, 14 Temmuz ve 20 Ekim 2008 tarihlerinde Diyarbakır ve çevre illerde gerçekleşen gösterilerde çıkan olaylar sırasında polise taş attığı öne sürülen çok sayıda çocuğun tutuklandığını hatırlattı. “Terör örgütüne üye olmak”la yargılanan 13-18 yaşlarındaki çocukların, BM Çocuk Hakları Sözleşmesi başta olmak üzere Türkiye’nin de imzaladığı çok sayıda uluslararası sözleşmeye, Anayasa’ya ve hukuk devleti ilkesine aykırı bir şekilde yargılandığını dile getirdi.

“Terörle Mücadele Kanunu, 2006’da yapılan değişikliklerle, 15-18 yaş arasındaki çocukların ‘terör suçlusu’ olarak yargılanmasının önu açılmıştı” diyen Kırtepe, geçtiğimiz günlerde de Adana’da iki çocuğun 21 yıla, bir çocuğun 7,5 yıl hapse mahkûm edildiğini belirtti. Önümüzdeki aylarda en az 69 çocuğun yargılanmasının devam edeceğini, bu çocukların 60’ının tutuklu olduğunu söyledi. Hukukçular, pedagoglar ve sosyal hizmet uzmanlarından oluşan “Çocuklar İçin Adalet Girişimi”nin, tutuklu çocuklarla yaptığı görüşmelerde elde ettikleri ilk bulguları, kısa başlıklar halinde sundu:

- Çocukların yaşanan olayların kapsamına, amacına ve sonuçlarına ilişkin ne bilgileri ne de bu tür bir sosyal olguğu değerlendirmeye yetecek bilişsel kapasiteleri olmadığı,
- Olayın politik muhtevası konusunda en ufak bir fikirlerinin bulunmadığı,
- Yargılandıkları eylemin cezai sonuçları hakkında herhangi bir fikirlerinin olmadığı...

Kırtepe, “ruhsal ve bedensel sağlıklarında onarılması güç yaralar açılacak olan çocukların ‘çocuk’ olduğunu” bir kez daha hatırlatarak açıklamasına son verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Türkiye Kyoto'yu imzaladı...

Çözumsuzlüğün çözümsüz çözümü!

İnsanlık tarihi teknik alanda ve doğaya hakim olma mücadelesinde en fazla atılımını kapitalizmin tarih sahnesine çıkmasından bu yana yaptı. Ancak bu atılım, kapitalizmin insanlık dışı işleyişi, milyarlarca insanın kan ve gözyaşı üzerine inşa edildi. Doğanın, kısa vadede geri dönüşü neredeyse imkansız bir şekilde, yok edilmesi pahasına yapıldı.

Küresel ısınma henüz tam olarak anlaşılmamış olsa da, kapitalizmin dünyanın tüm ekolojik dengesini yok ettiği orta yerde duran bir gerçekliktir. Dünya çapında dengesizleşen doğa olayları milyonlarca insanın hayatını derinden etkilerken, açlık ve kuraklık tehlikesi her geçen gün artmaktadır. Hava kirliliği ve buna bağlı hastalıklar ile gürültü, stres, günlük tüketilen ürünlerde toksik maddelerin kullanımı, modern cihazların yarattığı teknolojik ve radyoaktif kirlenme, tüm dünyada insan vücudunun yapısının bozulmasına ve ölümcül hastalıklara yol açmaktadır. Buzullar erimekte, ormanlar yok edilmekte, hayvan türleri yok olmakta, doğal felaketlerde her yıl milyonlarca insan ölmektedir... Bu acı tablonun ressamı ise bu durumu bile paraya çevirmenin yollarını araştırmaya devam etmektedir. Bu kapsamda enerji verimliliği standartları tanımlayarak teknoloji satmaya çalışmaktadır.

11 Haziran 1997 yılında Japonya'nın Kyoto şehrinde imzalanan protokol, 2005 yılında Rusya tarafından da imzalanıncaya kadar işlevsiz kalmıştır. Protokol özetle atmosfere salınan karbon dioksit ve sera etkisine neden olan diğer beş gazın emisyonunun kontrolünü içermektedir.

Tüm dünya çapında ve ülkemizde postmodern solun sevinç çılgınlıklarıyla karşıladığı Kyoto Protokolü, aslında çevre felaketini paraya tahvil etmek isteyen burjuvazinin yeni bir oyuncağıydı. Bu anlaşmaya imza atan tüm ülkeler sera etkisi yaratan gazların salınımını azaltmaya veya bunu yapamıyorlarsa **“salınım ticareti”** yoluyla haklarını arttırmaya söz vermişlerdi. Yani burjuvazi büyük bir “fedakârlık”ta bulunarak, **“söz veriyorum ticaret yapacağım”** demişti.

Kyoto ile emperyalist ülkeler bir yandan baca ve egzoz tüttürmeye devam edecekler, sonra da kotalarını aşmamak için diğer ülkelere -ki bunlar bağımlı ülkeler oluyor- gidecekler. Emperyalist sisteme göbekten bağlı ülkeler bu cömert teklifi reddedemeyecek ve kendi kotasını gelişmiş kapitalistlere açacaklar. Bu arada kendi gelişimi sınırlandıracağı için, “temiz enerji kullanımı” adı altında ileri teknoloji sahibi ülkelerin kapısını çalmaya devam edecekler.

Zaten Kyoto da bunu açık bir dille onaylamaktadır: **“Kyoto Protokolü Ek 1, ülkelerinin (emperyalist devletler) sera gazı salınımı hedeflerine ulaşmak için başka ülkelere salınım azaltması satın alabilmeleri esnekliğine imkân tanımıştır. Bu, çeşitli borsalardan (AB Salınım Ticaret Borsası gibi) veya Ek 1’de yer almayan ülkelerin salınımlarını azaltan Temiz Gelişim Tekniği (TGT) projeleri ile veya diğer Ek 1 ülkelerinden satın alınabilir.”**

Böylece, ekonomik kriz içinde debelenen kapitalist sistem için yeni bir oyuncak, bir soluk alma fırsatı yaratılmış olmaktadır. Ayrıca Kyoto kesinlikle karbon salınımını azaltmak yönlü bir çaba içerisinde değildir. Azaltma denilen şey karbon salınımının 1990’lar seviyesine çekilmesidir. Temel olarak konulan sorun enerjinin verimli kullanılması olarak özetlenebilir. Kulağa hoş gelen bu söylem, AB patentli bir anlaşma için fazlasıyla iyimserdir. Yapılmak istenen, eski teknolojinin kullanımını hızla yok ederek yerine yenisini vermek, yani kapitalist iktisadın dilimize

tercümesiyle yeni bir pazar açmaktır.

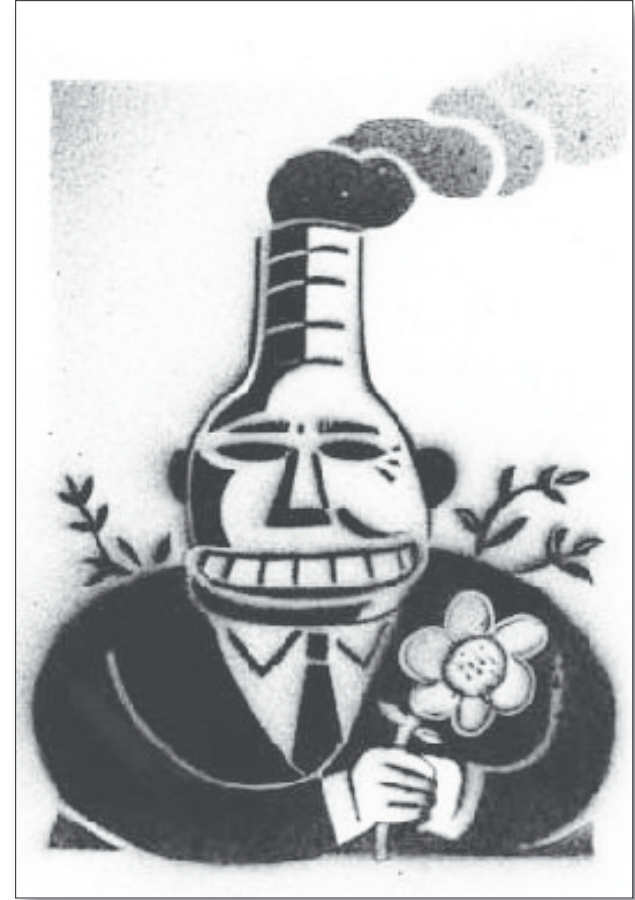
Zaten bunu onayını da yine Kyoto vermektedir: **“Sadece TGT Yönetim Kurulu tarafından onaylanmış Onaylı Salınım Azaltımları (OSA) alınıp satılabilir. BM çatısı altında, Kyoto Protokolü Bonn merkezli Temiz Gelişim Tekniği Yönetim Kurulu’nu Ek 1’de yer almayan ülkelerde gerçekleştirilen TGT projelerini değerlendirip onaylaması için kurmuştur. Bu projeler onaylandıktan sonra OSA verilir.”**

Yani, gaz salınımını azaltmak mı istiyorsunuz (Kyoto’ya imza atarak bunu zaten taahhüt ettiniz), önce hazırlayabiliyorsanız projenizi hazırlayacaksınız. Sonra bunu AB’nin kurumlarından birini onaylatacaksınız, sonra da projeyi hayata geçirmek için sizden gaz kotası satın almaya gelen devletlerden “karbon kredisi” alacaksınız. O da size karbonunu verecek.

Bu anlaşmaya Türkiye de imza atmış bulunuyor. Türkiye’nin Kyoto Protokolü’ne katılmasının uygun bulunduğu ilişkin kanun tasarısı 5 Şubat ‘09 tarihinde, TBMM Genel Kurulu’nda kabul edilerek yasalaştı. Tasarının maddelerinin görüşülmesinden sonra, 3’e karşı 243 oyla kabul edildi. Yani şimdi bu çarkın içinde Türkiye de yer alıyor.

Kyoto konusunda Türk burjuvazisi tarafından atılan bu adımın gerisinde ise, ABD’nin de Kyoto’ya yönelmesi var. ABD’nin de imzalayacağı konusunda Obama ile başlayan umutlar ABD’nin de bu ticaretin dışında kalmayacağını gösteriyor.

Kyoto, dünya çapında en yaygın çevre örgütü Greenpeace’in de onayını almıştır. Oysa bu şirin kapitalizm şakşakçıların görmediği ve görmek istemediği bir Kyoto daha olduğunu biliyoruz. 2003’te Kyoto’da ve 2006’da Meksika’da, BM Genel Açıklaması’nın tersine bir eğilimle, suyun bir “insan hakkı” olduğuna değinilmedi ve su “temel insan ihtiyacı” olarak tanımlandı. Bu sözcük değişimi başta bir şey ifade etmiyor gibi görünse de, devletlerin sorumluluklarının sınırlarını çiziyor. İhtiyaç olarak tanımlandığında, devlet su konusundaki tüm yükümlülüklerini pazar mekanizmalarına teslim

edebilir. Hak olarak tanımlandığında ise, bu hakkın yerine getirilmesi için gerekli sorumlulukları üstlenmek zorunda. Böylece, son dönem su üzerine söylenen onca söz Kyoto ile bir kez daha onaylanmış olmaktadır. Ancak bu zincirli tatlı su protestocularının bunu görmek gibi dertleri yok.

Elbette Kyoto’ya hayır demek de sorunu çözmiyor. Kapitalizmin dayattığı bu açmazın tek çözümü kapitalizmi yıkmaktır. Sorunlara çözüm diye çözümsüzlüğü sunan kapitalist barbarlık kendi bataklığına tüm insanlığı da çekmeye çalışmaktadır. Bu yüzden kapitalizmin yıkılması hayati bir sorun haline gelmiştir.

Suç örgütü NATO’ya karşı miting...

İlerici güçler tarafından NATO’nun kuruluşunun 60. yıldönümü dolayısıyla miting düzenleneceği duyuruldu.

Antikapitalist, Barışa Rock İnsiyatifi, Barışa Pedal Grubu, DSİP, EMEP, EHP, ESP, FHDD, Genç Siviller, Halk Cephesi, HOMUR Karikatür ve Mizah Grubu, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Girişimi, İHD, KESK, Küresel Eylem Grubu, Mazlumder, ÖDP, SDP, SODEV, TKP, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, Yeşiller Partisi ve DTP, NATO askeri örgütünün kuruluşunun 60. yıldönümü dolayısıyla 4 Nisan 2009’da düzenlenecek mitinge ilişkin 5 Şubat günü Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi’nde basın toplantısı gerçekleştirdiler.

Kurumlar adına ortak basın açıklamasını okuyan Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Tahsin Yeşildere, Nisan ayı başında NATO’nun 60. kuruluş yıldönümü kutlamalarının yapılacağını hatırlatarak, emperyalistler tarafından kurulan NATO’nun 60 yıl boyunca dünya halklarına kan, gözyaşı, kimyasal silahlar ve emperyalist işgaller bıraktığını söyledi.

NATO’nun her şeyden önce bir suç örgütü olduğunu hatırlatan Yeşildere, Kore işgali, Körfez Krizi, Kosova’nın bombalanması ve işgali ile Afganistan işgalinin, NATO’nun işlediği insanlık suçlarının sadece küçük bir bölümü olduğunu vurguladı.

NATO’nun kirli icraatlarının teşhir edildiği açıklamada, tüm dünyada NATO’ya karşı protestoların düzenleneceği duyuruldu.

Kadın işçilerin sendikalarda örgütlenmesinin önemi

Kapitalizmin tarihsel gelişimi sürecinde emek-sermaye çelişkisinin doğal sonucu olarak işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesi de gelişmiştir. Değişik aşamalardan geçen bu mücadelelelerin en kitleseli sendikalar üzerinden yaşanmıştır. Sendikalar, işçi sınıfının ekonomik, sosyal hak ve taleplerini geliştirip koruyan, sermayeye karşı mücadelesinde onu birleştiren, ortak hareket etme bilincini geliştiren ve sınıf bilinci kazandıran en önemli araçlardan biridir. Bu nedenle sendikalar başından itibaren marksist-leninistler için devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelesinde vazgeçilmez bir önem taşımıştır.

Ancak sendikalar bugünkü yapılarıyla bu özelliklerin oldukça uzağındadırlar. Örgütlenme politikasına ve özellikle konumuz olan kadın işçinin örgütlenmesi sorununa yaklaşımına yakından bakıldığında, sendikaların benzer özellikler taşıdıkları görülmektedir. Kadın işçileri örgütlenme yöneliminden örgütlü olanları yakından ilgilendiren sorunları çözmeye eğilimine, yönetici kademelerinde kadın işçilere verilen yerin sınırlı olmasından sendikalara egemen anlayışın kadınları engelleyici rolüne kadar...

Sendikaların gelişim süreci

Kapitalizmin ortaya çıkışıyla beraber kadın ve erkek işçiler, kendilerine “sunulan” işte patron hesabına, karşılığında çok az bir ücret alarak çalışmaya başlar. Daha çok çalıştıkça ücreti düşen, ücreti düştükçe patrona daha çok kazandıran işçiler, buna giderek tepki duymaya başlarlar. Bu tepkiler süreç içerisinde örgütlü bir hal alır. İşten atma ve başka saldırılar karşısında işçiler, böylesi dönemler için dayanışma sandıkları (kimi yerde kooperatif, dernek, birlik vb.) kurarlar. Bu sandıklarda toplanan paralar fona dönüşür. Bunun çıkarlarına olduğunu fark eden işçiler, bu sandıkları kitlesel olarak kurmaya yönelirler ve sermayenin türlü engelleriyle karşılaşır. Ağır bedeller ödedikleri zorlu mücadeleler sonucunda, sendika sermaye devletine kabul ettirilir. O günkü sandıklar zamanla sendikalara dönüşür. Sendikalar üzerinden yürütülen mücadelelerle, sigorta, işgününün kısaltılması, patronla toplu ücret pazarlığı gibi haklar elde edilir. Giderek işçi sınıfıyla sermaye arasındaki mücadele sertleşir.

Araştırmalar, kesin rakamlar olmasa da, sendikaların ortaya çıkış sürecindeki mücadelede kadın işçilerin çok fazla yer almadığını gösteriyor. İlerleyen süreçte öncülüğünü Amerika’daki dokuma işçilerinin başlattığı hareketle bu durum aşılmaya başlar. 8 Mart 1857’de ABD’nin New York kentinde 40 bin dokuma işçisi kadın sigorta, 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret talebiyle greve başlar. Devletin kolluk güçleri işçileri fabrikaya kilitler ve ardından saldırır. Saldırı sırasında çıkan yangında çoğu kadın 129 işçi katledilir.

Kadın işçilerin yaşadığı çok yönlü sorunlara karşı sonraki yıllarda da mücadeleler devam eder. 1886 yılında bu sefer Şikago’da yine tekstil işçisi kadınlar mücadele sahnesindedir.

Kadın işçilerin sendikalarda örgütlenmesinin önündeki başlıca engeller

Türkiye’de kadınların çalışma oranının düşük

olması, kadınların sendikalaşma oranı düşük sektör, meslek ve işlerde yoğunlaşması, kadının işe bakış açısı, zaman sınırlılığı, geleneksel değer yargıları, sendikaların mevcut yapısı, vb. kadın işçilerin sendikalaşmasının önündeki engellerden bazılarıdır.

Kadınların çalışma yaşamına katılımının düşük olmasında, asli emek değil geçici emek sayılmaları önemli bir etkidir. Bu nedenle kendileri de çalışmayı evlenip çocuk sahibi olana kadar veya sadece eve katkı olarak düşündükleri için, çalışma hayatında kendilerini geçici bir konumda görüyorlar. Kadın işçilerin genellikle düşük statülü, düşük ücretli, vasıfsız işlerde çalışmaları, eğitimsiz olmaları, onların işe bağlılığını olumsuz yönde etkiliyor.

İkincisi, kadın işçilerin istihdam edildiği sektörlerin başında sendikalaşma oranları düşük alanlar gelmektedir. Evlerde, büro-ofislerde temizlik, yaşlı ve çocuk bakımından otel-lokanta türü yerlerde part-time çalışmaya kadar en geniş tanımıyla hizmet sektörü başta olmak üzere, eve parça başı işlerde, konfeksiyonda, kayıtdışı ve marjinal işlerde kadın emeği son yıllarda daha yoğun kullanılmaktadır.

Üçüncüsü, kadın işçilerin maruz kaldığı baskılar ve geleneksel değer yargılarıdır. Kadının asli görevinin annelik ve ev işleri yapmak olduğu sürekli işlenir. Bu nedenle kadın işçinin sendikaya üye olması çoğu durumda kocası ve ailesi tarafından engellenir.

Dünyanın her yerinde çocuk bakımı ve ev işleri başta olmak üzere aile sorumlulukları kadınların sırtındadır. İşçi ve emekçi kadın hem işte hem evde çalıştığı için, gerek bedensel ve zihinsel olarak, gerekse zaman olarak sendikal eyleme yönelecek olanağa sahip olamamaktadır. Toplumsal yaşamın her alanındaki ayrımcılığın bu tabloya eklenmesiyle, sendikal eyleme aktif olarak katılımı işçi kadın ciddi zorluklarla karşılaşmaktadır.

Dördüncüsü, işçi kadınların sendikal faaliyete, sendikacıların deyimiyle “ilgisizliği”, doğru olmayan boş bir iddiadır. Pek çok araştırma, bu “ilgisizliğin” sendikaların politikalarından kaynaklanan yönler taşıdığını ortaya koymaktadır. Sendikalar işçi kadınların sorunlarına ilgi göstermemektedir. Kadın işçilerin yoğun olduğu fabrika ve işletmelerde, en başta TİS’lerde, kadın işçilerin istemlerine (ücretli doğum izni, doğum izinlerinin süresi, kreş ve emzirme odaları, vardiyalar, çalışma saatlerinin azaltılması, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalışma yasağı, vb.) ne denli yer verildiği ortadadır. Sorunun bir yanı budur. Diğer yanı ise eğitim politikası ile ilgilidir.

Sendikaların yönetiminde kadın oranı

Burjuva düzenin gerici erkek egemen anlayışı sendikalarda da varlığını sürdürüyor. Belki KESK bir ölçüde bunun dışında tutulabilir. Mevcut sendikaların yönetici kademelerinde yer alan kadın oranlarını yakın zamanda yapılan bir araştırma çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyor. Türk-İş’in 35 sendikasında 5 kadın, DİSK’in 18 sendikasında 10 kadın, KESK’in 11 sendikasında 14 kadın ve Hak-İş’in 8 sendikasında sadece bir kadın yönetici bulunmaktadır. Bir başka ifadeyle, toplam 360 yöneticiden yalnızca 30’u kadındır. Sendikalara yön veren anlayışa baktığımızda, yönetim kademelerinde işçi ve emekçi kadınların yer almasına karşı ciddi bir direnç sergilenmekte, bu yönlü çabalar kösteklenmektedir.

Kadın işçilerin sendikalarda örgütlenmesinin önemi

“Kadın işçilerin örgütlenmesi ve eğitimi yalnızca kadının durumunu düzeltmek için en önemli adım olmakla kalmaz, genel olarak işçi hareketinin daha hızlı ve daha güçlü ilerlemesi için de önemli bir faktör oluşturur. Dolayısıyla var olan toplumsal koşulların daha hızlı dönüşümü üzerindeki etkisi çok büyüktür.” (Clara Zetkin, Kadın sorunu üzerine seçme yazılar)

Burada kadın işçilerin örgütlenmesinin neden önem taşıdığı özlü bir biçimde ifade edilmiştir. Kadın işçiler örgütlendiklerinde, kendi durumlarını düzeltmekle kalmayacaklar, sınıf hareketine taze kan taşıyarak ilerlemesi ve güçlenmesinin önünü açacaklardır. Bununla bağlantılı olarak işçi ve emekçi kadınların toplumsal mücadeleye katılımı artacak, yanısıra sendikaların mevcut yapısı değişime uğrayacaktır.

İlk ortaya çıktıkları andan itibaren komünistler güç ve imkanlarını sınıf çalışmasına yöneltmişler, ilgi ve dikkatlerini bu alanda yoğunlaştırmışlar, bu çerçevede sendikal örgütlenme çalışmasına da önem vermişlerdir. Bu çalışmanın özgün bir parçası olarak emekçi kadın çalışması da önemini korumaya devam etmektedir. Emekçi kadın çalışmasının fabrika/işyeri ayağı sendikalaşma faaliyetinde de yoğunlaşma ve derinleşmeyi gerektirmektedir. Sınıfın bu kesimine ulaşmanın bir yolu, bu zeminden seslenen bir çalışma olacaktır. İçinde bulunduğumuz kriz koşullarında bunun önemi her zamankinden daha çok artmıştır.

Savaş aygıtı NATO'ya hayır!

Emperyalist haydutlar, kuruluşundan bu yana tüm dünya işçileri ve ezilen halklarına karşı bir cinayet ve savaş aygıtı olarak iş gören NATO'nun 60. yılını kutluyorlar.

İlk kez geçtiğimiz hafta sonunda, Almanya'nın Münih kentinde her yıl yapılan NATO Güvenlik Konferansı çerçevesinde bir araya gelindi.

Emperyalist haydutların ikinci randevusu ise 3-4 Nisan'da gerçekleşecek. Her zamanki gibi bu zirveye de, NATO üyesi ülkelerin devlet ve hükümet yetkilileri, dünya silah tekellerinin temsilcileri ve savaş lobisi katılacak. Ve yine her zaman olduğu gibi, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına yönelik saldırganlık ve savaşın sorunları ele alınacak. Halklara yönelik yeni savaş planları çıkartılacak, yeni hedefler belirlenecek.

Dikkate değer olan, 60. yıl kutlamalarının, emperyalist-kapitalist sistemin bir kez daha, 1929 bunalımından daha kapsamlı ve sonuçları bakımından daha yıkıcı yaşanacağı kesin bir bunalımın içine girdiği koşullarda toplanıyor olmasıdır. Bunun kendisi, emperyalist saldırganlığın daha da azgınlaşacağı, yanısıra yeni bir emperyalist savaşın sadece bir tehdit değil yakın bir tehlike olduğu anlamına geliyor. Bu durum aynı zamanda, savaşa ve militarizme karşı mücadelenin daha fazla önem kazandığını gösteriyor.

Emperyalistler cephesinden zirve hazırlıkları

3-4 Nisan'da toplanacak olan NATO'nun 60. Yıl Zirvesi çerçevesindeki hazırlık çalışmaları şimdiden başlatılmış bulunuyor.

Almanya'nın Baden-Baden ve Fransa'nın Strasburg kentinde toplanacak olan bu uğursuz zirvenin bu seferki baş aktörü, ABD başkanı Obama olacak. Zirveye, 26 NATO üyesi ülkenin devlet ve hükümet başkanlarının yanısıra 3.500 kişi davet

edilmiş bulunuyor.

Zirvenin güvenliği çerçevesinde hazırlıklar başlatılmış durumda Baden-Württemberg İçişleri Bakanı, toplam 14 bin polisin zirve için görevlendirildiğini açıklamaktadır. Bununla da yetinilmemekte, 6 bin polis gücü de yedekte tutulmaktadır. Kutlamaların toplam maliyetinin ise 50.48 milyon Euro olacağı açıklanmaktadır.

Zirvenin ön günlerinden başlanarak, kutlamaların gerçekleştirileceği kentlere giriş çıkışların denetleneceği, zirveye dönük protesto gösterilerinin "tehlikeli boyutlar" kazanmaması için her türlü engelleyici tedbire başvurulacağı şimdiden anlaşılmaktadır.

NATO ve savaş karşıtı güçler de hazırlanıyor

Emperyalistler cephesinde tüm bu hazırlıklar yapılırken, NATO ve savaş karşıtı güçler de boş durmamaktadır. Almanya'daki ilerici, anti-emperyalist ve devrimci güçler, zirvenin yapılacağı bölgeye yakın kentler başta olmak üzere şimdiden, savaş karşıtı platformları kurmuş bulunuyorlar. 7 Şubat'ta gerçekleştirilen ilk protestoların ardından asıl gösteriler, 3 ve 4 Nisan'da gerçekleştirilecek. Avrupa ülkeleri başta olmak üzere, dünyanın hemen her yerinde onbinlerce savaş karşıtı gösterici alanlara çıkarak, savaş aygıtı NATO şahsında emperyalist saldırganlığı protesto edecek.

Komünistler olarak, kapitalist-emperyalist sistemin adeta soluğunu kesen bir krizle yüzyüze olduğu günümüz koşullarında, her zamankinden daha yoğun, yaygın ve hedefli bir politik-pratik çalışma içinde olacağız. İlerici, anti-emperyalist ve devrimci çevrelerin oluşturduğu platformlarda yer alacak, çalışmalarına katkı sunmak için çaba harcayacağız.

BİR-KAR / Avrupa

Münih'te protesto...

Münih'te toplanan Alman-Fransız Güvenlik Zirvesi 7 Şubat Cumartesi günü 5 bin kişilik bir eylemle protesto edildi.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da emperyalist haydutlar Münih'te bir araya geldiler ve içinde oldukları krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yükleme hesaplarını yaptılar. Zirvede bunlar konuşulurken sokaklarda ise binlerce kişilik protestolar vardı. Davos'ta protesto eylemleriyle karşılanan haydutlar, Münih'te de kitlesel biçimde protesto edildiler.

Protesto öncesi Münih şehri tam bir polis kuşatması altındaydı. 4 binin üzerinde polisin görev yaptığı cumartesi günü, şehrin girişleri ve kitlenin toplanacağı alanlara polis kontrol noktaları kurulmuştu. Araba ve otobüsle eyleme gelen insanlar saatlerce bekletilip arama ve kimlik kontrolünden geçirildi. Değişik uluslardan ilerici ve devrimcilerin saat 12.00'de eylem alanı olan Marienplatz'te bir araya geldiler, döviz ve pankartlar eşliğinde sloganlar atarak enternasyonal dayanışmayı yükselttiler.

Burada yapılan konuşmalarda gerek işçi ve emekçilere yönelik saldırılar, gerekse de halklara yönelik saldırılar dile getirildi. Savaş örgütü olan NATO'nun 60. yıl kutlamasına hazırlanan emperyalist haydutların 3-4 Nisan'da Strasburg'ta yapacakları zirveye karşı yapılacak protesto eylemlerine çağrı yapıldı.

Saat 15.00'te kitle, zirvenin yapıldığı Marienhof oteline doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş kolu Marienhof otelin önüne gelindiğinde otelin önüne polis barikadı kurulmuştu. Burada da bir süre sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde zirve protesto edildi. Bekleyişin ardından eylem sona erdi.

Biz de İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) olarak erken saatlerden itibaren bildiri ve pankartımızla alanda yerimizi aldık. Eyleme "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı dayanışmaya!" şiarının yer aldığı Almanca pankartımızla katıldık. Miting ve yürüyüş boyunca "Die Krize ist die Krize des Kapitalismus, die kapitalisten die Rechnung begleichen!" şiarlı Almanca bildirimizi dağıttık.

BİR-KAR / Stuttgart

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dünyadan...

Fransa'da yeni eylem kararları

29 Ocak'ta Fransa'da Sarkozy hükümetinin reform paketlerini protesto etmek için bir milyonu aşkın işçi ve emekçinin gerçekleştirdiği genel grev sonrasında anlaşmaya varılamaması üzerine, sendikalar 19 Mart'ta ülke genelinde ikinci bir eylem yapılacağını duyurdu. Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin hayata geçirmeyi planladığı ekonomi politikalarını savunması üzerine, 8 sendika federasyonu eylem kararlarını açıkladı.

Sarkozy, 18 Şubat'ta sendikalarla bir görüşme gerçekleştireceğini ve 29 Ocak'ta yapılan genel grevle ilgili görüşleri tartışacağını söyledi. Sendikalar 9 Şubat akşamı yayımladıkları ortak deklarasyonda, Sarkozy'den bu görüşmede "somut öneriler" yapmasını beklediklerini, sendika üyesi işçilere "ortak bir eylemle hükümete baskı uygulamaya devam etmeleri"ni söylediler.

İrlanda'da öğretmenler eylem hazırlığında...

İrlanda'da 50 bini aşkın öğretmenin örgütlü bulunduğu sendikalar, 16 Şubat günü yapacakları görüşmede hükümetin maaş vergisi programına karşı eylem örgütleyeceklerini duyurdular. İrlanda Öğretmenler Sendikası, İrlanda Ulusal Öğretmenler Örgütü, Ortaöğretim Öğretmenleri Birliği ve İrlanda Üniversite Öğretmenleri Federasyonu başkanları grev dahil her türlü seçeneğin görüşüldüğünü açıkladılar.

İtalya'da 13 Şubat'ta yürüyüş...

İtalya Genel Sendikalar Konfederasyonu'na bağlı İtalyan Metal İşçileri Federasyonu ile Kamu Çalışanları Federasyonu, hükümetin kamu çalışanlarına ve kamu hizmetlerine dönük saldırılarını, ayrıca kadın işçiler ile erkek işçiler, yerli işçiler ile göçmen işçiler arasında uyguladığı ayrımcı politikaları protesto etmek için bir araya geleceklerini duyurdular.

Berlusconi hükümetinin hem kamu sektöründe hem de özel sektörde çalışan işçilerin haklarını gaspettiğini söyleyen sendikalar, 13 Şubat günü Roma'da üç koldan başlatacakları yürüyüşle Piazza San Giovanni Meydanı'nda bir araya gelecekler.

Hong Kong'da grev!

Hong Kong'un en büyük telekom şirketi PCCW'de sözleşmeli çalışan 300'ün üzerinde işçi 10 Şubat günü grev yaptı. Şirketin sözleşmeli işçilerin ücretlerinde %10 kesintiye gitmesi üzerine yapılan grevden kablolu TV ve telefon servisleri etkilendi. Ayrıca, bazı yerel kanallar PCCW'nin 600'den fazla çalışanın işine son vereceğini söyledi.

Kırgızistan’da ABD üssü kapatılıyor...

Emperyalistler arası ilişkilerde yeni dönem

Rusya-Gürcistan savaşının ardından komünist basında emperyalistler arası ilişkilerde yeni bir döneme girildiği vurgulanmış ve şu tespit yapılmıştı: *“Artık yeni bir döneme girilmiştir. Bu yeni dönemin temel özelliklerinden ilki, emperyalist dünyadaki hegemonya krizinin derinleşmesi ve bunu adım adım belirli bloklaşmaların izlemesidir. İkincisi, yıllardır kıyasıya bir biçimde fakat örtülü ya da dolaylı olarak sürmekte olan emperyalist nüfuz mücadelelerinin bundan böyle daha açık biçimler içinde seyredecek olmasıdır. Üçüncüsü, bu cepheden karşı karşıya gelişin dolaysız bir sonucu olarak silahlanma yarışının yeni bir düzeyde tırmanmasıdır. Bir dördüncüsü ise bölgesel bunalımların ve zaman zaman savaş biçimini alacak yerel çatışmaların bundan böyle daha da çoğalmasdır. (SİKB, 22 Ağustos 2008)*

ABD ile Rusya arasındaki nüfuz mücadelesi tehditkar çıkışlarla devam etmektedir. ABD’nin Polonya ve Çek Cumhuriyeti’ne hava savunma üssü kurma kararı almasının ardından Rusya, bu sürece tepkisiz kalmayacağını açıklamıştı.

Rusya, 3 Şubat ‘09’da Ortak Güvenlik Anlaşması Örgütü üyesi olan Belarus, Ermenistan, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan ve Tacikistan ile bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantı sonucunda Kırgızistan’da bulunan Manas ABD Üssü’nün kapatılması kararı alındı. Çatışma potansiyeline karşı acil müdahale gücünün kurulacağı açıklandı

Rusya Cumhurbaşkanı Dimitri Medvedev toplantı sonrasında acil müdahale gücüne ilişkin şunları söyledi: *“Ortak güç oluşturulmasının ardındaki sebep, OGAÖ bölgesinde biriken ciddi çatışma potansiyelidir.”* Yeni kurulacak gücün bölgede güvenliği sağlayacağını belirten Medvedev, bu yeni birliklerin NATO’dan daha güçsüz olmayacağını da vurguladı. Bu beyanatlar fazla bir yorum gerektirmiyor.

Kırgızistan’da bulunan Manas ABD üssü ile emperyalistler, her ay 15 bin kişilik askeri gücü ve 500 ton mühimmatı Afganistan halkını teslim alabilmek için bölgeye gönderebiliyordu. Rusya, ABD’ye çelme takarak bölgedeki gücünü hatırlatmış oldu. Böylece Afganistan bahanesiyle Kırgızistan’da yerleşen ABD emperyalizminin, Rusya’nın etrafında çok “gezinmesine” izin vermeyeceğini hatırlatmış oldu. ABD emperyalizmi için bu stratejik üssün kaybedilmesi, özellikle Afganistan’daki asker sayısının artırılmasının ve operasyonların yoğunlaşmasının düşünüldüğü bir dönemde, daha da büyük önem kazanmaktadır.

Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Grigory Karasin, ABD üssünün kapatılacak olmasından duyduğu memnuniyetle, Afganistan’daki koalisyon kuvvetlerine, kendi ülkesi üzerinden yardım gönderme konusunda Amerika ile anlaşmaya hazır olduklarını bildirdi.

Rusya, hakimiyeti altında tutmaya çalıştığı, önemli enerji ve doğalgaz yataklarının bulunduğu bu stratejik coğrafyada ABD’nin elini kolunu sallayarak dolaşamayacağını, meydanın sahipsiz olmadığını ortaya koymaktadır. Bundan sonraki süreçte emperyalistler arası çıkar çatışmaları daha fazla kendini dışa vuracaktır.

Kırgızistan’daki Amerikan üssü boşaltılırken, Kırgızistan’da zaten iki üsse sahip olan Rusya’nın bir de savunma sanayii tesislerinin de içinde olduğu bazı işletmelerin mülkiyetini alması, bu gelişmelerin üstüne tuz biber oldu. Rusya, Ortak Güvenlik Anlaşması Örgütü üyesi ülkelere ekonomik yardımlar yaparak, işbirliğini daha “sağlam” temellerde pekiştiriyor.

Rusya, Polonya ve Çek Cumhuriyeti’nde ABD’nin konuşlandırmak istediği hava savunma sistemlerine cevap olarak da Belarus’la anlaştı. Belarus’un, Polonya ve Litvanya sınırındaki hava savunma sistemlerini birleştirme kararı aldı.

Rusya Devlet Başkanı Dmitri Medvedev yeni sistemin iki ülkenin güvenliğini arttıracaklarını, Orgeneral Alexander Zelin ise, sistemin 5 hava kuvvetleri ve 10 hava savunma birliğinden oluşacağını söyledi.

Yaşanan bu gelişmelerden rahatsız olan ABD emperyallzmi, biçimsiz bir tepki vermek yerine, denetimi altındaki kurumlar vasıtasıyla memnuniyetsizliğini dışa vurmaya tercih etti.

Hegemonya savaşı sadece Orta Asya ve Kafkaslar’da yaşanmıyor. Bir zamanlar ABD’nin arka bahçesi olan Latin Amerika’da, reformist sol partiler, emekçi halkın biriken tepkisi sonucunda hükümete geldiler. Ortadoğu’da bataklığa saplanan ABD, arka bahçeye bakmaya pek fırsat bulamasa da, Rusya 2008’in son aylarında Latin Amerika ülkelerine ziyaretler gerçekleştirdi. Peru, Brezilya, Venezuela ve en son Küba’yı ziyaret ederek, ekonomik ve askeri anlaşmalar imzaladı. Rusya, ABD’nin kendisini yakın

çevresinden kuşatma saldırısına, arka bahçesi Latin Amerika’dan karşılık vermektedir.

ABD birçok cephede aynı anda savaş yürütse de, dünyaya hükmedecek güç olarak şu an karşısında alternatif bir güç bulunmuyor. Ancak, ABD’nin “tek kutuplu dünya” teranelerinin eskisi gibi karşılığı yok. Putin’in 2007’deki 43. Münih Güvenlik Konferansı’nda, *“Günümüz dünyasında, tek kutuplu dünyanın kabul edilemez olmasının yanı sıra, aynı zamanda imkansız olduğu kanaatindeyim”* demesi, dünyada bazı şeylerin değişmeye başladığının işaretini vermişti. Yaşanan gelişmeleri bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu batağının ardından Rusya’yı doğrudan karşısına alma cesaretini gösteremeyecektir. Çünkü Rusya, ABD’nin herhangi bir saldırı girişimine sert tepki gösterebilecek askeri güce sahip bir ülkedir. Rusya’nın, Gürcistan’ı öne sürerek kendisini yoklamak isteyen ABD’ye tepkisi, Gürcistan’ı işgal etmek olmuştur.

Derinleşen kriz, önümüzdeki süreçte emperyalistler arası çıkar çatışmalarını keskinleştirecek, yeni çalkantılı süreçlerin yaşanmasına neden olacaktır.

Küçükçekmece’de çalışmalar...

Eğitim çalışması

Yerel seçimlerin gündeme girmesi ile birlikte eğitim çalışmamızı bu gündem üzerinde yoğunlaştırmış bulunuyoruz. Seçimlerle ilgili eğitim çalışmamızda Eksen Yayıncılık tarafından çıkarılan **“Seçimler ve sol hareket”** ve **“Tasfiyeci sürecin son aşaması: Parlemanterizm”** kitapları ile A. Y. Badayev’in **“Çarlık Duması’nda Bolşevikler”** kitabını ele alıyoruz.

Emekçinin Gündemi

Emekçinin Gündemi’nin Şubat 2009 tarihli son sayısı temel gündem olarak yerel seçimleri ele almış bulunuyor. *Emekçinin Gündemi* diğer yazıları ise krizin fabrikalara yansımaları, fabrika komiteleri, işçi ve emekçi direnişlerini ele alıyor. Ayrıca 14 Şubat günü Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilecek **“Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfının tutumu”** başlıklı seminer ile 15 Şubat’ta Kadıköy’de gerçekleştirilecek kriz karşıtı mitinge çağrı yapmış bulunuyor. Biz de *Emekçinin Gündemi*’nin son sayısının dağıtım ve satışını fabrikalarda, işçi ve emekçilerin yoğun olarak geçtikleri güzergahlarda kullanıyoruz.

14 Şubat kriz semineri çalışması

14 Şubat günü Tez Koop-İş Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır, **“Kapitalizmin krizi ve krize karşı nasıl tutum almalıyız”** başlıklı bir sunum yapacak. Seminere katılımı güçlendirmek için çeşitli metaryaller kullanıyoruz. Bu çerçevede hazırladığımız el ilanları, A-4 alan içi afişler ve ozalitleri kullanmaya devam ediyoruz. Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, 14 Şubat seminerine yönelik bu faaliyeti aynı zamanda 15 Şubat Kadıköy mitingine katılımı güçlendirecek bir temelde yürütüyoruz.

Haftalık Kızıl Bayrak satışları

Bu hafta Şirinevler ve İnönü Mahallesi’nde *Kızıl Bayrak* satışlarını gerçekleştirdik. Bu çalışmamızı 15 Şubat’ta gerçekleştirilecek mitinge çağrı ile birleştirdik.

Emekçi kadınlar 8 Mart’a hazırlanıyor

Yaklaşan 8 Mart ile birlikte bölgemizdeki emekçi kadın çalışmasını yoğunlaştırmış bulunuyoruz. Bu çerçevede gerçekleştirilen iki toplantıda süreç ve yapılması gerekenler üzerine çeşitli tartışmalar yürüttük. Bu tartışmalar sonucunda 1 Mart tarihinde bir emekçi kadın etkinliğinin yapılması kararlaştırıldı. 1 Mart’ta gerçekleştirilecek bu etkinliği Desa direnişiyle dayanışmayı büyütme hedefiyle ele alacağız.

Küçükçekmece BDSP

Gerici güç odaklarının Filistin sorununa “ilgisi”...

Ezilen halkları ancak direniş zafere ulaştırabilir!

İsrail savaş makinesinin Gazze’yi hedef alan vahşi saldırısıyla bir kez daha dünya gündeminin baş sırasına yerleşen Filistin sorununun “çözümü”, farklı güçler tarafından “dert” edinilmiş görünüyor. Bir yanda emperyalist güçler, öte yanda bölgedeki gerici rejimler soruna “çözüm” bulma arayışlarını sürdürüyorlar.

Soruna çözüm aradığını iddia eden gerici güçlerin toplamına bakıldığında, hiçbirinin Filistin halkının temel sorunlarıyla yakından uzaktan bir alakasının olmadığı görülüyor. ABD, Birleşmiş Milletler, AB, Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün... Batılı emperyalistler ile işbirlikçi rejimlerden oluşan bu gerici güçlerin tümü ırkçı-siyonistlerle işbirliği içindedirler. Bu suç ortaklığından dolayı, tarafların hiçbirisi Gazze saldırısı sırasında İsrail’e karşı herhangi bir yaptırım uygulamanın sözünü bile etmemiştir. Bu güçlerin tümü, İsrail savaş makinesinin Filistin halkının direnme iradesini kırmasını beklemişler, ancak diz çökmeyi reddeden Filistinli direnişçiler, bu iğrenç beklentileri boşa düşürmüşlerdir.

Saldırıyla ilgili en çok gürültü yapan, dahası bu sayede Arap halkları nazarında yarattığı yanılsama ile “kahraman” mertebesine ulaşan Tayyip Erdoğan’dır. Ancak bu ikiyüzlü gösterinin nedeni Filistin halkının sorunları ya da acıları değil, dinci gericiliğin iç ve dış politikadaki dönemsel hesaplarıdır. Gazze’yi yerle bir ettikleri için değil, kendisini yeterince dikkate almadıkları için siyonistleri eleştiren dinci Tayyip, Davos’ta ise, siyonist cumhurbaşkanına değil, oturumu yöneten kişiye tepki gösterdiğini açıklamak durumunda kalmıştır. Nitekim her iki tarafın yetkilileri de Türk-İsrail devletleri arasındaki stratejik işbirliğinin bu tür diplomatik sorunlardan etkilenmeyecek kadar köklü olduğunu tekrarlayıp duruyorlar. Tayyip ve müritleri de, “malumun ilanı” olan bu açıklamalara itiraz etmediler. Çünkü söylenenler onların da görüşlerini yansıtır.

Filistin sorununun gösterilen “ilgi”nin ırkçı-siyonist işgalin kaçınılmaz sonucu olan köklü sorunlara çözüm üretmekle bir alakası yoktur. Hiçbir taraf Filistin halkının temel taleplerinin karşılanmasından söz etmiyor. Zira böyle bir tutum, ırkçı-siyonist rejime karşı net bir duruş sergilenmesini zorunlu kılıyor. Oysa Gazze’de yarattıkları yıkım ve kan denizi üzerinden propaganda yaparak seçime giren ırkçı-siyonistler, Filistinli çocukların kanını siyasi rantta çevirmekle meşguller. Bu küstahlık, siyonist rejim dostlarının İsrail’e tanıdıkları ayrıcalıklar sayesinde mümkün olmaktadır.

İşledikleri ağır savaş suçları ortadayken, bu suçlar sayesinde seçimlerden güçlenerek çıkan ırkçı-siyonist partiler, daha saldırgan bir hükümet kurmayı vaat ediyorlar. Faşist “İsrail Evimiz” Partisi’nden “Kadima”ya, “Likud”tan “İşçi Partisi”ne, İsrail siyasetine damgasını vuran siyasi zihniyetler arasında öze dair bir fark bulunmuyor. Tonlama ya da üslup farkı dışta tutulursa, Likud ve Kadima’dan sonra üçüncü sıraya yükselen faşist partinin şefi Avigdor Lieberman tarafından ifade edilenler, adı geçen partilerin anlayışlarını dile getiriyor. Gazze saldırısında blok bir şekilde sergilenen soykırımcı zihniyet, söylemdeki bir takım farklılara rağmen ırkçı-siyonistlerin amacı, azılı faşist Lieberman tarafından

dolaysız bir şekilde dile getirilmektedir. Bu iğrenç emeller, “Araplar’dan arınmış bir İsrail devleti hedefine ulaşmak” şeklinde özetleniyor. Tabii bu faşist zihniyete göre hedefe ulaşmak için, kitlesel kıyım ve sürgün dahil her şey mübahtır.

Batı Şeria’daki Filistin yönetiminin başkanı Mahmut Abbas’ı Ankara’ya çağıran siyonist kasapların dostları ise, “bölgenin etkili gücü” olduklarını Washington’daki efendileri nezdinde kanıtlama derdindeler. Kritik önemi olan yerel seçimler öncesinde Filistin sorununa “yakın ilgi” gösteren Tayyip ile müritleri, bu ilgiyi siyasi rantta çevirme hesabı içindeler.

Ankara’daki dinci gericilerin Filistin sorununun çözümünden anladıkları ise, belli kırıntılar karşılığında Filistinli örgütleri direnişi bırakmaya ikna etmek, bunun karşılığında ise batılı emperyalistler tarafından muhatap alınmalarını sağlamaktan ibarettir. Bu tür girişimlerin esas olarak emperyalist-siyonist güçlere hizmet etmekten öte bir işe yaramayacağı benzer girişimlerin akıbetinden de bellidir.

Nitekim gerici güçlerin Filistin sorununun çözümü diye sundukları, Hamas ile İsrail arasında ateşkes anlaşması imzalanmasıdır. Böyle bir anlaşmanın imzalanma ihtimali yüksektir. Oysa defalarca bu türden anlaşmalar imzalandı. Ama hiçbir anlaşma siyonist cellat takımının toplu kıyıma devam etmesini engellemedi. Yıkıcı sonuçları 10 şiddetinde bir depreme benzetilen son Gazze saldırısı ise, 6 aylık ateşkesin bitmesinden sadece üç gün sonra başlatılmıştı.

Emperyalist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerinin Filistin konusunda bu kadar fütursuz olabilmelerinin temel nedenlerinden biri, Filistin direnişinin devrimci bir önderlikten yoksun olmasıdır. Zira kendi aralarında çatışmaya devam eden El Fetih-Hamas ikilisi, ırkçı-

siyonist işgale karşı birleşik bir direniş geliştirmek yerine, Amerikancı Mısır rejiminin hakemliğinde pazarlık yapmakla zaman tüketiyorlar. Filistin’in parçalanmasına son vermek için çaba harcamayan bu iki anlayış, halen birleşik direnişin önünde engel konumundalar.

İşte bu uğursuz tablo, Filistin halkının direnme iradesine rağmen gerici güçlerin Filistin sorunu hakkında ahkam kesebilmelerini mümkün kılıyor.

Filistin sorununun yüz yıla yayılan tarihinin defalarca kanıtladığı gibi, ne emperyalistlerin ne bölgedeki gerici güçlerin bu sorunun çözümüne zerre kadar katkıları olabilir. Filistin halkının soluk almasına ortam hazırlayacak, giderek bu mücadelenin zafere ulaşmasını sağlayabilecek yegâne yol anti-emperyalist/anti-siyonist direniştir.

Köln’de baskı yasalarına karşı panel...

DEKÖP-A (ATİK, ADHK, AvEG-Kon, BİR-KAR ve Yaşanacak Dünya), her gün bir yenisi yürürlüğe konan baskı yasalarına karşı, Şubat ayının ortalarında başlayan ve yaklaşık beş ay sürecek olan bir kampanya planlamış bulunuyor. Basın açıklaması ve eylemlerle startı verilen kampanya, panel, bilgilendirme standı, imza kampanyası gibi araçlarla sürdürülecek.

Bu çerçevede, 4 Şubat günü Köln’de, yerli devrimci yapılardan MLPD ve KPD/ML gibi partilerin de katıldığı bir ortak panel gerçekleştirildi. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı panele, konuşmacı olarak Avukat Roland Meister (MLPD) ve DEKÖP temsilcisi katıldı.

DEKÖP temsilcisi, gittikçe artan devlet terörünün ilk hedefinin, başta göçmenler olmak üzere tüm devrimci kişi, kurum ve örgütler olduğunu belirtti. Kriz dolayısıyla bu saldırıların artacağına vurgu yaptı, birlikte mücadelenin önemine değindi.

Roland Meister ise, son yasal değişiklikler ve yeni uygulamalar hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. Almanya’da en tanınmış gerici yasaların 129 a ve 129 b olduğunu, bu yasalardan dolayı hala tutuklu olan, ağırlığını Türkiyeli ve islamcı kişilerden oluşan onlarca müvekkilinin olduğunu belirten Meister, bu yasaların tüm AB ülkelerinde eş zamanlı olarak çıkarıldığını söyledi.

2. Dünya Savaşı’ndan sonra fiilen dağıtılan gizli polisin yeniden faal hale getirildiğini söyleyen Meister, Alman İstihbarat Örgütü’nün (BND) ise sadece Almanya’da değil, Kolombiya, Afganistan, Balkan ülkeleri ve dünyanın onlarca ülkesinde faal olarak çalıştığını belirtti. Federal Kriminal Dairesi’nin, telefon dinleme, bilgisayar ve banka hesaplarını kontrol ve gözetleme ile ilgili uygulamaları hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. Bütün bunların sermayenin çıkarlarını korumayı amaçladığını, devlet terörüne karşı çözümün işçi sınıfının mücadelesinde olduğunu altını çizdi.

Soru-cevap bölümünde konuşmalar ağırlıklı olarak, göçmenlerin özgün sorunları ve MLPD’nin buradaki göçmen sorununa bakışı üzerinde yoğunlaştı.

BİR-KAR / Köln

Bir kez daha yerel seçimler üzerine; ya da ilkeli duruş mu, günübirlük şaşkınlık mı?

M. Can Yüce

İlkelere ve bunun ürünü bir programa dayalı politika mı, yoksa ilkesiz günübirlük hesaplar ve “kazançları” öngören politika mı?

Politik yapma tarzında temel soru ve sorun budur!

İlkeli ve programlara dayalı politika yapma tarzında samimi ve tutarlı bir çizgi izlenmediği sürece burjuva politika yapma tarzı ile devrimci politika yapma iddiası arasındaki farklılık belirsizleşir ve giderek kaybolur. Kuşkusuz bu noktada devrimci politika ile devrimci politika ahlakı arasındaki bağlar da tümenden havaya uçurulmuş olur.

Devrimcilik ve sosyalizm iddiasındaki parti, grup ve kişilerin kaybettiği temel nokta da budur! Devrimci politika, bir araçtır, devrimci hedeflere varmada temel bir araçtır. Ama temel hedef ve onu belirleyen ilkeler, iç tutarlılık ve ahlaki bütünlük gözden kaçırıldıktan, ya da bunlar, günübirlük hesap ve kazançlara kurban edildikten sonra, “dünyalar kazanılsa” bile bu, bir şey ifade edebilir mi? “Kazanılan bu şey” varılmak istenen hedeften uzaklaşmak ve giderek başkalaşım tersine dönmek değilse nedir?

Bu noktada politika ve onun araçları ile devrimci hedefler ve ilkeler arasında mutlaka ahlaki uygunluk olmak durumundadır. Yoksa “hedefe varmak için her yol mübah” anlayışı, belki de etki yaratabilir, güç yapabilir, iktidar merdivenlerini de tırmandırabilir, ama bu, ilk çıkışın ilkeleri ve toplum tasarımıyla bağlantılı bir şey olamaz! Olsa olsa savaşılan gerici hedefin bir benzeri, bir kopyası ve daha kötüsü karikatürü olabilir! Şimdiye kadar yaşanan irili ufaklı sayısız deneyim, bu gerçeği sayısız kez doğrulamıştır.

Bu kısa hatırlatmalardan sonra yerel seçimler ve devrimci tutuma bir kez daha bakabiliriz: Bir önceki yazımızda devrimci tutumun esaslarını üç noktada özetlemiştik. Hatırlatmak gerekirse;

“Bir: Seçimlerin, özel olarak Yerel Seçimlerin sömürgeci egemenlikle doğrudan ve kopmaz bağlantılarını ortaya koymak, bu seçimlerde okun sivri ucunu sömürgeci özel savaşın teşhir ve tecrit hedefine doğrultmak önemlidir. Sadece genel propaganda düzeyinde değil, somut politika ve kirli uygulamaların teşhiri bağlamında da bunu yapmak gerekiyor. Başta AKP ve diğer sömürgeci partileri teşhir etmek, onlara oy verilmemesi yönünde propaganda kampanyalarını örgütlemek önemlidir.

İki: İmralı Partisi ve DTP’nin gerçek kimliklerini, politik çizgilerini, yerel yönetim deneyimlerini ortaya koymak ve ilke olarak bu partiye de oy vermemek doğru bir tutumdur.

Üç: Öte yandan halkımızın yanılsamalı da olsa bir duruşu, kendi temel istemleri var; bunlar, aynı zamanda mücadelenin canlı dinamikleridir. Bu dinamiklerin yanında olmak, bunları doğru bir kanala, doğru bir programa çekmek için çaba içinde olmak başka önemli bir nokta olmaktadır. Bu anlamda gerçek anlamda yurtsever adayları desteklemek bu ilkesel tutumun bir gereğidir.”

Bu yazımızdan sonra birçok tepki aldık, bazı eleştirilerle karşılaştık. Özetle DTP’ye oy verme çağrısı yapmadığımız, bundan hareketle halkı AKP’ye oy vermeye yönlendirmeye çalıştığımız doğrultusunda gelen “eleştiriler”di.

DTP’nin politik duruşu, çizgisi ve bunların Kürt halkı için ne anlam ifade ettiğini sayısız kez yazdık.

Bunları tekrarlamamanın anlamı yok. İmralı Partisinin yürüngesinde olan, politika belirleme konusunda hiçbir etkisi ve yetkisi olmayan, ama “ikbal avcılığı”nda da geri durmayan bir parti ve yöneticilerini gözlerden kaçırmak, bunu halka “ehveni şer”, yani “kötünün iyisi” olarak göstermek ve ardından her şeye rağmen kendisine oy vermesini talep etmek, ilkeli ve ahlaki bir yaklaşım değildir. İlkesi ve ahlaki olmayanların her seçim arifesinde nasıl kafa kafaya vererek koltuk, aday pazarlığı yaptığı bilinmektedir. Bu ilkesiz yaklaşımları ve pazarlıkları halka seçenek olarak göstermek, halka ve onun mücadelesine yapılmış en büyük kötülüklerden biridir. Elbette DTP ve “seçim ittifaklarını” görüp de buna rağmen bunu görmezden gelmek ve bir seçenek olarak sunmak, belki kısa vadede bir-iki adayın kazanmasına etki edilebilir. Ama bu, siyasal kirlenmeyi derinleştirir, mücadelenin ilkelerini ve ahlakını, gelecek ufkunu, devrimci birikimini darbelemekten başka bir şey ifade etmez.

Dar ve güncel politika anlamında anılan devrimci duruşun etkisi çok sınırlı olabilir, hatta güncel pratikte hiçbir etkisi olmayabilir. Ama unutmamak gerekir ki, bu devrimci söz ve davranışın geleceğe aktaracağı, gelecek için biriktireceği çok önemli ve değerli birikimler, değerler olacaktır!

DTP’ye oy verilmesini isteyenlerin öncelikle DTP’den net istemleri ve bu istemlerinin takipçiliği olmalıdır. Bu istemlerin çok net çerçevesi şudur: Sömürgeci sistemi karşıdan hedefleyen bir programatik duruş, bu bağlamda İmralı Partisi’nden bağımsız ve onun çizgisi dışında yurtsever bir program, özgür politik irade ve bunların bir gereği ve sonucu olarak gerçekten yurtsever, halktan yana, halk tarafından belirlenmiş ve yine halk tarafından denetlenen adayların belirlenmesi...

Peki, bütün bunların politik ortamı, zemini, araçları ve kültürü var mı? Kesinlikle yok. O zaman kendini bu zeminin sadece kullanılan, güdümlenen bir “unsuru” haline getirmek marifet mi? Hele bunu yurtseverlik olarak sunmak kendi kendini kandırmak değilse nedir?

DTP ile ilgili genel olarak halk nezdinde bir paradoks var. Aslında bu, DTP’nin kendisini anlatmaktadır. Paradoksun bir ucu, gerçekliği, diğer ucu “algıyı”, daha doğru bir deyişle yanılsamalı algıyı anlatıyor. Gerçeklik, halkın mücadele birikimleri

üzerinde oturan, denetleyen ve onu bugün devletle bütünleşme çizgisi uğruna harcayan İmralı Partisi; yanılsama ise onun yurtsever, düzen karşısında halkın özgürlük istemlerini savunan bir “taraf” olarak algılanmasıdır! Halkın devrimci istem ve dinamizmi de bu yanılsamanın dayanağı, politik aracı olarak kullanılıyor.

Şimdi bu paradoks karşısında ne yapmak gerekir? Birileri veya bazı çevreler gibi dalkavukluk mu, yanılsamayı, yanılgılı algıyı derinleştirici bir tutum içinde olmak mı, yoksa devrimci yurtsever ilkelerin ardında tutarlı, kararlı ve inatla durarak geleceğe, devrimci ve ahlaki birikime katkı sunmak mı?

Geleceğe dair bir sözü olanların bu noktada netleşmeleri ve kararlarını vermeleri gerekir.

Öte yandan vurgulamamız gereken ikinci nokta şudur, ki bu, yukarıdaki değerlendirmemizi tamamlar niteliktedir. “Çatı Partisi”, “Seçim İttifakı” adına yapılan görüşmeler, kıran kırana geçen pazarlıklar, “burjuva siyaset tarzına” taş çıkartır cinsindendir. Bu da siyasal kirlenmenin öteki yüzüdür, kirli “sol” yüzüdür! Elbette geçici veya uzun vadeli ittifaklar, güç ve eylem birlikleri yapılabilir. Ama bunun zemini, kimden ne kadar aday, kimin nereden aday gösterileceği pazarlığı değildir, olmamalıdır. Kuşkusuz sözümüz, devrimcilik, sosyalistlik ve dürüst yurtseverlik iddiasında olanlardır. İttifak, kuşkusuz güç olma, güç biriktirme ihtiyacından kaynaklanıyor. Ama bunun mutlaka ilkeler üzerinde geliştirilmesi ve temellendirilmesi gerekir. Sözde değil, gerçekten ilkeli olmalıdır. Bu konuda geçmişten bu yana gerçekleştirilen pratiklerin içinde sayısız olumsuzluğun olduğunu vurgulamak durumundayız. İlkeli duruş ve politika yapma tarzı arasındaki ahlaki uyumluluk zorunluluğu, hep göz ardı edilen, ya da sadece kâğıt üzerinde yazılan, ama pratikte çiğnenen durum olmuştur. İmralı partisinin peşine takılan, onun olanaklarından yararlanmayı “yüksek politika” sanan reformist ve “kuyrukçu sol”un seçim ittifakları sürecinde sergiledikleri tutum, aynı zamanda onların, salt politik değil, ahlaki bitişlerinin de hazin resmi olmaktadır!

Bu, aynı zamanda bir arınma ve saflaşma durumudur, gelecek açısından, ilkeli ve ahlaki politika yapma tarzı açısından önemli bir olanaktır! Değerlendirileceğinden kuşku duymamak gerekir!

10 Şubat 2009

Yeni döneme başlarken...

Baharı mücadeleyle kucaklayalım!

Düzen, birbirini izleyen saldırılarla bizleri açlığa, yoksulluğa ve sefaletle mahkûm ediyor. Eğitim her alanda ticarileştiriliyor, sosyal haklarımız gasp ediliyor, güvencesiz bir gelecek dayatılıyor. Krizin faturası işçi ve emekçilere yüklenirken, seçim vb. oyunlarla kitleler düzene yedeklenmeye çalışılıyor. Filistin yakılıp yıkılırken, sermaye devleti emperyalizme ve siyonizme tam bağlılığını sunuyor. Kardeş Kürt halkına yönelik imha, inkar ve asimilasyon politikaları her geçen gün derinleştiriliyor.

Öte yandan, Türkiye'nin dört bir yanında işçi ve emekçiler onurlu bir yaşam için mücadelenin yolunu tutuyor. Kendisine hiçbir gelecek vaadedemeyen kapitalist düzene karşı gençliğin öfkesi dünyanın dört bir yanında biliniyor.

Bizler de baharı tüm direnenlerin, işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların mücadele ateşleriyle karşılamalıyız. Bizleri karanlığa mahkûm edenlere karşı direnişin ateşini harlamalı ve dört bir yana yaymalıyız.

Krizi yaratan kapitalizme karşı mücadeleyle!

“Düzenin sözcüleri bile kapitalist rejimin krizinin ‘dünyayı cehennemden eşliğine taşıdığını’ söylüyorlar. Dünyayı bu cehennemden kurtarmanın yegâne yolu, kapitalizmi cehennemden dibine sürüklemekten geçiyor.” (Kızıl Bayrak, sayı: 2008/40, 10 Ekim 2008)

Kriz dünya ölçeğinde kapitalist sistemi büyük açmazlara sürüklemektedir. Krizi yaratanlar krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartarak, sınıfın haklarını gasp ederek yol almaya çalışmaktadır. Fakat krizin yakıcı sonuçlarıyla yüz yüze kalan işçi ve emekçiler daha bugünden direnişlerle, işgallerle ve eylemlerle krizi patronlar için kâbusa çevirmektedir. İşten atılan işçiler birçok fabrikada direniş bayrağını yükseltmektedir.

Genç komünistler, bu direnişlere güç vermek, çok yönlü bir desteği örgütlemek sorumluluğu ile yüzyüzedirler. İşçi sınıfının mücadele ruhunu çalışma alanlarımıza taşımak, alanlarımızdan direnişlere katkı sunabilecek olanaklar yaratmak görevi önümüzde durmaktadır.

Kriz içerisinde debelenen ve çıkış arayan kapitalizme karşı çıkışın kapılarını kapatmak için, krizi devrim cephesinden fırsata çevirmek için, *“Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”* şiarını çok daha güçlü haykırabilmek gerekmektedir. Çünkü toplumun önemli bir kesimi umutsuzluk ve öfke içerisinde ve giderek bu düzenden umudunu kesmektedir.

Gençlik de burjuvazi tarafından vaadedilmiş “geleceğin” sonuna çoktan gelinmiş olduğu gerçeğiyle yüzyüzedir. Artık *“işçi ve emekçi çocuklarına üniversite kapıları kapanıyor”* demek bile yetersiz kalmaktadır. Çünkü artan paralı eğitim uygulamalarıyla işçi ve emekçi çocuklarının eğitim hakkı tamamen gasp edilmektedir. Eğitim masraflarını karşılamak için çalışmak zorunda kalan öğrenciler daha şimdiden işsizlik gerçeğiyle karşı karşıya kalmaktadır.

Çelişkilerin gittikçe derinleştiği bu süreçte, yerel sorunların genelle bağını kurmalı, eylemli süreçleri

örgütlenme hedefiyle hareket etmeliyiz.

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Zincirlerinden boşalmış emperyalist-siyonist barbarlık kendisini Gazze’de bir kez daha gösterdi. Ortadoğu’yu kan gölüne çeviren emperyalist-siyonist güçler, on yıllardır Filistin halkını katletmeye devam ediyorlar.

Türkiye’deki sermaye iktidarı da, İsrail ile askeri anlaşmalar yaparak, Konya Ovası’nda İsrail pilotların eğitim yapmasına izin vererek, bu katliamlarının dolaysız sorumluluğunu taşıyor. Türkiye’nin İsrail’le sürdürdüğü stratejik ortaklık devam ederken, siyasi, ticari, ekonomik, askeri, diplomatik vb. ilişkiler olduğu gibi korunurken, Erdoğan’ın Davos’taki çıkışı seçimlere yönelik bir yatırım ve tam bir ikiye bölünlülüktür. İsrail’le yapılan antlaşmalar orta yerde duruyorken, İsrail sermayesi ve ordusuyla ilişkilerin kesilmesine yönelik bir adım atılmazken, yapılan çıkış, Erdoğan’ın da deyimiyle, “salt moderatöre karşı” bir çıkıştır. Bu noktada, sermaye iktidarın ikiye bölünlülüğü teşhir edilmeli, İsrail’le yapılan açık-gizli tüm antlaşmaların yırtılması, İsrail siyonizmi ile bütün ilişkilerin kesilmesi talepleri yükseltilmelidir.

İsrail’le sürdürülen stratejik ortaklık çerçevesinde Türkiye nasıl ki Gazze’deki katliamın dolaysız sorumluluğunu taşıyorsa, derinleşen krizle beraber daha da boyutlanacak olan emperyalist savaşların ve işgallerin de dolaysızca parçası olacaktır. ABD emperyalizminin Türkiye’yi çevreleyen bölgeler üzerinden sürdürdüğü saldırgan politikada Türk devletine düşen görev, emperyalizmin taşeronluğunu yapmaktır.

Kapitalizm sonunu geciktirmek için barbarca dört bir yana saldırmaktadır. Ortadoğu halkları ve ezilen diğer halklar için kurtuluşun tek adresi sosyalizmdir. Önümüzdeki dönemde daha da boyutlanacak olan emperyalist saldırganlığa karşı gençliğin anti-emperyalist mücadelesini büyütmeliyiz. Sermaye devletin bu emperyalist saldırganlık politikasının hayata geçirilmesinde üstlendiği rolü teşhir etmeli, kapitalist düzen varolduğu sürece bu saldırganlığın sona ermeyeceği gerçeğini gençlik kitlelerine anlatabilmeliyiz.

Seçim oyununa hayır! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Bir seçim süreci daha yaklaşıyor. Yüzbinlerce işçi krizle beraber işsiz kalırken, hak gaspları ve zamlarla işçi ve emekçiler açlığa mahkûm edilirken, düzen bir seçim oyunuyla daha karşımıza çıkıyor. Seçim sandığı burjuva gericiliği tarafından emekçilerin dikkatini mücadeleden uzaklaştırmak için kullanılıyor.

Diğer yandan ilkesiz seçim birliktelikleriyle sürece hazırlanan reformist-liberal ağırlıklı sol birlik ise, krizi seçim için bir fırsata çevirmeye çalışıyor. Yerel yönetimlerle iktidara yürüme, yerelden iktidarlaşıma, sosyal belediyeçilik vb. dayanaksız hayallerle kitlelerin bilinçlerini bulandırıyor.

Genç komünistler, kitleler nezdinde yaratılacak en ufak bir düzen içi havanın daha teşhirini yapacak,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

gençliği işçi sınıfının devrimci programının bayrağını yükseltmeye çağıracaklardır.

Seçimler elbette komünistler için de bir fırsattır. Kapitalizmin krizini derinleştirmek için, sınıf ve kitle hareketini büyütme ve yaymak için, devrim ve sosyalizmin propagandasını çok daha yaygın ve güçlü yapabilmek için... Seçimler vesilesiyle politikaya daha açık hale gelen kitlelere bu düzenin bizlere en ufak bir umut veremeyeceğini anlatabilmek için...

Süreç kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırmak için önemli fırsatlar sunmaktadır. Bu fırsat gençlik içerisinde kullanılabilir. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun işçi sınıfının bağımsız devrimci programı çerçevesinde gösterdiği sınıfın bağımsız sosyalist adaylarıyla birlikte kitleler mücadeleye çağrılabilir. Düzen ve devrim karşıtlığında gençlik taraflandırılabilir.

Toplumun önemli bir kesimini oluşturan ve büyük bir oy potansiyeli olarak görülen gençlik, seçimler sürecinde özel olarak hedeflenen bir kesimdir. Seçim sürecinde genç komünistler olarak bulunduğumuz her alanda düzenin teşhirini yoğun bir propagandaya konu edeceğiz. Devasa boyutlardaki sorunların seçimlerle, yerel yönetimlerin ele geçirilmesiyle çözülemeyeceğini, bunun yalnızca bir aldatmaca olduğunu, çözümün kurulu düzeni yıkmaktan ve sosyalizmi kurmaktan geçtiğini anlatacağız. Gençliğin gerçek kurtuluşunun seçimlerde değil düzene karşı devrim mücadelesinde olduğunu haykıracağız.

Düzen partilerinin sahte vaatlerini, özde gençliğin yakıcı olarak yaşadığı ticari eğitim, işsizlik, geleceksizlik gibi sorunlarla birlikte teşhir edeceğiz. Gençliği, her seçim döneminde oynanan oyunun sessiz figüranları olmayı reddetmeye, geleceği için mücadele sahnesine çıkmaya çağıracağız.

Baharın coşkusuyla geleceği kazanmaya!

Önümüz bahar... 8 Mart, 16 Mart, 21 Mart, 30 Mart... Ardi ise 1 Mayıs!

Bahar tek başına kışın bahara dönmesi değil, aynı zamanda mücadelenin ateşiyle tüm karların ve buzların erimesidir. Bahar, emekçi kadınların mücadeleleri uğruna ölümü göze almalarıdır. Beyazıt Meydanı’nda gençliğin dinamizmi ve mücadelesidir, devletin katliamcı yüzüdür. Bahar, Newroz’dur, demirci Kawa’nın yaktığı ateştir, tüm ezilen halkların kurtuluşu için mücadele ateşidir. Bahar, Kızıldere’dir, devrime adanmışlığın sembolüdür. Ve bahar işçi sınıfının mücadelesidir, geleceğimiz ve özgürlüğümüz için mücadeledir. Bahar, devrime ve sosyalizme olan inanç, bağlılık ve bu uğurda mücadeledir.

Bahar, burjuvaziye karşı öfkedir, bu öfkeyi büyütme ve yaymaktır.

Genç komünistler için de baharı kucaklamak hayatı kucaklamak ve mücadeleye dört elle sarılmaktır. Duraksamadan yürümektir. Bahar, *“yürümeyenleri arkasında boş sokaklar gibi bırakarak, havaları boydan boya yarıp ikiye karanlığın gözüne bakarak yürümek”* tir. Bahar, *“dost omuzbaşlarını omuzlarının yanında duyup, kelleni orta yere yüreğini yumruklarının içine koyup yürümek”* tir.

Bahar mücadeleye kazanılmayı bekliyor!

Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği’nin 114. sayısından alınmıştır...)

Manisa Organize işçisinden mektup var...

“Aç köpek fırın deler, aç insan düzen yıkar!”

2009 yılının bizler için sefalet, açlık yılı olacağı şimdiden belli. Ortada bir kriz var ve bu krizin faturası sorgusuz-sualsiz biz işçilere ödetilmek isteniyor ve ödetiliyor da. En acımasız saldırısı da patronların, biz işçileri işten atmasıdır. İşçilerin işten çıkarılmaya başlaması, çalışan işçilerde de psikolojik bir baskı oluşturuyor. Nispeten mücadele deneyiminden yoksun olan fabrikalarda böyle oluyor. Sendikalı ya da sendikasıız fabrika fark etmiyor sermayedarlar için. Yaygın olarak işten atmalar fiili olarak devam ediyor. Tabii ki kriz söylemini fırsata çeviren fabrikalarında oluyor. Kriz hiçbir şekilde üretime etki yapmasa bile o fabrika ve işletmedeki eski, yüksek maaş alan işçiler işten atılıp, yerine asgari ücretle çalışacak işçi alıyorlar.

Kapitalist sistem, bunalımını-buhranını aşmak için işçilerden, emekçilerden fedakârlık bekliyor, sırtımıza yüklediğimiz hayatın yükünü artırmak, yoksulluğumuzu sefaletimizi derinleştirmek istiyor.

Eylül, Ekim ve Kasım aylarında 600 bin kişi ülke genelinde işsiz kalırken, Manisa'da da 20 bin kişi işsiz ve giderek artacak gibi. Zaten kriz olmadan da işsiz çoktu, yeni işten atılanlarla birlikte bir hayli arttı. Bu dönemde iş bulmakta sorun, nereye, hangi fabrikaya gidersen git işe almıyorlar. Hep bildik cevaplar: “İşler durgun, işten çıkış var” o kapı, bu kapı derken her kapı da yüzümüze kapını veriyor.

Son zamanlarda işsiz sayısı görülmemiş boyutlara ulaştı ve hala da fabrikalardan işçilerin atılmaya devam edeceği gün gibi ortada. Şu an fabrikada kesilmeye bekleyen kurbanlık koyun gibi beklemekteyiz. Yarınımız, geleceğimiz hiç garanti altında değil. Zaten bu düzenden, bu devletten ne bekleyebiliriz ki? Açlıktan, yokluktan başka hiçbir şey. Bizler bencilleşip yalnızlaştıkça sırtımıza vuran lokmayı alıyor.

Geçen sene, ondan önceki senelerden beri sürekli oniki saat çalışıp pazarları bile zorla mesaiye çağırıldık, aldığımız ücret aybaşına zoraki yetiyordu. Ama o zamanlarda patron çok ciro yapıyordu. Fabrika üstüne fabrika yaptı. % bilmem kaç büyüdü. Bizler

don atlettik, şimdi de hala öyleyiz ve üstüne üstelik işsiz kalma, aç kalma korkusu. TV’de haberlerde Ergenekon almış başını gidiyor. Görünen o ki pislik bulaşmamış yer yok. Kaç tane faili meçhul cinayet, kaç köy yakma, kaç aydın ve emekçi vurma... Yakalananlar da kahraman ilan ediliyor. Bir de yaklaşan yerel seçimler var. Şimdi artık A Parti, B Parti diye yine tartışılmaya başlandı. Geçen sene ben filanca partiye oy attım, bu seçimde şuna atacam. Şu ana kadar gelen hükümetlerin icraatları tartışılıyor, kimi “bu hükümet güzel”, “kimi öncekilerden biri güzel” diyor ama kısacası şu gelen gideni aratıyor. Ve seçimler hiçbir zaman sistemi değiştirmiyor ve tersine sömürüyü yoğunlaştırıyorlar. Yani parlamentodaki siyasetçilere verilen rol aynen oynattırılıyor, yani bozuk düzende sağlam çark olmuyor.

Tarih bir kez daha biz işçilere, yarınımız, geleceğimiz ve çocuklarımız için sorumluluklar yüklüyor. Ya birleşir örgütleniriz ya da krizin faturasını öderiz. Ödeyip ödemeyeceğimiz belli değil, bunu yaşayarak göreceğiz.

Yeniden hareketlenmeye başlayan mücadele, bazı illerdeki sanayi bölgelerinde, direnişe, fabrika işgallerine dönüşen eylemlerle bize yol gösteriyor. Ve krizin faturasını kolay kolay ödemeyeceğimiz, ödettireceğimiz doğrultusunda umut veriyor.

Biz Manisalı işçiler de üzerimize düşen görevi yapalım, fabrika komiteleri kuralım. İşten atmaları sessizce kalmayalım. Fabrikada direnişe geçelim. İşten atılan işçilerle örgütlenip sokakları, alanları işgal edelim. Sokaklardaki, alanlardaki direniş ateşini fabrikalara taşıyalım. Artık sözün anlamını yitirdiği andayız. Kaderimizi, geleceğimizi elimize alıp kavgaya girelim. Egemenlerin, bizleri sömürenlerin de korkusu budur zaten. Bize de düşen görev örgütlü patronlar sınıfına karşı, bizler de örgütlü işçiler olarak, bizi sömüren patronlardan ve sömürü düzeninden hesap sormak olmalıdır.

Manisa organize işçisi
(Manisa İşçi Bülteni’nin Şubat 2009 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İşten atmalara karşı LİNK işçisi mücadele yolunu seçmeli!

Dünyada yaşanan küresel krizin hangi sebepten bilinmez ama Türkiye’yi teğet geçeceği açıklanmıştı. Fakat hiç öyle bir durum yaşanmadı. Bırakın teğeti, krizin bütün yükünü biz işçi ve emekçilerin üzerine yıkıyorlar. Biz LİNK çalışanları da krizin yeni yeni filizlendiği günlerde o yükten nasibini alan işçileriz.

LİNK METAL patronu krizi bahane ederek rotasyona gideceğini açıklamış ve imalat bölümünden işçi çıkartılacağını söylemişti. Ama öte yandan da idari bölüme personel almaktan geri durmadı. Bu durum karşısında biz sendikalaşma çalışması yürüten işçiler karşı koyduk, fabrika içerisinde bir dizi eylem gerçekleştirdik (iş yavaşlatma, iş bırakma, toplu işten ayrılma kararları gibi) ancak patronun oyunları karşısında işçilerin çoğunluğu geri adım attı ve geri adım atmayan 22 işçi ise işten atıldı. LİNK patronunun işten atma saldırısı bizimle sınırlı kalmayacaktı, öyle de oldu.

Şimdi düşünün, 2007 itibari ile %47 büyüdüğünü açıklayan LİNK patronu, bu açıklamayı patronların kendi dergilerinde yapmıştı. Ama bu büyümenin karşısında bizlere ne bir ikramiye ne bir kâr payı ne de bizim en doğal hakkımız olan zam verdi. Biz işçilere şirketin mali durumu iyi değil derken, fabrikaya milyarlar liralık makineler alındı. Köle gibi çalıştığımız o dönemlerde bu büyümeyi sağlayarak LİNK patronunun kasalarını doldurduk. Fakat kriz başlayınca faturası bizlere kesildi, kesilmeye de devam ediyor.

Biz 22 işçi Ağustos ayında işten çıkartıldık. Aradan geçen 4 aylık süreden sonra 9 işçinin daha işine son verilmiştir. İşten atma saldırısı bununla da sınırlı kalmayacaktır.

Bu sonu şu an çalışmakta olan LİNK işçileri kendi elleriyle hazırladı. Eğer kendi sınıf gücümüze inansaydık, örgütlü olmak için, sendikalı olmak için mücadele etseydik, işten atılan arkadaşlarımıza sahip çıksaydık, o zaman asalak LİNK patronu böyle kolay işten çıkartma saldırısına başvuramayacaktı. Şimdi şapkalarımızı çıkartıp önümüze koyup düşünmeliyiz, “biz nerede hata yaptık” diye. Açlıkla, yoksullukla, sefaletle yüzyüze bıraktığımız arkadaşlarımızı düşünelim. Sessiz kalmak işsiz kalmayacağımız anlamına gelmiyor. Bugün kesilmeyi bekleyen kurbanlık koyunlar gibi “sıra kimde” diye düşünmeniz nedeni budur.

Ama şunu hiçbir zaman aklımızdan çıkartmayalım:

Yeryüzünde iki sınıf vardır; bir sermaye sınıfı, bir de işçi sınıfı. Demek oluyor ki bizim bizden başka dostumuz yok. O halde sermayeye karşı bizler de örgütlenip yek vücut olarak hareket etmeliyiz. Yoksa her zaman için yenilmeye, ezilmeye ve işten çıkartılmaya mahkûm oluruz.

Uyanın artık arkadaşlar o derin uykunuzdan. Bıçak kemiğe dayandı.

LİNK işçileri, bizlerin artık kaybedecek bir şeyi kalmadı. Ya patronların bu saldırıları karşısında sessiz kalıp, işimizi, onurumuzu, geleceğimizi kaybedeceğiz, ya da kaybedilmiş haklarımızı geri almak için, insanca bir yaşam için, hem patronlara karşı hem de bu düzene karşı mücadele yolunu seçeceğiz.

Bir LİNK işçisi
(Anadolu Yakası İşçi Bülteni’nin Şubat 2009 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Günlük kizilbayrak.net sitesinin 2008 yılı ve Ocak ayı rakamları

Uzun bir zamandır (geçen Mayıs'tan beri) sitemizin izlenme rakamlarını yayınlamıyoruz. İzleyiciyi bu konuda aylık olarak düzenli biçimde bilgilendirmenin ardından gelen bu kesinti doğal olarak merak konusu oldu. Yeni rakamlar yayınlanmadığı halde eski rakamları sitenin anasayfasındaki ilgili köşede tutmaya devam etmemizi yadırgayan ve eleştiren izleyicilerimiz de oldu. Gerçekte yaşanan kesintinin özel bir nedeni yoktu. Denebilir ki bu kendiliğinden ortaya çıkan bir sonuç oldu.

Buna ilişkin eleştirileri sitenin yeni izlenme rakamlarını öğrenmeye yönelik bir talep de sayarak, okurlarımıza 2008 yılının toplu rakamları ile Ocak ayı

rakamlarını bir arada sunmak istiyoruz.

Her zamanki gibi rakamları grafik ve rakam tabloları olarak sunacağız. Önden söyleyeceklerimiz ise kısaca şunlar:

Önümüzdeki Mayıs ayında yayın yaşamının ikinci yılını dolduracak olan sitemize okur ilgisi sürekli bir yükselişin ardından geline yerde artık belli sınırlar içinde bir dengeye kavuşmuş görünüyor. Buna göre sitemizi günlük olarak ortalama 4-5 bin kişi ziyaret ediyor ve bu ziyaretlerde bakılan sayfa sayısı (tıklama) günlük ortalama olarak 25-30 bin civarında gerçekleşiyor.

2008 yılının toplamında günlük sitemizi 1.772.630 kişi ziyaret etti. Bu ziyaretlerde bakılan sayfa sayısı

ise 10 milyona yaklaştı (9.232.797). Bu, günlük ortalama olarak 5 bin ziyaretçi ile 25 bin bakılan sayfa, aylık ortalama olarak ise 148 bin ziyaretçi ve 770.000 bakılan sayfa anlamına geliyor.

Aynı rakamlar geride bıraktığımız Ocak ayı için sırasıyla 130.672 ziyaretçi ve 940.763 bakılan sayfa olarak gerçekleşti. Bu, günlük ortalama olarak 4.215 ziyaretçi ve 30.355 bakılan sayfa anlamına geliyor. Ocak ayında, 2008 yılının ortalaması ile kıyaslandığında, ziyaretçi sayısında belirli bir düşüş, fakat bakılan sayfa sayısında belirli bir artış olduğu görülüyor.

Bu bilgileri içeren tablolar, 2008'in toplu rakamları ile Ocak ayı rakamlarından oluşuyor.

2008 yılı aylık bakılan sayfa tablosu (grafik ve rakam):

Auswertung: kizilbayrak.net

Zeitraum: vom 1. Januar 2008 bis 31. Dezember 2008

Grafische Darstellung

vom 1. Januar 2008 bis 31. Dezember 2008

Tabellarische Darstellung

vom 1. Januar 2008 bis 31. Dezember 2008

Datum	Monat	Seitenaufrufe
1.1.2008	1	702.511
1.2.2008	2	625.842
1.3.2008	3	768.901
1.4.2008	4	725.545
1.5.2008	5	892.399
1.6.2008	6	725.126
1.7.2008	7	668.707
1.8.2008	8	1.096.676
1.9.2008	9	738.848
1.10.2008	10	629.805
1.11.2008	11	795.525
1.12.2008	12	862.112

Insgesamt: 9232797 Seitenaufrufe

2008 yılı aylık ziyaretçi tablosu (grafik ve rakam):

Auswertung: kizilbayrak.net

Zeitraum: vom 1. Januar 2008 bis 31. Dezember 2008

Grafische Darstellung

vom 1. Januar 2008 bis 31. Dezember 2008

Tabellarische Darstellung

vom 1. Januar 2008 bis 31. Dezember 2008

Datum	Monat	Besucher
1.1.2008	1	122.479
1.2.2008	2	127.010
1.3.2008	3	208.914
1.4.2008	4	213.593
1.5.2008	5	227.118
1.6.2008	6	125.003
1.7.2008	7	114.047
1.8.2008	8	125.395
1.9.2008	9	115.325
1.10.2008	10	127.330
1.11.2008	11	134.803
1.12.2008	12	133.613

Insgesamt: 1772630 Besucher

Muhalif seslere saldırı protesto edildi!

Özgür Radyo çalışanlarından Sinan Gerçek, Metin Özalp ve Mine Özalp ile İzmir Demokrat Radyo Genel Yayın Koordinatörü Nadiye Gürbüz'ün 4 Şubat sabahı gözaltına alınmaları ve Nadiye Gürbüz ile Mine Özalp'in tutuklanmaları İzmir ve İstanbul'da protesto edildi.

Özgür Radyo, İHD İstanbul Şubesi'nde 5 Şubat'ta bir basın toplantısı düzenleyerek, gözaltı terörünü protesto etti, gözaltına alınanların derhal serbest

bırakılması istendi. Ardından avukatlar ile Sinan Gerçek'in babası Ali Gerçek ve Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu (TGDP) sözcüsü de birer konuşma yaptı.

İzmir'de Demokrat Radyo çalışanları ise 5 Şubat günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya, direnişteki Kürşat taşeron işçileri, KESK Şubeler Platformu, EGEÇEP, İHD, DİSK Genel-İş, TÜMTİS, Kızıl Bayrak, Alinteri, Partizan katıldı. Açıklamada

Nadiye Gürbüz ve üç Özgür Radyo çalışanının serbest bırakılması istendi.

Nadiye Gürbüz ile Mine Özalp'in tutuklanmalarının ardından Demokrat Radyo çalışanları 9 Şubat günü İzmir Kemeraltı girişinde, tutuklamaları kınayan bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamaya EGEÇEP, ÇHD, ESP, TÜMTİS, direnişteki Kürşat işçileri, Genel-İş 4 No'lu Şube, Hacay Yılmaz, Bergama köylüleri temsilcileri ve Baran Tursun'un babası destek sundu. Açıklama boyunca; "Demokrat Radyo susturulamaz!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Nadiye Gürbüz serbest bırakılsın!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul- İzmir

İHD'nin Ankara yürüyüşü...

“Yeni ölümler istemiyoruz!”

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, “*Hapishanelerde tecrit uygulamaları kaldırılın! Yeni ölümler istemiyoruz!*” şiarlı Ankara yürüyüşünü 5 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklaması ile başlattı.

“*Hapishanelerdeki ölümlere, tecride, baskılara, yasaklara dur demek için yürüyoruz! / İHD İstanbul Şubesi*” pankartı ve taleplerin yer aldığı dövizlerin açıldığı eylemde, hapishanelerde yaşanan sorunlara dikkat çekmek ve çözüme katkıda bulunmak amacı ile bu yürüyüşün başlatıldığı söylendi. Hapishanelerde yaşanan sorunların son bulması, mahpuslara insani yaşam olanaklarının sağlanması istendi, yürüyüşe çağrı yapıldı.

60 kişinin katıldığı basın açıklamasının ardından araçların bulunduğu TRT binası önüne kadar pankart ve dövizleriyle yürümek isteyen İHD üyelerine sermayenin kolluk güçleri izin vermedi. Bunun üzerine pankartsız olarak araçların bulunduğu yere kadar yürüyen İHD üyeleri, bu keyfi tutumu alkışlarla protesto ettiler.

İstanbul'dan hareket eden yürüyüş kolu İzmit, Adapazarı ve Bursa'dan geçerek 6 Şubat günü Ankara'ya ulaştı.

Eylem için saat 13.00'te Yüksel Caddesi'nde buluşan İHD üyeleri, buradan TBMM'ye kadar

sloganlarla yürüdüler. Meclis önüne gelen kitleyi DTP Şırnak Milletvekili Hasip Kaplan, DTP Diyarbakır Milletvekili Aysel Tuğluk ve DTP Siirt Milletvekili Osman Özçelik karşıladı.

TBMM önünde açıklama yapan İHD Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan, cezaevlerinde ihlallerin arttığını vurgulayarak, TBMM'nin ve kamuoyunun dikkatini çekmek istediklerini söyledi.

Yapılan açıklamanın ardından bir heyet görüşmeler yapmak üzere meclise girdi. Yürüyüş ve açıklamada, “Hapishanesiz bir dünya istiyoruz!”, “Hücre cezalarına son!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Baskılara, yasaklara son!” yazılı dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Tekirdağ F tipinde hak ihlalleri sürüyor...

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde yatan mahkumların hazırladığı Ocak ayı hak ihlalleri raporu, zindanlarda yaşamı bir kez daha gözler önüne serdi. Hazırlanan raporda, hak arama mücadelelerinin sürgün, sevkler ve hücre cezaları ile karşılandığı görülürken, cezaevi yönetimlerine verilen dilekçelerin de çoğunlukla işleme konulmadan kaybedildiği anlaşıyor. Ayrıca tutsakların yazdıkları mektupların iletilmediği ve kendilerine ulaştırılan yayınlara ulaşmalarının da çeşitli gerekçelere engellendiği belirtiliyor.

Tekirdağ F Tipi'de yaşanan hak ihlalleri özetle şöyle:

- Ocak ayında 12 PKK dava tutsağı zorla sürgün sevk edildi. Sürgün edilenlerin böyle bir talepleri olmaması ve karara itiraz etmesine rağmen sevk gerçekleştirildi.
- İdarenin verdiği disiplin cezalarına itiraz etmek de yeni cezalar ile karşılandı. İran'daki Kürt tutsakların idam edilmesini protesto eden tutsaklara cezaevi idaresi disiplin cezası vermişti. Bu disiplin cezasına itiraz edenler ise 15 gün ile 10 gün arası hücre cezasına çarptırıldı.
- Ocak ayı boyunca mahkûmların haber alma ve haberleşme özgürlükleri de keyfi olarak pek çok defa kısıtlandı. Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi, İşçi Köylü ile Yürüyüş gazete ve dergilerinin çeşitli sayılarına idare tarafından el konuldu. Agos, Tiroj, Sare Şeye Çitokale, Socialist Worker, Northstar Composs yayınları da farklı dillerde (Ermenice, Kürtçe, İngilizce) olduğu gerekçesiyle mahkûmlara verilmedi.
- Tutsakların dışarıya ya da farklı cezaevlerine yolladıkları mektup ve kartlar da keyfi gerekçelerle engellendi. Hazırlanan takvimler de üzerlerindeki desenler bahane edilerek sakıncalı ilan edildi.

“Başka amcalar ölmesin!”

Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (Yakay-Der), Galatasaray Lisesi önünde 6 Şubat günü gerçekleştirdiği eylem ile kayıplara ve işkencede ölümlere dikkat çekti.

Eylemde YAKAY-DER Başkanı yaptığı konuşmada, 1993'ten 1997'ye kadar faili meçhuller döneminin yaşandığını ve bugün bu nedenle burada olduklarını söyledi.

Basın metnini, 1991 yılında evinin arka bahçesinde kurşunlanarak öldürülen Hayrettin Demir'in kızı Kesira Önel okudu. Henüz 2 aylıken babasını kaybettiğini ve soyadını dahi alamadığını söyleyen Önel, kayıpların akibeti açığa çıkartılmadıkça ve Ergenekon tipi karanlık güçlerden hesap sorulmadıkça insanlığın vicdanının hep yaralı kalacağını, geçmişle yüzleşmedikçe, bu ülkenin karanlık sayfalarıyla anılacağını belirtti.

Basın açıklamasının ardından kayıp yakını iki çocuk ve bir kayıp annesi Kürtçe konuşma gerçekleştirdi. Çocuklardan biri 4 tane amcasını kaybettiğini belirterek, “başka amcalar ölmesin” dedi. Diğer çocuk ise, 1994 yılında dedesinin elinden bağlanarak götürüldüğünü, cesedini ise dereye bulduklarını söyledi.

Eyleme DTP, İHD ve THİV de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD: Kayıpların failleri bulunsun!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, gözaltında kaybedilenlerin bulunması ve sorumluların yargılanması talebiyle 7 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde kaybedilenlerden Ali Tekdağ anlatıldı.

“*Ali Tekdağ. 13 Kasım 1994'de gözaltında kaybedildi. 'Devlet bizde yok' dedi. Türkiye AİHM'de mahkum oldu*” pankartı ve kayıpların fotoğraflarının taşındığı eylemde ilk olarak DTP Milletvekili Pervin Buldan bir konuşma yaptı. 200 hafta boyunca Galatasaray Lisesi önünde eylem gerçekleştirdiklerini belirten Buldan, kayıpların bulunması için eylemler yapıldığını belirtti. Kaybedenlerin cezalandırılmasını isteyen Buldan, Ergenekon tarafından Fırat'ın doğusunda işlenen cinayetlerin de faillerinin bulunmasını istedi.

Ufuk Uras'ın yaptığı konuşmanın ardından, basın açıklamasını tiyatro sanatçısı Nisa Yıldırım gerçekleştirdi. Yıldırım, Diyarbakır'da pastacılık yapan yedi çocuk babası Ali Tekdağ'ın 13 Kasım 1994 tarihinde Diyarbakır Dağkapı'da silahlı, telsizli kişilerce kaçırıldığını ve kendisinden bir daha haber alınamadığını ifade etti. Yıldırım, o tarihte çevik kuvvette gözaltında tutulan Seyfettin Demir adlı kişinin de, Ali Tekdağ'ı gördüğünü ve Tekdağ'ın kendisine “*Aileme söyleyin beni öldürecekler*” dediğini vurguladı.

Bir sonraki hafta yapılacak eyleme çağrının ardından açıklama son buldu.

İzmir: “Yargılı, yargısız infazlara son!”

İzmir'de İnsan Hakları Derneği'nin gerçekleştirdiği “kayıp” eylemlerinin ikincisi 7 Şubat günü Eski Sümerbank önünde gerçekleştirildi.

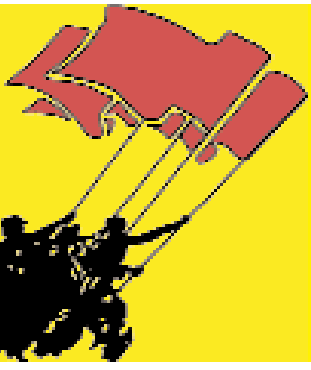
İHD İzmir Şubesi adına okunan basın açıklamasında JİTEM'in katlettiği isimler sayıldı ve 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

Eylemde, “*Yargılı, yargısız infazlara son!*”, “*Anaların öfkesi katilleri boğacak!*”, “*Failler belli hesap sorulsun!*”, “*Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!*”, “*Yaşasın devrimci dayanışma!*”, “*Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!*” sloganları atıldı. Haftaya aynı saat ve aynı yerde oturma eylemi yapılacağını duyurulmasıyla basın açıklaması son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

Mücadele Postası

Bağımsız sosyalist adayları destekleyelim!

Seçim sürecinin yoğunluğuna girmiş bulunuyoruz. Düzen partileri kollarını şimdiden sıvadı. Her zaman yaptıkları gibi yalan vaatleriyle işçi ve emekçilerin gözlerini boyamaya çalışıyorlar.

“Barınma, ulaşım, sağlık, eğitim, iş, ekmek” diyorlar. Bizler bu süslü söylemlerin bir karşılığı olmadığını iyi biliyoruz. Gecekondularımızın başımıza yıkılmasından, hastane köşelerinde sıra beklerken verdiğimiz candan, yüksek harç paraları yüzünden yüzümüze kapanan üniversite kapılarından, insanca bir yaşam için sesimizi yükselttiğimizde kafamıza inen coptan biliyoruz.

Bunları daha da çoğaltmak mümkün ama bu kadarı bile düzen partilerinin maskesini düşürmeye yetmektedir.

Seçimlerin bir yüzü bu iken, diğer yüzünde ise kendilerine ilericiyim diyen fakat çözümü sandıktan başka yerde görmeyen ve söylediklerinin hiçbir dayanağı olmayan reformist anlayışların politik çizgisi vardır. Yerel seçimlere ve belediyeçiliğe olduğundan daha fazla misyon yükleyen bu anlayışlar, işçi ve emekçilerin yaşamlarının bu düzen içerisinde çözüme ulaşabileceği yanılsamasını kitlelere yamaktadırlar.

Tüm bunların karşısında ise açık ve net bir şekilde doğru devrimci tutumla çıkan komünistler bulunmaktadır. Yerel seçimlerde komünistler işçi sınıfının bağımsız devrimci programıyla katılacaklar. BDSP’nin seçim bildirgesinin ilanı toplantısında adaylar hiçbir yanılgıya yer vermeden ve vaatlerde bulunmadan “işçi sınıfının kurtuluşu ancak ve ancak zora dayalı bir devrim yoluyla mümkün olacaktır” dediler. “Bir bardak temiz su için bile” sosyalizm mücadelesini yükseltmekten bahsettiler. Krize karşı mücadelenin de, diğer reformist anlayışlar gibi sadece seçime indirgenerek değil asıl olarak kapitalizme karşı mücadeleden geçtiğini netlikle ifade ettiler.

Evet doğru olan da budur, çünkü işçi sınıfı ve diğer emekçilerin gerçek kurtuluşu bu kokuşmuş sermaye düzenini alaşağı etmekle mümkündür.

Şimdi bize düşen görev bu sistemin bekası için uğraş veren ve her tarafı pisliğe batmış bulunan düzen partilerinden ve bize düzen içi hayaller sunmaktan öteye gitmeyen reformistlerden hesap sormak ve gerçek mücadelenin yolunu tutmaktır. Bütün işçi ve emekçi kardeşlerimi tam da bu nedenle, mücadeleden başka alternatifimiz yok diyen BDSP’nin bağımsız sosyalist adaylarını desteklemeye, mücadeleye güç vermeye çağırıyorum.

Pendik’ten bir okur

Haydut ABD, katil İsrail yenilecek!

Siyonist İsrail’in Filistin halkı üzerinde giriştiği katliamın bilançosu yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başladı. Resmi rakamlara göre, saldırılar sonucunda 1300 kişi öldü. Yaralı sayısı ise 5 binin üzerinde. İnsan kayıplarının yanısıra altyapısı tamamen zarar gören ve bir harabeyi andıran Gazze’deki maddi hasarın ise yaklaşık 1,4 milyar dolar olduğu düşünülüyor. 20 bin kadar binanın hasar gördüğü Gazze Şeridi’nde 4 bine yakın bina ise yerle bir oldu.

Saldırının hemen ardından İsrail’in kendisini savunma hakkının bulunduğuna değinen yeni haydut başının bu açıklamalarını, İngiltere’den yapılan ve kuru bir “sükunet” çağrısından öteye gidemeyen sahte demeçler takip etti. Emperyalist Avrupa devletlerinden gelen açıklamalar da baş haydut ABD ve yandaşı İngiltere’nin yaptığı açıklamalardan farklı değildi.

Türkiye İsrail ortaklığı 1998 yılında Refah Partisi döneminde stratejik işbirliği düzeyine ulaştı. Siyonist ve işgalci İsrail devleti ile gizli antlaşmalar ise çok öncelere dayanmaktadır. Tayyip’in sahte Davos çıkışı da sermaye devletinin kirli geçmişini gizlemeye yetmemektedir.

Emperyalist-kapitalist sistem sürdüğü sürece bu tür kırımların ardı arkası kesilmeyecektir. Bundan kurtulmanın tek yolu, zulme ve sömürüye boyun eğmeden, örgütlü ve direngen bir yaşamı bulduğumuz her yerde oluşturmaktan geçmektedir.

Küçükçekmece’den bir sınıf devrimcisi

Seçimimizi mücadeleden yana yapmalıyız!

Sermaye sınıfı azgınca saldırılarını sürdürdüğü şu günlerde kendisini idame edebilmek için olmazsa olmaz olan seçimlerle bir kez daha karşımıza çıkıyor. Bu seçimlerin yerel seçimler olduğunu düşünürsek, buna aynı zamanda bölgesel zenginliklere sahip olma seçimi de diyebiliriz. Hükümette olsun muhalefette olsun tüm düzen partileri sermaye sınıfına daha iyi hizmet için yarışıyorlar. Sermaye sınıfına “ben diğerlerinden daha iyi hizmet ederim” diyorlar.

AKP’nin işçi ve emekçilere ve Kürt halkına karşı nasıl pervasız saldırıların altına imza attığına hepimiz tanığız. Bunları burada alt alta yazmaya kalksak sayfalar yetmez. Ama yine de birkaç saldırıyı sıralamak durumu ele almak için yeterli olur. Özelleştirmeler, sağlık-eğitim gibi temel hizmetlerin paralı hale getirilmesi, çıkarılan kölelik yasaları, toplumda yaratılan sadaka kültürü vb...

Ana muhalefet partisi durumunda olan CHP ise çeşitli gündemler yaratarak işçi ve emekçilerin desteğini almaya çalışıyor. AKP’nin Kürt ve Alevi açılımlarına kendi cephesinden çarşaf, Kuran kursu açılımlarıyla yanıt verdi.

MHP’nin ise yıllardır devletin kontrgerilla artıklarının yetiştirildiğini biliyoruz. Devrimci-ilerici güçlerin kanı ile beslenen bu partinin kime hizmet ettiğini ve bundan sonra da kime hizmet edeceğini söylemeye bile gerek yok.

Şimdi bu sermaye uşakları karşımıza geçmiş, zerre kadar utanıp sıkılmadan bizlere içi boş vaatlerde bulunabiliyorlar. Aslında biz dostumuzun da düşmanımızın da kim olduğunu bu yapılanlardan görmeliyiz. İşin bir diğer tarafında da devrimci söylemler kullanan fakat ortaya devrimci bir program koymadan işçi ve emekçileri “demokratik bir Türkiye” söylemi ile düzene bağlamaya çalışan omurgasız yapılanmalar var. Aslında bunlara sormak gerekir. Belediyeleri kazanarak yerelden merkezi iktidara nasıl yürüyecekler, kitlelere bunları hayata geçirebilecek nasıl bir program sunuyorlar? Kokuşmuş bu düzeni yıkmak için bakış açısı olmayan bir programla işçi ve emekçilere ne vaat ediyorlar? Aslında bu durum, yeter ki bir belediye başkanlığı kapayım mantığından öteye gitmiyor.

Şimdi gelelim biz işçi ve emekçilere... Bu belediye seçimlerinde kimi seçeceğiz? Tümü de kokuşmuş, işçi ve emekçilere saldırıda birbiri ile yarışan ve efendilerine hizmet etmekte sınır tanımayan bu asalakları mı seçeceğiz, yoksa işçilerin ve emekçilerinin öfkelerini sistem içerisinde eritmeye çalışanları mı? Aslında bizim seçmemiz gereken şahıslar değildir. İşçi sınıfının ve emekçilerin tüm bu kokuşmuşluğa karşı seçmesi gereken yol mücadele olmalıdır. Bu bakış açısı ile baktığımız zaman, bu kokuşmuş düzene karşı mücadele eden ve programı işçi sınıfı ve tüm insanlığın kurtuluşunu savunan bağımsız sosyalist adaylara oy vermeliyiz. Fakat, bağımsız sosyalist adaylara kendimizi rahatlatmak için oy vereceksek, düzene karşı mücadelenin bir parçası olamayacaksak, kendimizi kandırmak için onlara da oy vermeyelim!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Samandıra’dan sınıf bilinçli bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Yaşanabilir bir kent ve insanca bir yaşam için sosyalizm!

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

BDSP